

Proiectul Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală

TABEL COMPARATIV

Textul Legii nr. 302/2004	Textul proiectului Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 302/2004	Justificarea modificărilor / completărilor
TITLUL I Dispoziții generale		
CAPITOLUL I Domeniul de aplicare și principii generale ale cooperării judiciare internaționale în materie penală		
ARTICOLUL 1 Domeniul de aplicare Prezenta lege se aplică următoarelor forme de cooperare judiciară internațională în materie penală: a) extrădarea; b) predarea în baza unui mandat european de arestare; c) transferul de proceduri în materie penală; d) recunoașterea și executarea hotărârilor în materie penală; e) transferarea persoanelor condamnate; f) comisiile rogatorii; g) înfățișarea martorilor, experților și a persoanelor urmărite; h) notificarea actelor de procedură care se întocmesc ori se depun într-un proces penal; i) cazierul judiciar.	ART. 1 Domeniul de aplicare (1) Prezenta lege se aplică următoarelor forme de cooperare judiciară internațională în materie penală: a) extrădarea; b) predarea în baza unui mandat european de arestare; c) transferul de proceduri în materie penală; d) recunoașterea și executarea hotărârilor; e) transferarea persoanelor condamnate; f) asistența judiciară în materie penală; g) alte forme de cooperare judiciară internațională în materie penală."	Modificarea art. 1 se impune pentru o mai bună structurare a legii, ținând cont că toate formele de cooperare menționate la lit. f)-j) din Legea nr. 302/2004 sunt forme ale asistenței judiciare în materie penală, care sunt reglementate unitar în tratatele de asistență judiciară în materie penală (de exemplu Convenția europeană de asistență judiciară în materie penală, Strasbourg, 20 aprilie 1959), astfel încât nu se justifică existența câte unui titlu al Legii nr. 302/2004 separat pentru fiecare formă specifică de asistență judiciară.
ARTICOLUL 2 Definirea unor termeni și expresii În sensul prezentei legi, termenii și expresiile următoare se definesc astfel: a) cerere de asistență judiciară internațională în materie penală - cererea prin care se solicită cooperarea într-o cauză penală, în una din formele prevăzute la art. 1; b) stat solicitant - statul care formulează cererea de asistență judiciară internațională; c) stat solicitat - statul căruia îi este adresată cererea de asistență judiciară internațională; d) autoritate centrală - acea autoritate astfel desemnată de statul	2. ART. 2 Definirea unor termeni și expresii În sensul prezentei legi, termenii și expresiile următoare se definesc astfel: a) stat solicitant - statul care formulează o cerere în domeniile reglementate de prezenta lege; b) stat solicitat - statul căruia îi este adresată o cerere în domeniile reglementate de prezenta lege; c) autoritate centrală - acea autoritate astfel desemnată de statul solicitant sau de statul solicitat, în aplicarea dispozițiilor unor convenții internaționale; d) autoritate judiciară - instanțele judecătorești și parchetele de	Modificarea se impune pentru unitatea terminologică a textului și pentru precizarea exactă a noțiunilor juridice.

solicitant sau de statul solicitat, în scopul transmiterii cererilor de asistență judiciară internațională; e) autoritate judiciară - instanțele judecătorești și parchetele de pe lângă acestea, stabilite potrivit legii române, precum și autoritățile care au această calitate în statul solicitant, conform declarațiilor acestuia din urmă la instrumentele internaționale aplicabile; f) persoană urmărită - persoana care formează obiectul unui ordin sau mandat de urmărire internațională; g) persoană extrădabilă - persoana care formează obiectul unei proceduri de extrădare; h) extrădat sau persoană extrădată - persoana a cărei extrădare a fost aprobată; i) condamnare - orice pedeapsă sau măsură de siguranță, pronunțată de către o instanță de judecată, ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni; j) măsură de siguranță - orice măsură privativă de libertate care a fost dispusă pentru completarea sau înlocuirea unei pedepse printr-o hotărâre penală; k) hotărâre - o hotărâre judecătorească prin care se pronunță o condamnare; l) stat de condamnare - statul în care a fost condamnată persoana care poate fi transferată sau care deja a fost transferată; m) stat de executare - statul către care condamnatul poate fi transferat sau a fost deja transferat în vederea executării condamnării sale; n) resortisant al unui stat de condamnare sau de executare, în cazul României, este cetățeanul român; o) în sensul titlului III din prezenta lege, autoritate judiciară emitentă este autoritatea judiciară a unui stat membru al Uniunii Europene competentă să emită un mandat european de arestare potrivit legii acelui stat; p) în sensul titlului III din prezenta lege, autoritate judiciară de executare este autoritatea judiciară a unui stat membru al Uniunii Europene competentă să execute un mandat european de arestare potrivit legii acelui stat.	pe lângă acestea, stabilite potrivit legii române, precum și autoritățile care au această calitate în statul solicitant, conform declarațiilor acestuia din urmă la instrumentele internaționale aplicabile; e) persoană urmărită - persoana care formează obiectul unui mandat de urmărire internațională; f) persoană extrădabilă - persoana care formează obiectul unei proceduri de extrădare; g) extrădat sau persoană extrădată - persoana a cărei extrădare a fost aprobată; h) extrădare activă - procedura de extrădare în care România are calitatea de stat solicitant; i) extrădare pasivă - procedura de extrădare în care România are calitatea de stat solicitat; j) persoana solicitată - persoana care face obiectului unui mandat european de arestare; k) condamnare - orice pedeapsă sau măsură de siguranță aplicată ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni; l) măsură de siguranță - orice măsură privativă sau restrictivă de libertate care a fost dispusă pentru completarea sau înlocuirea unei pedepse printr-o hotărâre penală; m) hotărâre - o hotărâre judecătorească prin care se pronunță o condamnare; n) stat de condamnare - statul în care a fost condamnată persoana care poate fi transferată sau care deja a fost transferată; o) stat de executare - statul către care condamnatul poate fi transferat sau a fost deja transferat în vederea executării pedepsei sau a măsurii de siguranță aplicate; p) resortisant al unui stat de condamnare sau de executare, în cazul României, este cetățeanul român; r) în sensul titlului III din prezenta lege, autoritate judiciară emitentă este autoritatea judiciară a unui stat membru al Uniunii Europene competentă să emită un mandat european de arestare potrivit legii acelui stat; s) în sensul titlului III din prezenta lege, autoritate judiciară de executare este autoritatea judiciară a unui stat membru al Uniunii Europene competentă să execute un mandat european de arestare potrivit legii acelui stat ș) în sensul titlului III din prezenta lege, Stat membru emitent - statul membru al Uniunii Europene în care s-a emis un mandat european de arestare t) în sensul titlului III din prezenta lege, Stat membru de executare - statul membru al Uniunii Europene căruia îi este adresat un mandat european de arestare."	
ARTICOLUL 6 Asigurarea de reciprocitate În cazul în care statul român solicită asistență judiciară în baza curtoaziei internaționale, asigurarea reciprocității va fi dată de către ministrul justiției, pentru fiecare caz, ori de câte ori va fi necesar, la cererea motivată a autorității judiciare române competente.	3. „ART. 6 Asigurarea de reciprocitate În cazul în care statul român formulează o cerere în condițiile prezentei legi în baza curtoaziei internaționale, asigurarea reciprocității va fi dată de către ministrul justiției, pentru fiecare caz, ori de câte ori va fi necesar, la cererea motivată a autorității	Modificarea se impune pentru unitatea terminologică a textului și pentru precizarea exactă a noțiunilor juridice. Astfel, fiind vorba de dispoziții generale, care se aplică tuturor formelor de cooperare judiciară internațională în materie penală, nu numai asistenței judiciare, redactarea inițială nu era riguros juridică, ținând cont de

	judiciare române competente."	diferența de la parte la întreg între noțiunea de asistență judiciară și noțiunea de cooperare judiciară, care este mai largă.
ARTICOLUL 7 Dreptul aplicabil Cererile de asistență judiciară adresate autorităților române se îndeplinesc potrivit dreptului procesual intern român, dacă prin prezenta lege nu se prevede altfel.	4. „ART. 7 Dreptul aplicabil Cererile adresate autorităților române în domeniile reglementate de prezenta lege se îndeplinesc potrivit normelor române de drept procesual penal, dacă prin prezenta lege nu se prevede altfel."	Modificarea se impune pentru unitatea terminologică a textului și pentru precizarea exactă a noțiunilor juridice. Astfel, fiind vorba de dispoziții generale, care se aplică tuturor formelor de cooperare judiciară internațională în materie penală, nu numai asistenței judiciare, redactarea inițială nu era riguros juridică, ținând cont de diferența de la parte la întreg între noțiunea de asistență judiciară și noțiunea de cooperare judiciară, care este mai largă.
ARTICOLUL 8 Motive obligatorii de refuz al cooperării judiciare (1) Cooperarea judiciară va fi refuzată dacă: a) procedura penală din statul solicitant nu îndeplinește sau nu respectă condițiile Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, sau ale oricărui alt instrument internațional pertinent în domeniu, ratificat de România; b) există motive serioase să se creadă că asistența judiciară este solicitată în scopul urmăririi sau pedepsirii unei persoane pe motive de rasă, religie, sex, naționalitate, limbă, opinii politice sau ideologice sau de apartenență la un anumit grup social; c) situația persoanei riscă să se agraveze din unul din motivele enunțate la alineatul precedent; d) cererea este formulată într-o cauză aflată pe rolul unor tribunale extraordinare, altele decât cele constituite prin instrumentele internaționale pertinente, sau în vederea executării unei pedepse aplicate de un asemenea tribunal; e) se referă la o infracțiune de natură politică sau la o infracțiune conexă unei infracțiuni politice; f) se referă la o infracțiune militară care nu constituie infracțiune de drept comun. (2) Nu sunt considerate infracțiuni de natură politică: a) atentatul la viața unui șef de stat sau a unui membru al familiei sale; b) crimele împotriva umanității prevăzute de Convenția pentru prevenirea și reprimarea crimei de genocid, adoptată la 9 decembrie 1948 de Adunarea Generală a Națiunilor Unite; c) infracțiunile prevăzute la art. 50 din Convenția de la Geneva din 1949 pentru îmbunătățirea soartei răniților și bolnavilor din forțele armate în campanie, la art. 51 din Convenția de la Geneva din 1949 pentru îmbunătățirea soartei răniților, bolnavilor și naufragiaților forțelor armate maritime, la art. 129 din Convenția de la Geneva din 1949 cu privire la tratamentul prizonierilor de război și la art. 147 din Convenția de la Geneva din 1949 cu privire la protecția persoanelor civile în timp de război; d) orice violări similare ale legilor războiului, care nu sunt prevăzute de	5. Articolul 8 se abrogă.	Abrogarea art. 8 se justifică prin aceea că locul acestor motive de refuz nu este în partea generală, ci în cadrul Titlului care reglementează extrădarea, aceste motive obligatorii de refuz impunându-se numai în cazul extrădării. În actuala redactare a legii, reiese că aceste motive de refuz s-ar aplica tuturor formelor de cooperare judiciară internațională în materie penală reglementate de lege – deci inclusiv mandatului european de arestare – ceea ce ar contraveni obligațiilor internaționale asumate de România, iar în cazul mandatului european de arestare ar conduce la o lărgire a motivelor limitative de refuz prevăzute de Decizia - cadru a Consiliului din 13 iunie 2002, ceea ce, de asemenea, ar contraveni deciziei-cadru. Dispozițiile art. 8 se regăsesc în art. 24¹.

dispozițiile din convențiile de la Geneva prevăzute la lit. c); e) infracțiunile prevăzute la art. 1 al Convenției europene pentru reprimarea terorismului, adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1997, și în alte instrumente internaționale pertinente; f) acțiunile prevăzute în Convenția împotriva torturii și a altor pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante, adoptată la 17 decembrie 1984 de Adunarea Generală a Națiunilor Unite; g) orice altă infracțiune al cărei caracter politic a fost eliminat de tratatele, convențiile sau acordurile internaționale la care România este parte.		
ARTICOLUL 9 Motive opționale de refuz al cooperării judiciare (1) Cooperarea judiciară poate fi refuzată atunci când fapta care motivează cererea face obiectul unei proceduri în curs sau atunci când această faptă trebuie sau poate face de asemenea obiectul unei urmăriri ce ține de competența autorităților judiciare române. (2) Cooperarea judiciară poate fi de asemenea refuzată atunci când, ținând cont de împrejurările faptei, acceptarea cererii poate antrena consecințe grave pentru persoana vizată, din cauza vârstei sale, a stării sale de sănătate sau a oricărui alt motiv cu caracter personal.	6. Articolul 9 se abrogă.	Abrogarea art. 9 se justifică prin aceea că locul acestor motive de refuz nu este în partea generală, ci în cadrul Titlului care reglementează extrădarea, ele impunându-se numai în cazul extrădării. În actuala redactare a legii, reiese că aceste motive de refuz s-ar aplica tuturor formelor de cooperare judiciară internațională în materie penală reglementate de lege – deci inclusiv mandatului european de arestare – ceea ce ar contraveni obligațiilor internaționale asumate de România, iar în cazul mandatului european de arestare ar conduce la o lărgire a motivelor limitative de refuz prevăzute de Decizia - cadru a Consiliului din 13 iunie 2002, ceea ce, de asemenea, ar contraveni deciziei-cadru. Dispozițiile art. 8 se regăsesc în art. 24².
ARTICOLUL 10 Non bis in idem (1) Cooperarea judiciară internațională nu este admisibilă dacă în România sau în orice alt stat s-a desfășurat un proces penal pentru aceeași faptă și dacă: a) printr-o hotărâre definitivă s-a dispus achitarea sau încetarea procesului penal; b) pedeapsa aplicată în cauză, printr-o hotărâre definitivă de condamnare, a fost executată sau a format obiectul unei grațieri sau amnistii, în totalitatea ei ori asupra părții neexecutate. (2) Dispozițiile alin. (1) nu se aplică dacă asistența este solicitată în scopul revizuirii hotărârii definitive, pentru unul din motivele care justifică promovarea uneia din căile extraordinare de atac prevăzute de <u>Codul</u> de procedură penală al României.	7. La articolul 10, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (2)¹, cu următorul cuprins: „ (2)¹ Dispozițiile alin. (1) nu se aplică în cazul în care un tratat internațional la care România este parte conține dispoziții mai favorabile sub aspectul principiului non bis in idem.”	Noul alineat introdus reprezintă o „clauză de salvagardare”, menită a asigura conformitatea deplină a legii cu normele comunitare mai favorabile în privința întinderii principiului non bis in idem.
ARTICOLUL 11 Regula specialității (1) Persoana care, ca urmare a unei cereri de extrădare sau a unei alte cereri de asistență judiciară în materie penală, se înfățișează în România, este predată sau transferată în România, nu poate fi nici urmărită, nici judecată, nici deținută, nici supusă vreunei măsuri de restrângere a libertății pentru o altă faptă anterioară predării sau transferării decât cea	8. Articolul 11 se abrogă.	Art. 11 a fost abrogat din Titlul 1, întrucât regula specialității nu se aplică tuturor formelor de cooperare judiciară internațională în materie penală, ci doar în materia extrădării și în cazul predării în baza unui mandat european de arestare. Pe cale de consecință, dispozițiile privind regula specialității au fost incluse la Titlul II – „Extrădarea”, prin prevederile art. 73¹.

care a motivat cererea de asistență formulată de autoritățile române competente, în afară de cazurile când: a) statul care a predat-o consimte; autoritățile competente române vor prezenta în acest scop o cerere, însoțită de actele în sprijinul acesteia și de un proces-verbal judiciar în care se consemnează declarațiile persoanei în cauză; b) având posibilitatea să o facă, persoana predată sau transferată nu a părăsit, în termen de 45 de zile de la liberarea sa definitivă, teritoriul statului român, ori dacă s-a înapoiat după ce l-a părăsit; c) persoana care beneficiază de regula specialității renunță la acest beneficiu; această renunțare trebuie să rezulte din declarația dată în fața judecătorului, care trebuie să se asigure că persoana a exprimat-o voluntar și pe deplin conștientă de consecințele acțiunii sale, asistată de un apărător ales sau numit din oficiu. (2) Declarațiile prevăzute la literale a) și c) ale alin. (1) se iau în camera de consiliu a secției penale a Curții de apel în a cărei circumscripție se află locul de deținere a persoanei sau autoritatea judiciară pe rolul căreia se află cauza. (3) Statul solicitant va putea lua totuși măsurile necesare în vederea, pe de o parte, a unei eventuale trimeri a persoanei de pe teritoriul său, iar pe de altă parte, a întreruperii prescripției potrivit legislației sale, inclusiv recurgerea la o procedură în lipsă. (4) Când calificarea dată faptei incriminate va fi modificată în cursul procedurii, persoana predată sau transferată nu va fi urmărită sau judecată decât în măsura în care elementele constitutive ale infracțiunii recalificate ar îngădui extrădarea sau acordarea unei alte forme de asistență judiciară în materie penală.		
ARTICOLUL 12 Confidențialitatea Statul român are obligația de a asigura, pe cât posibil, la cererea statului solicitant, confidențialitatea cererilor de asistență judiciară internațională și a actelor anexate acestora. În cazul în care condiția păstrării confidențialității nu ar putea fi asigurată, statul român va înștiința statul străin, care va decide.	9. Articolul 12 se modifică și va avea următorul cuprins: „ART. 12 Confidențialitatea Statul român are obligația de a asigura, pe cât posibil, la cererea statului solicitant, confidențialitatea cererilor care îi sunt adresate în domeniile reglementate de prezenta lege și a actelor anexate acestora. În cazul în care condiția păstrării confidențialității nu ar putea fi asigurată, statul român va înștiința statul străin, care va decide.”	Modificarea se impune pentru unitatea terminologică a textului și pentru precizarea exactă a noțiunilor juridice. Astfel, fiind vorba de dispoziții generale, care se aplică tuturor formelor de cooperare judiciară internațională în materie penală, nu numai asistenței judiciare, redactarea inițială nu era riguros juridică, ținând cont de diferența de la parte la întreg între noțiunea de asistență judiciară și noțiunea de cooperare judiciară, care este mai largă.
CAPITOLUL II Dispoziții generale privind procedura de cooperare judiciară internațională în materie penală		
ARTICOLUL 13 Autoritățile centrale române Cererile de asistență judiciară internațională în materie penală vor fi transmise prin intermediul următoarelor autorități centrale: a) Ministerul Justiției, dacă au ca obiect extrădarea și transferarea persoanelor condamnate sau dacă se referă la activitatea de judecată ori la faza executării hotărârilor penale;	10. Partea introductivă a articolului 13 se modifică și va avea următorul cuprins: „ Cererile formulate în domeniile reglementate de titlurile II și IV-VII ale prezentei legi se transmit prin intermediul următoarelor autorități centrale:” 	Modificarea se impune pentru unitatea terminologică a textului și pentru precizarea exactă a noțiunilor juridice. Astfel, fiind vorba de dispoziții generale, care se aplică tuturor formelor de cooperare judiciară internațională în materie penală, nu numai asistenței judiciare, redactarea inițială nu era riguros juridică, ținând cont de diferența de la parte la întreg între noțiunea de

b) Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, dacă se referă la activități din faza de cercetare și urmărire penală; c) Ministerul Administrației și Internelor, dacă se referă la cazierul judiciar.		asistență judiciară și noțiunea de cooperare judiciară, care este mai largă.
ARTICOLUL 14 Transmiterea directă a cererilor de asistență judiciară (1) Cererile de asistență judiciară internațională, cu excepția cererilor de extradare și de transferare a persoanelor condamnate, pot fi transmise direct de autoritățile judiciare solicitante autorităților judiciare solicitate în cazul în care instrumentul juridic internațional aplicabil în relația între statul solicitant și statul solicitat reglementează acest mod de transmitere. (2) În afara cazurilor prevăzute la alin. (1), cererile de asistență judiciară internațională, cu excepția cererilor de extradare și de transferare a persoanelor condamnate, pot fi transmise direct de autoritățile judiciare solicitante autorităților judiciare solicitate în caz de urgență, însă o copie a acestora va fi transmisă simultan la Ministerul Justiției sau la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, după caz. (3) Procedura prevăzută la alin. (1) și (2) va fi urmată și pentru transmiterea răspunsului la cererile urgente de asistență judiciară. (4) În cazul prevăzut la alin. (1) și (2) transmiterile directe se vor putea efectua prin intermediul Organizației Internaționale a Poliției Criminale (Interpol).	11. La articolul 14, denumirea articolului și alineatele (1), (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins: „ART. 14 Transmiterea directă (1) Cererile de asistență judiciară în materie penală pot fi transmise direct de autoritățile judiciare solicitante autorităților judiciare solicitate în cazul în care instrumentul juridic internațional aplicabil în relația între statul solicitant și statul solicitat reglementează acest mod de transmitere. (2) În afara cazurilor prevăzute la alin. (1), cererile de asistență judiciară în materie penală pot fi transmise direct de autoritățile judiciare solicitante autorităților judiciare solicitate în caz de urgență, însă o copie a acestora va fi transmisă simultan la Ministerul Justiției sau la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, după caz. (3) Procedura prevăzută la alin. (1) și (2) va fi urmată și pentru transmiterea răspunsului la cererile urgente de asistență judiciară în materie penală.”	Modificarea se impune pentru unitatea terminologică a textului și pentru precizarea exactă a noțiunilor juridice. Astfel, fiind vorba de dispoziții generale, care se aplică tuturor formelor de cooperare judiciară internațională în materie penală, nu numai asistenței judiciare, redactarea inițială nu era riguros juridică, ținând cont de diferența de la parte la întreg între noțiunea de asistență judiciară și noțiunea de cooperare judiciară, care este mai largă.
ARTICOLUL 16 Competența internă în domeniul cooperării judiciare internaționale în materie penală Competența autorităților române pentru a formula o cerere de asistență judiciară internațională în materie penală sau a executa o asemenea cerere adresată României este stabilită de dispozițiile titlurilor următoare ale prezentei legi, precum și de alte acte normative pertinente.	12. Articolul 16 se modifică și va avea următorul cuprins: „ART. 16 Competența internă Competența autorităților române pentru a formula o cerere în domeniile reglementate de prezenta lege sau de a executa o asemenea cerere este stabilită de dispozițiile titlurilor următoare ale prezentei legi, precum și de alte acte normative pertinente.”	Modificarea se impune pentru unitatea terminologică a textului și pentru precizarea exactă a noțiunilor juridice. Astfel, fiind vorba de dispoziții generale, care se aplică tuturor formelor de cooperare judiciară internațională în materie penală, nu numai asistenței judiciare, redactarea inițială nu era riguros juridică, ținând cont de diferența de la parte la întreg între noțiunea de asistență judiciară și noțiunea de cooperare judiciară, care este mai largă.
ARTICOLUL 17 Limbile utilizate (1) Cererile de asistență judiciară internațională în materie penală adresate României și actele anexe trebuie însoțite de o traducere în limba română sau în una din limbile engleză ori franceză. (2) Cererile de asistență judiciară internațională în materie penală formulate de autoritățile române și actele anexe vor fi însoțite de traduceri în una din limbile prevăzute în instrumentul juridic aplicabil în relația cu statul solicitat. Traducerea cererilor și a actelor anexe se realizează de autoritatea judiciară solicitantă. (3) Răspunsul la cererile de asistență judiciară internațională în materie penală adresate României va fi redactat în limba română, traducerea acestuia în limba oficială a statului solicitant sau în una din limbile engleză ori franceză fiind facultativă, cu excepția cazului în care prin instrumentul juridic internațional aplicabil se dispune altfel.	13. Articolul 17 se modifică și va avea următorul cuprins: „ART. 17 Limbile utilizate (1) Cererile prevăzute de titlurile II și IV-VII ale prezentei legi adresate României și actele anexe trebuie însoțite de o traducere în limba română sau în limba engleză ori franceză. În cazul în care documentele menționate sunt traduse într-o altă limbă decât limba română, autoritatea centrală competentă potrivit dispozițiilor art. 13 sau autoritatea judiciară competentă, în cazul transmiterii directe, ia măsuri pentru traducerea acestora în regim de urgență. (2) Cererile menționate la alin. (1) formulate de autoritățile române și actele anexe vor fi însoțite de traduceri în una din limbile prevăzute în instrumentul juridic aplicabil în relația cu statul solicitat. Cererile formulate în temeiul curtoaziei internaționale și actele anexe se vor traduce în limba oficială a statului solicitat. Traducerea cererilor și a actelor anexe se realizează de autoritatea	Dincolo de aspectele legate de folosirea exactă a noțiunilor juridice (vezi supra), articolul 17 se propune a fi modificat pentru a asigura reglementarea unor aspecte practice legate de traducerea documentelor, insuficient reglementate de Legea nr. 302/2004.

	care are competența de a formula cererea. (3) Răspunsul la cererile adresate României va fi redactat în limba română, traducerea acestuia în limba oficială a statului solicitant sau în una din limbile engleză ori franceză fiind facultativă, cu excepția cazului în care prin instrumentul juridic internațional aplicabil se dispune altfel. (4) În cazul în care răspunsul la cererile formulate de autoritățile române nu este redactat în limba română sau însoțit de o traducere în limba română, autoritatea centrală competentă potrivit dispozițiilor art. 13 sau autoritatea judiciară competentă, în cazul transmiterii directe, ia măsuri pentru traducerea acestuia.”	
ARTICOLUL 18 Computarea arestării (1) Durata arestului efectuat în străinătate în îndeplinirea unei cereri de asistență judiciară internațională în materie penală formulate de autoritățile române în temeiul prezentei legi este luată în calcul în cadrul procedurii penale române și se compută din durata pedepsei aplicate de instanțele române. (2) Autoritățile române solicitate sunt obligate să comunice autorităților competente ale statului solicitant informațiile necesare computării duratei arestului executat în România, în baza unei cereri de asistență judiciară internațională adresate autorităților judiciare române.	14. Articolul 18 se modifică și va avea următorul cuprins: „ART. 18 Computarea arestării (1) Durata arestului efectuat în străinătate în îndeplinirea unei cereri formulate de autoritățile române în temeiul prezentei legi este luată în calcul în cadrul procedurii penale române și se compută din durata pedepsei aplicate de instanțele române. (2) Autoritățile române solicitate sunt obligate să comunice autorităților competente ale statului solicitant informațiile necesare computării duratei arestului executat în România, în baza unei cereri adresate autorităților judiciare române.”	A se vedea supra – pentru rațiuni de rigurozitate juridică și unitate terminologică.
ARTICOLUL 19 Conținutul general al cererii de asistență judiciară și actele anexate acesteia (1) Cererea de asistență judiciară trebuie să indice: a) denumirea autorității judiciare emitente și denumirea autorității judiciare solicitate; b) obiectul și motivele cererii; c) calificarea juridică a faptelor; d) datele de identificare ale învinutului, inculpatului sau condamnatului, ale persoanei care face obiectul cererii de extrădare sau de transferare ori ale martorului sau expertului, după caz. (2) La cererea de asistență judiciară se anexează acte în sprijinul acesteia, în funcție de natura și obiectul cererii, astfel cum sunt prevăzute în titlurile următoare. (3) Actele anexate cererii de asistență judiciară trebuie certificate de autoritatea judiciară emitentă, fiind scutite de orice alte formalități de supralegalizare.	15. Articolul 19 se abrogă.	A se vedea supra. Dispozițiile art. 19 nu își aveau locul în Titlul I – „Dispoziții generale”, ci în cadrul Titlului privind asistența judiciară în materie penală. Pe cale de consecință, aceste dispoziții se regăsesc în proiect la art. 159 modificat.
ARTICOLUL 20 Cheltuieli (1) Cheltuielile ocazionate de îndeplinirea unei cereri de asistență judiciară în materie penală sunt suportate, de regulă, de statul solicitat. (2) Cu toate acestea, sunt în sarcina statului sau a autorității judiciare solicitante:	16. Alineatul (1) al articolului 20 se modifică și va avea următorul cuprins: „(1) Cheltuielile ocazionate de îndeplinirea unei cereri reglementate de prezenta lege sunt suportate, de regulă, de statul solicitat.” 17. La articolul 20, după alineatul (3) se introduce un alineat nou, alin. (4), cu următorul cuprins:	A se vedea supra – pentru rațiuni de rigurozitate juridică și unitate terminologică. Pentru a clarifica reglementarea suportării

a) indemnizațiile și remunerațiile martorilor și experților, precum și cheltuielile de călătorie și de ședere; b) cheltuielile ocazionate de remiterea obiectelor; c) cheltuielile ocazionate de transferul persoanelor pe teritoriul statului solicitant sau la sediul unei autorități judiciare; d) cheltuielile ocazionate de tranzitul unei persoane de pe teritoriul unui stat străin sau de la sediul unei autorități judiciare către un stat terț; e) cheltuielile ocazionate de recurgerea la o videoconferință pentru îndeplinirea unei cereri de asistență judiciară; f) alte cheltuieli considerate drept extraordinare de statul solicitat în funcție de mijloacele umane și tehnologice utilizate pentru îndeplinirea cererii. (3) Ca urmare a unui acord între autoritățile române solicitate și autoritățile străine solicitante, se poate deroga, în cazuri excepționale, de la dispozițiile alin. (2).	„(4) Cheltuielile care revin statului român sunt cuprinse distinct, după caz, în bugetul de venituri și cheltuieli al Ministerului Justiției, Ministerului Public și Ministerului Administrației și Internelor.”	costurilor.
ARTICOLUL 21 Remiterea de obiecte și de valori (1) În cazul în care cererea de asistență are ca obiect sau implică remiterea de obiecte sau de alte valori, acestea pot fi predate atunci când nu sunt indispensabile dovedirii unei fapte penale a cărei urmărire și judecată ține de competența autorităților judiciare române. (2) Remiterea obiectelor și a altor valori poate fi amânată sau efectuată sub condiția restituirii. (3) Dispozițiile alin. (1) și (2) nu aduc atingere drepturilor terților de bună-credință și drepturilor statului român atunci când aceste obiecte și valori pot reveni acestuia. (4) Obiectele și valorile nu vor fi predate decât în temeiul unei hotărâri definitive pronunțate în acest sens de autoritatea judiciară competentă. (5) În cazul cererilor de extrădare, predarea obiectelor și valorilor prevăzute la alin. (1) se poate efectua chiar dacă nu se acordă extrădarea, în special din cauza fugii sau decesului persoanei extrădabile.	18. Articolul 21 se modifică și va avea următorul cuprins: „ART. 21 Remiterea de obiecte și bunuri (1) În cazul în care cererea are ca obiect sau implică remiterea de obiecte sau de alte bunuri, acestea pot fi predate atunci când nu sunt indispensabile dovedirii unei fapte penale a cărei urmărire și judecată ține de competența autorităților judiciare române. (2) Remiterea obiectelor și a altor bunuri poate fi amânată sau efectuată sub condiția restituirii. (3) Dispozițiile alin. (1) și (2) nu aduc atingere drepturilor terților de bună-credință și drepturilor statului român atunci când aceste obiecte și bunuri pot reveni acestuia. (4) Obiectele și bunurile nu vor fi predate decât în temeiul unei hotărâri definitive pronunțate în acest sens de autoritatea judiciară competentă. (5) În cazul cererilor de extrădare, predarea obiectelor și bunurilor prevăzute la alin. (1) se poate efectua chiar dacă nu se acordă extrădarea, în special din cauza fugii sau decesului persoanei extrădabile.”	A se vedea supra – pentru rațiuni de rigurozitate juridică și unitate terminologică.
TITLUL II Extrădarea		
CAPITOLUL I Extrădarea din România	19. Denumirea capitolului I al Titlului II se modifică și va avea următorul cuprins: „Extrădarea pasivă”	Se folosește o terminologie consacrată în literatura juridică – „extrădarea pasivă”.
SECȚIUNEA 1 Condiții pentru extrădare		
ARTICOLUL 22 Persoane supuse extrădării	20. Articolul 22 se modifică și va avea următorul cuprins: „ART. 22	Pentru rațiuni terminologice.

Pot fi extrădate din România, în condițiile prezentei legi, la cererea unui stat străin, persoanele care sunt urmărite penal sau sunt trimise în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni, ori sunt căutate în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță în statul respectiv.	Persoane supuse extrădării Pot fi extrădate din România, în condițiile prezentei legi, la cererea unui stat străin, persoanele aflate pe teritoriul său care sunt urmărite penal sau sunt trimise în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni, ori sunt căutate în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță în statul solicitant."	
ARTICOLUL 23 Persoane exceptate de la extrădare (1) Nu pot fi extrădați din România: a) cetățenii români, dacă nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 24; b) persoanele cărora li s-a acordat dreptul de azil în România; c) persoanele străine care se bucură în România de imunitate de jurisdicție, în condițiile și în limitele stabilite prin convenții sau prin alte înțelegeri internaționale; d) persoanele străine citate din străinătate în vederea audierii ca părți, martori sau experți în fața unei autorități judiciare române solicitante, în limitele imunităților conferite prin convenție internațională. (2) Calitatea de cetățean român sau de refugiat politic în România se apreciază la data rămânerii definitive a hotărârii asupra extrădării. Dacă această calitate este recunoscută între data rămânerii definitive a hotărârii de extrădare și data convenită pentru predare, se va pronunța o nouă hotărâre în cauză. (3) Extrădarea oricărei alte persoane străine poate fi refuzată sau amânată, dacă predarea acesteia este susceptibilă să aibă consecințe de o gravitate deosebită pentru ea, în special din cauza vârstei sau a stării sale de sănătate. În caz de refuz al extrădării, prevederile art. 25 alin. (1) se aplică în mod corespunzător, iar în caz de amânare a extrădării, prescripția răspunderii penale sau a executării pedepsei se suspendă.	21. La articolul 23, alineatul (3) se abrogă.	Pentru evitarea suprapunerii de reglementare, având în vedere că o dispoziție în același sens se regăsește la art. 24².
ARTICOLUL 24 Extrădarea cetățenilor români Cetățenii români pot fi extrădați din România în baza convențiilor internaționale la care aceasta este parte și pe bază de reciprocitate, numai dacă este îndeplinită cel puțin una din următoarele condiții: a) în vederea efectuării urmăririi penale și a judecății, dacă statul solicitant dă asigurări considerate ca suficiente că, în cazul condamnării la o pedeapsă privativă de libertate printr-o hotărâre judecătorească definitivă, persoana extrădată va fi transferată în vederea executării pedepsei în România; b) persoana extrădabilă domiciliază pe teritoriul statului solicitant la data formulării cererii de extrădare; c) persoana extrădabilă are și cetățenia statului solicitant; d) persoana extrădabilă a comis fapta pe teritoriul sau împotriva unui cetățean al unui stat membru al Uniunii Europene, dacă statul solicitant este membru al Uniunii Europene.	22. Articolul 24 se modifică și va avea următorul cuprins: „ART. 24 Extrădarea cetățenilor români (1) Cetățenii români pot fi extrădați din România în baza convențiilor internaționale multilaterale la care aceasta este parte și pe bază de reciprocitate, dacă este îndeplinită cel puțin una din următoarele condiții: a) în vederea efectuării urmăririi penale sau a judecății, dacă statul solicitant dă asigurări considerate ca suficiente că, în cazul condamnării la o pedeapsă privativă de libertate printr-o hotărâre judecătorească definitivă, persoana extrădată va fi transferată în vederea executării pedepsei în România; b) persoana extrădabilă domiciliază pe teritoriul statului solicitant la data formulării cererii de extrădare; c) persoana extrădabilă are și cetățenia statului solicitant; d) persoana extrădabilă a comis fapta pe teritoriul sau împotriva unui cetățean al unui stat membru al Uniunii Europene, dacă statul solicitant este membru al Uniunii Europene.	Articolul 24 se propune a fi modificat, pentru a face o distincție necesară între condițiile extrădării cetățenilor români în baza unei convenții multilaterale și condițiile extrădării cetățenilor români în baza unui tratat bilateral, care, prin voința celor două Părți contractante, poate conține dispoziții mai favorabile față de cele ale convențiilor multilaterale.

	(2) Cetățenii români pot fi extrădați în baza dispozițiilor tratatelor bilaterale și pe bază de reciprocitate. (3) În scopul constatării îndeplinirii condiției reciprocității în ceea ce privește extrădarea propriilor cetățeni și a celorlalte condiții prevăzute la alin. (1) și (2), Ministerul Justiției poate solicita prezentarea unui act emis de autoritatea competentă a statului solicitant."	
	23. După articolul 24 se introduc două noi articole, art. 24¹ și art. 24², cu următorul cuprins: „ART. 24¹ Motive obligatorii de refuz al extrădării (1) Extrădarea va fi refuzată dacă: a) nu a fost respectat dreptul la un proces echitabil în sensul Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, sau ale oricărui alt instrument internațional pertinent în domeniu, ratificat de România; b) există motive serioase să se creadă că extrădarea este solicitată în scopul urmăririi sau pedepsirii unei persoane pe motive de rasă, religie, sex, naționalitate, limbă, opinii politice sau ideologice sau de apartenență la un anumit grup social; c) situația persoanei riscă să se agraveze din unul din motivele enunțate la lit. b); d) cererea este formulată într-o cauză aflată pe rolul unor tribunale extraordinare, altele decât cele constituite prin instrumentele internaționale pertinente, sau în vederea executării unei pedepse aplicate de un asemenea tribunal; e) se referă la o infracțiune de natură politică sau la o infracțiune conexă unei infracțiuni politice; f) se referă la o infracțiune militară care nu constituie infracțiune de drept comun. (2) Nu sunt considerate infracțiuni de natură politică: a) atentatul la viața unui șef de stat sau a unui membru al familiei sale; b) crimele împotriva umanității prevăzute de Convenția pentru prevenirea și reprimarea crimei de genocid, adoptată la 9 decembrie 1948 de Adunarea Generală a Națiunilor Unite; c) infracțiunile prevăzute la art. 50 din Convenția de la Geneva din 1949 pentru îmbunătățirea sortii răniților și bolnavilor din forțele armate în campanie, la art. 51 din Convenția de la Geneva din 1949 pentru îmbunătățirea sortii răniților, bolnavilor și naufragiaților forțelor armate maritime, la art. 129 din Convenția de la Geneva din 1949 cu privire la tratamentul prizonierilor de război și la art. 147 din Convenția de la Geneva din 1949 cu privire la protecția persoanelor civile în timp de război; d) orice violări similare ale legilor războiului, care nu sunt prevăzute de dispozițiile din convențiile de la Geneva prevăzute la lit. c); e) infracțiunile prevăzute la art. 1 al Convenției europene pentru	Vezi supra.

	reprimarea terorismului, adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1997, și în alte instrumente internaționale pertinente; f) infracțiunile prevăzute în Convenția împotriva torturii și a altor pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante, adoptată la 17 decembrie 1984 de Adunarea Generală a Națiunilor Unite; g) orice altă infracțiune al cărei caracter politic a fost eliminat de tratatele, convențiile sau acordurile internaționale la care România este parte." „ART. 24² Motive opționale de refuz al extrădării (1) Extrădarea poate fi refuzată atunci când fapta care motivează cererea face obiectul unei proces penal în curs sau atunci când această faptă poate face obiectul unui proces penal în România. (2) Extrădarea unei persoane poate fi refuzată sau amânată, dacă predarea acesteia este susceptibilă să aibă consecințe de o gravitate deosebită pentru ea, în special din cauza vârstei sau a stării sale de sănătate. În caz de refuz al extrădării, prevederile art. 25 alin. (1) se aplică în mod corespunzător."	
ARTICOLUL 28 Gravitatea pedepsei Extrădarea este acordată de România, în vederea urmăririi penale sau a judecării, numai pentru fapte a căror săvârșire atrage, potrivit legislației statului solicitant și legislației române, o pedeapsă privativă de libertate mai mare de 2 ani, iar în vederea executării unei sancțiuni penale, numai dacă aceasta este mai mare de un an.	24. Articolul 28 se modifică și va avea următorul cuprins: „ART. 28 Gravitatea pedepsei Extrădarea este acordată de România, în vederea urmăririi penale sau a judecării, pentru fapte a căror săvârșire atrage potrivit legislației statului solicitant și legii române o pedeapsă privativă de libertate de cel puțin un an, iar în vederea executării unei pedepse, numai dacă aceasta este de cel puțin 4 luni."	Pentru a răspunde unor critici din partea unor state Parte la Convenția europeană de extrădare, Paris, 13 decembrie 1957, cu privire la rezerva formulată de România la art. 2 paragraful 1 din Convenție, cu prilejul depunerii instrumentului de ratificare, rezervă care nu se mai justifică în contextul actual, fiind determinată, la data adoptării Legii nr. 80/1997 pentru ratificarea Convenției europene de extrădare, încheiată la Paris la 13 decembrie 1957, și a protocoalelor sale adiționale, încheiate la Strasbourg la 15 octombrie 1975 și la 17 martie 1978, numai de legislația internă în vigoare la acel moment. Această modificare va exprima voința României de a aplica în litera și spiritul ei Convenția.
ARTICOLUL 39 Examenul de regularitate internațională (1) Direcția de specialitate a Ministerului Justiției va face de urgență un examen de regularitate internațională al cererii de extrădare, spre a constata îndeosebi dacă: a) între România și statul solicitant există norme convenționale ori o înțelegere privind declarația de reciprocitate pentru extrădare; b) există vreun alt impediment dirimant în angajarea procedurii, cum ar fi existența unuia din cazurile de refuz al asistenței judiciare prevăzute la art. 3 sau neidentificarea pe teritoriul României ori decesul persoanei extrădabile; c) cererea și actele privitoare la extrădare în vederea judecării sau	25. Articolul 39 se modifică și va avea următorul cuprins: „ART. 39 Procedura de extrădare pasivă (1) Extrădarea din România se hotărăște de justiție. (2) Procedura de extrădare pasivă are un caracter urgent și se desfășoară și în timpul vacanței judecătorești. (3) Rolul Ministerului Justiției constă în îndeplinirea atribuțiilor care îi sunt conferite, în calitate de autoritate centrală, prin lege și tratatele internaționale aplicabile. (4) În exercitarea atribuțiilor de autoritate centrală, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, îndeplinește, cu precădere, următoarele activități:	Pe de o parte, pentru logica reglementării, dispozițiile generale privind procedura de extrădare pasivă au fost mutate înaintea dispozițiilor privind examenul de regularitate internațională, iar, pe de altă parte, pe fond, s-a modificat conținutul articolului în vederea unei delimitări mai clare a atribuțiilor Ministerului Justiției, ca autoritate centrală, de cele ale autorităților judiciare.

pentru executarea pedepsei sunt însoțite de traduceri, conform prevederilor art. 17. (2) În cazul neîndeplinirii condiției prevăzute la alin. (1) lit. a), precum și în cazul prevăzut la lit. b) a alin. (1), Ministerul Justiției restituie cererea și actele anexe, explicând motivele. În situația în care cererea de extrădare și documentele anexe nu sunt însoțite de traduceri în limba română, urmează ca parchetul competent să ia măsuri pentru efectuarea unei traduceri cât mai urgente.	a) primirea cererii de extrădare; b) examinarea cererii de extrădare și a actelor anexate acesteia din punctul de vedere al regularității internaționale, în condițiile prevăzute la art. 40; c) transmiterea cererii de extrădare și a actelor anexate acesteia procurorului general competent, în condițiile prevăzute la art. 42; d) restituirea motivată a cererii de extrădare și a actelor anexate acesteia, în cazurile prevăzute la art. 40 alin. (4); e) punerea în executare, în colaborare cu Ministerul Administrației și Internelor, a hotărârii definitive prin care s-a dispus extrădarea; f) comunicarea către autoritatea centrală a statului solicitant a soluției date cererii de extrădare sau a cererii de arestare provizorie în vederea extrădării, pronunțată de autoritatea judiciară competentă."	
ARTICOLUL 40 Concursul de cereri (1) Dacă extrădarea este cerută de mai multe state fie pentru aceeași faptă, fie pentru fapte diferite, statul român hotărăște, ținând seama de toate împrejurările și, în mod deosebit, de gravitatea și de locul săvârșirii infracțiunilor, de datele depunerii cererilor respective, de naționalitatea persoanei reclamate, de existența reciprocității de extrădare în raport cu statul român și de posibilitatea unei extrădări ulterioare către alt stat solicitant. (2) Despre existența concursului de cereri, Ministerul Justiției va înștiința de urgență autoritățile competente ale statelor solicitante.	26. Articolul 40 se modifică și va avea următorul cuprins: „ART. 40 Examenul de regularitate internațională (1) Examenul de regularitate internațională are ca scop verificarea conformității cererii de extrădare și a actelor anexate acesteia cu dispozițiile tratatelor internaționale aplicabile, inclusiv cu declarațiile formulate de România în baza dispozițiilor unor convenții multilaterale. (2) Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, efectuează, în termen de 3 zile lucrătoare de la data primirii cererii, examenul de regularitate internațională prevăzut la alin. (1), spre a constata dacă: a) între România și statul solicitant există norme convenționale ori reciprocitate pentru extrădare; b) la cererea de extrădare sunt anexate actele prevăzute de tratatul internațional aplicabil; c) cererea și actele anexate acesteia sunt însoțite de traduceri, conform prevederilor art. 17. d) există una din limitele acordării cooperării judiciare prevăzute la art. 3. (3) De asemenea, în cadrul examenului de regularitate internațională Ministerul Justiției verifică existența reciprocității în privința extrădării propriilor cetățeni, în cazul în care se solicită extrădarea unui cetățean român. (4) În cazul în care constată neîndeplinirea condițiilor de regularitate internațională menționate la alin. 2 lit. a) și b) și la alin. 3, precum și în cazul în care se constată existența situației prevăzute la alin. 2 lit. d), Ministerul Justiției restituie cererea și actele anexe, explicând motivele. În situația în care cererea de extrădare și documentele anexe nu sunt însoțite de traduceri în limba română, urmează ca parchetul competent să ia măsuri pentru efectuarea unei traduceri cât mai urgente. (5) În cazul cererilor de arestare provizorie în vederea extrădării, examenul de regularitate internațională se efectuează în termen de	Modificarea a fost determinată de inversarea articolelor și pentru determinarea mai clară a atribuțiilor Ministerului Justiției.

ARTICOLUL 41 Procedura de extrădare din România (1) Extrădarea din România se hotărăște de justiție. (2) Procedura de extrădare pasivă are un caracter urgent și se desfășoară și în timpul vacanței judecătorești. (3) Procedura de extrădare pasivă cuprinde o etapă administrativă și una judiciară. (4) Etapa administrativă se referă, în esență, la îndeplinirea de către Ministerul Justiției, prin compartimentul de specialitate, a următoarelor activități: a) primirea cererii de extrădare; b) examinarea cererii de extrădare și a actelor anexate acesteia din punctul de vedere al regularității internaționale, în condițiile prevăzute la art. 39; c) transmiterea cererii de extrădare și a actelor anexate acesteia procurorului general competent, în condițiile prevăzute la art. 42; d) restituirea motivată a cererii de extrădare și a actelor anexate acesteia, în cazurile prevăzute la art. 39 alin. (1) lit. a) și b); e) punerea în executare, în colaborare cu Ministerul Administrației și Internelor, a hotărârii definitive prin care s-a dispus extrădarea; f) comunicarea către autoritatea centrală a statului solicitant a soluției de respingere a cererii de extrădare sau a cererii de arestare preventivă în vederea extrădării, pronunțată de autoritatea judiciară competentă. (5) Etapa judiciară este cuprinsă între momentul primirii cererii de extrădare sau a cererii de arestare provizorie în vederea extrădării de către procurorul general competent și momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătorești asupra cererii de extrădare.	24 de ore de la primirea cererii. ” 27. Articolul 41 se modifică și va avea următorul cuprins: „ Concursul de cereri (1) Dacă extrădarea este cerută de mai multe state fie pentru aceeași faptă, fie pentru fapte diferite, statul român hotărăște, ținând seama de toate împrejurările și, în mod deosebit, de gravitatea și de locul săvârșirii infracțiunilor, de data depunerii cererilor respective, de cetățenia persoanei extrădabile, de existența reciprocității de extrădare în raport cu statul român și de posibilitatea unei extrădări ulterioare către alt stat solicitant. (2) Despre existența concursului de cereri, Ministerul Justiției va înștiința de urgență autoritățile competente ale statelor solicitante. ”	A se vedea supra. În plus, s-a înlocuit termenul „naționalitate”, cu termenul „cetățenie”.
ARTICOLUL 45 Arestarea provizorie și sesizarea instanței (3) Arestarea provizorie în vederea extrădării se dispune și este prelungită de același complet învestit cu soluționarea cererii de extrădare, printr-o încheiere dată în camera de consiliu și care nu poate fi atacată cu recurs decât împreună cu hotărârea pronunțată asupra cererii de extrădare.	28. Alineatul (3) al articolului 45 se modifică și va avea următorul cuprins: „(3) Arestarea provizorie în vederea extrădării se dispune și este prelungită de același complet învestit cu soluționarea cererii de extrădare, printr-o încheiere dată în camera de consiliu. Încheierea poate fi atacată separat cu recurs, în termen 24 de ore de la pronunțare. Dosarul va fi înaintat instanței de recurs în termen de 24 de ore, iar recursul se judecă în 24 de ore. Recursul declarat împotriva încheierii prin care s-a dispus arestarea nu este suspensiv de executare.”	Deși prin decizia nr. 415/28.07.2005 a Curții Constituționale s-a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. 3 din Legea nr. 302/2004, propunem modificarea legii pentru a acorda dreptul la recurs separat împotriva încheierii de arestare provizorie, pentru a crește drepturile procesuale de care beneficiază persoana extrădabilă.
ARTICOLUL 46 Arestarea provizorie în caz de urgență (1) În caz de urgență, autoritățile competente ale statului solicitant pot cere arestarea provizorie a persoanei urmărite, chiar înainte de formularea și transmiterea cererii formale de extrădare. (2) Cererea de arestare provizorie în vederea extrădării trebuie să indice existența unui mandat de arestare preventivă sau a unui mandat de	29. Alineatele (3) și (6) ale articolului 46 se modifică și vor avea următorul cuprins: „(3) Cererea de arestare provizorie în vederea extrădării se transmite Ministerului Justiției, în vederea efectuării examenului prevăzut la art. 40, care se aplică în mod corespunzător. Ca modalitate de transmitere se poate utiliza orice mijloc care lasă o urmă scrisă și a cărui autenticitate poate fi verificată. 	În vederea îmbunătățirii textului actual.

executare a unei pedepse aplicate printr-o hotărâre judecătorească definitivă împotriva persoanei urmărite, o expunere sumară a faptelor, care trebuie să precizeze data și locul unde au fost comise și să menționeze dispozițiile legale aplicabile, precum și datele disponibile asupra identității, cetățeniei și localizării acestei persoane. (3) Pentru transmiterea cererii de arestare provizorie în vederea extrădării se pot aplica atât dispozițiile art. 38 alin. (1), cât și dispozițiile art. 14 alin. (4) și art. 15. (4) Nu se poate da curs unei cereri de arestare provizorie în vederea extrădării decât atunci când nu există nici o îndoială asupra competenței autorității solicitante și cererea conține elementele prevăzute la alin. (2). (5) Dispozițiile art. 45 se aplică în mod corespunzător. (6) Instanța, din oficiu, la sesizarea procurorului competent sau la cererea persoanei extrădabile, poate dispune încetarea stării de arest provizoriu dacă, în termen de 18 zile de la luarea măsurii, statul român nu a fost sesizat prin cererea de extrădare, însoțită de documentele prevăzute la art. 38. Arestarea provizorie încetează de drept după trecerea unui termen de 40 de zile, dacă în acest interval de timp nu se primesc cererea de extrădare și înscrisurile necesare. (7) Punerea în libertate provizorie nu exclude o nouă arestare provizorie în vederea extrădării și nici extrădarea, dacă cererea de extrădare este primită ulterior.	(6) Instanța, din oficiu ori la sesizarea procurorului competent sau la cererea persoanei extrădabile, poate dispune încetarea măsurii arestării provizorii în vederea extrădării dacă, în termen de 18 zile de la luarea măsurii, statul român nu a fost sesizat prin cererea de extrădare, însoțită de documentele prevăzute la art. 38. Arestarea provizorie încetează de drept după trecerea unui termen de 40 de zile, dacă în acest interval de timp nu se primesc cererea de extrădare și înscrisurile necesare, cu excepția cazului în care printr-un tratat bilateral este prevăzut un alt termen privind durata maximă a perioadei de arestare provizorie."	
ARTICOLUL 54 Soluționarea cauzei (8) Hotărârea asupra extrădării poate fi atacată cu recurs de procurorul general competent și de persoana extrădabilă, în termen de 5 zile de la pronunțare, la Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Recursul declarat împotriva hotărârii prin care s-a respins cererea de extrădare este suspensiv de executare. Recursul declarat împotriva hotărârii prin care s-a dispus extrădarea este suspensiv de executare, cu excepția dispozițiilor referitoare la starea de arest provizoriu în vederea predării.	30. Alineatul (8) al articolului 54 se modifică și va avea următorul cuprins: „(8) Hotărârea asupra extrădării poate fi atacată cu recurs de procurorul general competent și de persoana extrădabilă, în termen de 5 zile de la pronunțare, la Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Procurorul general competent poate declara recurs din oficiu sau la cererea ministrului justiției.” 31. La articolul 54, după alineatul (8) se introduce un nou alineat, alin.(8¹), cu următorul cuprins: „ (8¹) Recursul declarat împotriva hotărârii prin care s-a respins cererea de extrădare este suspensiv de executare. Recursul declarat împotriva hotărârii prin care s-a dispus extrădarea este suspensiv de executare, cu excepția dispozițiilor referitoare la starea de arest provizoriu în vederea extrădării.”	În vederea îmbunătățirii textului actual.
ARTICOLUL 55 Judecarea recursului și comunicarea hotărârii (6) Hotărârea definitivă asupra extrădării se comunică procurorului general de pe lângă curtea de apel care a judecat cauza în primă instanță, care o remite, de îndată, ministrului justiției/compartimentului de specialitate din Ministerul Justiției.	32. Alineatul (6) al articolului 55 se modifică și va avea următorul cuprins: „(6) Hotărârea definitivă asupra extrădării se comunică procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel care a judecat cauza în primă instanță și direcției de specialitate din Ministerul Justiției.”	În vederea remedierii unei erori materiale.
ARTICOLUL 62 Tranzitul	33. Alineatul (4) al articolului 62 se modifică și va avea următorul cuprins:	Având în vedere caracterul urgent și administrativ al procedurii și faptul că și în alte state hotărârea

(1) Tranzitul pe teritoriul României al unui extrădat care nu este cetățean român poate fi acordat cu condiția ca motive de ordine publică să nu se opună și să fie vorba despre o infracțiune care permite extrădarea, conform legii române. (2) Dacă persoana extrădată are cetățenia română, tranzitul nu este acordat decât în situațiile în care se poate aproba extrădarea cetățenilor români. (3) Tranzitul este acordat la cererea statului interesat, formulată și transmisă pe calea prevăzută la art. 38 alin. (1), la care se anexează cel puțin mandatul de arestare preventivă sau mandatul de executare a pedepsei închisorii care a justificat acordarea extrădării. (4) Cererea de tranzit se transmite de îndată Curții de Apel București, care, în aceeași zi, în complet format din doi judecători ai Secției Penale, se pronunță asupra acesteia prin încheiere dată în camera de consiliu. (5) Încheierea este definitivă și se comunică imediat Ministerului Justiției, care informează de îndată statul solicitant și Ministerul Administrației și Internelor. (6) În cazul tranzitului aerian, atunci când nu este prevăzută o aterizare pe teritoriul statului român, este suficientă o notificare transmisă de autoritatea competentă a statului solicitant Ministerului Justiției al României. În caz de aterizare forțată, această notificare va produce efectele cererii de arestare provizorie în vederea extrădării, iar statul solicitant va adresa de îndată o cerere formală de tranzit. Dispozițiile alin. (3) se aplică în mod corespunzător. (7) Extrădatul în tranzit rămâne în stare de arestare provizorie pe perioada șederii sale pe teritoriul român.	„(4) Hotărârea asupra tranzitului este luată de Ministerul Justiției.” 35. Alineatul (5) al articolului 62 se modifică și va avea următorul cuprins: „(5) Ministerul Justiției comunică de îndată hotărârea luată autorității competente a statului solicitant și Ministerului Administrației și Internelor.”	asupra tranzitului aparține autorității executive.
SECȚIUNEA a 2-a Procedura de solicitare a extrădării		

ARTICOLUL 66

Competența

Competența de a formula cererile de extrădare în numele statului român revine președintelui secției penale a curții de apel în circumscripția căreia se află instanța care a emis mandatul de executare a pedepsei închisorii sau mandatul de arestare preventivă ori a aplicat măsura de siguranță.

36. Articolul 66 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 66

Competența

Competența de a formula cererile de extrădare în numele statului român revine Ministerului Justiției.”

Din punct de vedere istoric, instituția extrădării a cunoscut o continuă evoluție, de la extrădarea ca act discreționar al suveranului (secolul XII) la o procedură aproape exclusiv judiciară, așa cum este reglementată de decizia - cadru a Consiliului Uniunii Europene privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre ale Uniunii Europene.

Trebuie observat însă că legiuitorul european a simțit nevoia să înlocuiască, *exclusiv în relația dintre statele membre ale Uniunii Europene*, procedurile clasice de extrădare cu procedurile de predare în baza unui mandat european de arestare tocmai din cauza faptului că în toate statele membre ale Uniunii Europene, ca și în alte state (inclusiv Statele Unite ale Americii), **extrădarea este reglementată în primul rând ca un act de suveranitate al statului**, decizia finală aparținând executivului (Consiliul de Miniștri în Franța și Spania, Departamentul de Stat în SUA, ministerele de justiție, eventual împreună cu ministerele de externe, în marea majoritate a statelor europene).

În contextul spațiului judiciar european comun și al evoluției criminalității transnaționale în condițiile libertății de circulație, înlocuirea procedurilor formale de extrădare cu mandatul european de arestare se justifică pe deplin. Pe de altă parte, în context global, procedurile de extrădare rămân în vigoare, inclusiv în relația dintre statele membre ale Uniunii Europene și state terțe.

Modificarea este susținută de studiul de drept comparat realizat, care arată că în toate statele cererile de extrădare sunt prezentate în numele statului de către Ministerul Justiției sau Ministerul Afacerilor Externe, precum și de unele „incidente” apărute în practică, ca urmare a neînțelegerii de către unele statele străine solicitate a faptului că, în România, cererea de extrădare este formulată de instanță, iar nu de Ministerul Justiției.

Această modificare corespunde unuia dintre obiectivele Strategiei de reformă a sistemului judiciar românesc, urmărind degrevarea judecătorilor de aspectele nejurisdicționale, formularea cererii fiind o procedură strict administrativă, care poate fi realizată mai bine de autoritatea centrală. Mai mult, în practică au apărut numeroase probleme, întrucât cererile de extrădare formulate de curțile de apel nu corespundeau dispozițiile tratatelor

		internaționale, astfel încât era necesară o corespondență suplimentară între Ministerul Justiției, ca autoritate centrală în domeniu, și instanța competentă, ce conducea la întârzierea prezentării cererii de extrădare, cu posibile efecte directe, negative, asupra finalității procedurii de extrădare.
	37. După articolul 66 se introduce un nou articol, art. 66¹, cu următorul cuprins: „Art. 66¹ Urmărirea internațională în vederea extrădării (1) În cazul în care un mandat de arestare preventivă sau de executare a pedepsei nu poate fi adus la îndeplinire întrucât inculpatul ori condamnatul nu se mai află pe teritoriul României, instanța care a emis mandatul de arestare preventivă sau instanța de executare, după caz, la propunerea procurorului sesizat în acest scop de către organele de poliție, emite un mandat de urmărire internațională în vederea extrădării, care se transmite	

	Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, în vederea difuzării prin canalele specifice. (2) Mandatul de urmărire internațională în vederea extrădării conține toate elementele necesare identificării persoanei urmărite, o expunere sumară a situației de fapt și date privind încadrarea juridică a faptelor. (3) Mandatul de urmărire internațională poate conține și cererea de arestare provizorie în vederea extrădării, în condițiile prevăzute la art. 68. (4) Semnalarea introdusă în Sistemul Informatic Schengen echivalează cu un mandat de urmărire internațională în vederea extrădării."	
ARTICOLUL 67 Procedura (1) Biroul Național Interpol are obligația de a informa instanța de executare sau instanța emitentă a mandatului de arestare preventivă de îndată ce persoana care face obiectul mandatului a fost localizată. Informarea va fi transmisă direct, cu o copie la Ministerul Justiției. (2) De îndată ce este informată despre localizarea pe teritoriul unui stat străin a unei persoane date în urmărire internațională, instanța de executare sau instanța care a emis mandatul de arestare preventivă apreciază, printr-o încheiere motivată, asupra îndeplinirii condițiilor prevăzute în prezenta lege pentru a se solicita extrădarea. (3) Instanța se pronunță prin încheiere, dată în camera de consiliu, de un singur judecător, fără citarea părților, cu participarea procurorului. (4) Încheierea cuprinzând propunerea de a se solicita extrădarea este definitivă și se comunică, în cel mult 48 de ore, curții de apel competente să solicite extrădarea, însoțită de actele prevăzute la art. 38 alin. (2). (5) Încheierea prin care instanța a hotărât că nu sunt îndeplinite condițiile legale pentru a se solicita extrădarea se comunică, în termenul prevăzut la alin. (4), și Ministerului Justiției. (6) Împotriva încheierii prevăzute la alin. (4) poate declara recurs procurorul, din oficiu, în termen de 3 zile de la pronunțare, sau la cererea ministrului justiției, în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii Ministerului Justiției. (7) În termen de 72 de ore de la primirea încheierii prevăzute la alin. (3) sau, după caz, a încheierii instanței de recurs prin care s-a hotărât solicitarea extrădării, președintele secției penale a curții de apel competente formulează cererea de extrădare și o transmite, însoțită de actele prevăzute la art. 38 alin. (2) și de traduceri certificate în limba statului solicitat sau în limbile engleză sau franceză, direcției de specialitate din Ministerul Justiției, care examinează îndeplinirea condițiilor de regularitate internațională pentru a se solicita extrădarea. Dispozițiile art. 39 se aplică în mod corespunzător. (8) În funcție de concluziile examenului de regularitate internațională, direcția de specialitate din Ministerul Justiției asigură transmiterea cererii	38. Articolul 67 se modifică și va avea următorul cuprins: „ART. 67 Procedura (1) De îndată ce este informată, prin orice mijloc care lasă o urmă scrisă și a cărui autenticitate poate fi verificată, de către Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, prin structura specializată, sau de Ministerul Justiției, despre localizarea pe teritoriul unui stat străin a unei persoane date în urmărire internațională sau căutate de autoritățile judiciare române pentru aducerea la îndeplinire a unui mandat de executare a pedepsei închisorii sau a unui mandat de arestare preventivă, instanța de executare sau instanța care a emis mandatul de arestare preventivă stabilește, printr-o încheiere motivată, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în prezenta lege pentru a se solicita extrădarea. (2) Centrul de Cooperare Polițienească Internațională, prin structura specializată, are obligația de a informa instanța de executare sau instanța emitentă a mandatului de arestare preventivă de îndată ce Biroul Central Național Interpol corespondent îi notifică faptul că persoana care face obiectul mandatului a fost localizată. Informarea va fi transmisă direct, cu o copie la Ministerul Justiției. (3) Instanța se pronunță prin încheiere, în camera de consiliu, dată de un singur judecător, cu participarea procurorului și fără citarea părților. Încheierea nu se pronunță în ședință publică, și se consemnează într-un registru special. (4) Încheierea prevăzută la alin. (3) poate fi atacată cu recurs de procuror, în termen de 24 ore de la pronunțare. Dosarul cauzei este înaintat instanței de recurs în termen de 24 de ore. Recursul se judecă în termen de cel mult 3 zile, de către instanța superioară în grad. Instanța de recurs va restitui dosarul primei instanțe în termen de 24 de ore de la soluționarea recursului. (5) Încheierea definitivă prin care s-a constatat că sunt întrunite condițiile pentru solicitarea extrădării, însoțită de actele prevăzute	Chiar dacă există numeroase argumente juridice pentru a stabili că art. 19 alin. 4 din Constituție se referă doar la extrădarea pasivă, prin modificarea art. 67, care reglementează procedura extrădării active, se are în vedere ca decizia cu privire la formularea unei cereri de extrădare să fie luată tot de instanța de judecată, oferindu-se însă ministrului justiției – prin conferirea dreptului de a solicita promovarea revizuirii în cazul în care nu sunt întrunite condițiile de regularitate internațională – o pârgie eficientă de a exercita activ rolul de autoritate centrală conferit Ministerului Justiției prin lege și tratatele internaționale. Menționăm că și în reglementarea actuală Ministerul Justiției are posibilitatea de a nu transmite o cerere de extrădare atunci când constată că nu sunt întrunite condițiile de regularitate internațională, însă soluția aleasă de legiuitor în anul 2004 – emiterea unui ordin al ministrului justiției, susceptibil de recurs – nu s-a dovedit, în practică, a fi una adecvată.

de extrădare către autoritatea competentă a statului solicitat, pe una din căile prevăzute la art. 38 alin. (1), după caz, sau întocmește un act prin care propune motivat ministrului justiției să nu se transmită cererea de extrădare.

(9) Atunci când se constată că nu sunt întrunite condițiile de regularitate internațională pentru a se transmite cererea de extrădare, ministrul justiției emite un ordin care poate fi atacat cu recurs la Secția Penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în termen de 5 zile de la comunicare.

(10) Procedura prevăzută în acest articol are caracter confidențial, până în momentul în care statul solicitat este investit cu cererea de extrădare.

la art. 38 alin. (2), se comunică de îndată Ministerului Justiției. Încheierea definitivă prin care s-a constatat că nu sunt întrunite condițiile pentru a se solicita extrădarea se comunică Ministerului Justiției în cel mult 3 zile de la pronunțare.

(6) În termen de 48 de ore de la primirea încheierii prin care s-a constatat că sunt întrunite condițiile pentru solicitarea extrădării și a actelor anexe, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, efectuează un examen de regularitate internațională, în condițiile prevăzute la art. 40, care se aplică în mod corespunzător.

(7) În funcție de concluziile examenului de regularitate internațională, direcției de specialitate a Ministerului Justiției fie întocmește cererea de extrădare și o transmite, însoțită de actele anexe, autorității competente a statului solicitat, fie propune ministrului justiției, motivat, să nu se solicite extrădarea, informând în ambele situații Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Administrației și Internelor. În cazul în care constată că actele sunt incomplete, înainte de a formula și transmite cererea de extrădare direcției de specialitate a Ministerului Justiției poate solicita instanței competente să îi transmită, în cel mult 72 de ore, actele suplimentare necesare potrivit tratatului internațional aplicabil.

(8) În cazul în care consideră că nu sunt întrunite condițiile de regularitate internațională pentru a se solicita extrădarea, ministrul justiției cere, motivat, procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, să inițieze procedura revizuirii încheierii definitive prin care s-a propus solicitarea extrădării. Ministrul justiției nu poate solicita inițierea procedurii revizuirii pentru alte motive decât cele legate de concluziile examenului de regularitate internațională.

(9) Cererea de revizuire se face în termen de 5 zile de la comunicarea încheierii definitive Ministerului Justiției și se soluționează în termen de 24 de ore.

(10) Instanța, dacă constată că cererea de revizuire este întemeiată, anulează încheierea atacată. Dacă instanța constată că cererea de revizuire este neîntemeiată, o respinge, menținând încheierea atacată. Hotărârea instanței de revizuire este definitivă și se comunică în termen de 24 de ore de la pronunțare Ministerului Justiției.

(11) Cererea de extrădare și actele anexate acesteia însoțită de actele prevăzute la art. 38 alin. (2) și de traduceri certificate în limba statului solicitat sau în limbile engleză sau franceză, se transmit autorității competente a statului solicitat, pe una din căile prevăzute la art. 37 alin. (1).

(12) În cazul în care persoana urmărită nu este arestată provizoriu în vederea extrădării, procedura prevăzută în acest articol are caracter confidențial, până în momentul în care statul solicitat este investit cu cererea de extrădare."

39. După articolul 67 se introduc două noi articole, art. 67¹ și art. 67², cu următorul cuprins:

Justificarea acestor completări reiese din situațiile apărute în practică.

	„Art. 67¹ Retragera cererii de extrădare (1) În cazul în care persoana extrădabilă nu se mai află sub puterea mandatului de arestare preventivă sau a mandatului de executare, instanța competentă, din oficiu sau la cererea procurorului, stabilește, prin încheiere motivată, dacă mai subzistă condițiile prevăzute de lege pentru a se solicita extrădarea și propune de îndată Ministerului Justiției retragerea cererii de extrădare. Ministerul Justiției informează neîntârziat despre aceasta autoritățile competente ale statului solicitat și Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Administrației și Internelor. (2) Dispozițiile art. 67 se aplică în mod corespunzător. Art.67² Transmiterea informațiilor suplimentare la cererea statului solicitat (1) În cazul în care, în vederea soluționării cererii de extrădare, autoritățile statului străin solicită transmiterea unor informații suplimentare, acestea vor fi comunicate, în termenul stabilit de autoritățile statului solicitat, prin Ministerul Justiției sau direct, de către instanța competentă. (2) Traducerea documentelor se efectuează de către Ministerul Justiției sau instanța competentă, după caz.”	
ARTICOLUL 68 Cererea de arestare provizorie în vederea extrădării (1) În caz de urgență și dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezenta lege pentru a se solicita extrădarea, autoritățile române pot solicita, înainte de formularea unei cereri formale de extrădare, arestarea provizorie în vederea extrădării a persoanelor date în urmărire internațională în baza unui mandat de arestare preventivă sau de executare a pedepsei închisorii emis de autoritatea judiciară competentă. (2) Cererea de arestare provizorie în vederea extrădării este formulată de autoritatea judiciară emitentă a mandatului de arestare preventivă sau de executare a pedepsei închisorii și se transmite Biroului Național Interpol din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, care are obligația de a o difuza pe canalele Organizației Internaționale a Poliției Criminale (Interpol). Cererea de arestare provizorie în vederea extrădării poate fi transmisă și prin intermediul Ministerului Justiției. (3) Autoritățile române au obligația de a retrage cererea de arestare provizorie în vederea extrădării, în cazul în care persoana extrădabilă nu se mai află sub puterea mandatului de arestare preventivă sau de executare a pedepsei.	40. La articolul 68, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins: „(1) În caz de urgență, cum ar fi iminența părăsirii teritoriului statului solicitat de către persoanele care fac obiectul unui mandat de urmărire internațională în vederea extrădării, instanța competentă poate solicita, înainte de formularea unei cereri formale de extrădare, arestarea provizorie în vederea extrădării a acestor persoane. (2) În cazul în care cererea de arestare provizorie în vederea extrădării este formulată ulterior transmiterii mandatului de urmărire internațională, aceasta se trimite Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Administrației și Internelor și Ministerului Justiției.”	
	41. La articolul 68, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (3¹), cu următorul cuprins: „(3¹) Procedura prevăzută la alin. (1) - (2) are caracter confidențial, până la arestarea provizorie în vederea extrădării a persoanei urmărite. Solicitarea arestării provizorii în vederea extrădării se consemnează într-un registru special.”	Justificarea acestei completări reiese din situațiile apărute în practică.

ARTICOLUL 69 Rejudecarea extrădatului Prin cererea de extrădare, statul român va da asigurări, în condițiile art. 34 alin. (1), privind rejudecarea cauzei în prezența persoanei extrădate.	42. Articolul 69 se modifică și va avea următorul cuprins: „ART. 69 Rejudecarea extrădatului Asigurarea rejudecării cauzei în prezența persoanei extrădate, în condițiile art. 34 alin. (1) este dată de Ministerul Justiției.”	Pentru precizarea clară a autorității competente să dea aceste asigurări.
	43. După articolul 73 se introduc două noi articole, art. 73¹ și art. 73², cu următorul cuprins: ”ART. 73¹ Regula specialității (1) Persoana care va fi predată ca efect al extrădării nu va fi nici urmărită, nici judecată, nici deținută în vederea executării unei pedepse, nici supusă oricărei alte restricții a libertății sale individuale, pentru orice fapt anterior predării, altul decât cel care a motivat extrădarea, în afară de cazurile când: a) statul solicitant care a predat-o consimte; statul solicitant va prezenta în acest scop o cerere, însoțită de actele prevăzute la art. 38 alin. (2) și de un proces-verbal judiciar în care se consemnează declarațiile extrădatului; acest consimțământ va putea fi dat atunci când infracțiunea pentru care este cerut atrage ea însăși obligația de extrădare potrivit prezentei legi; b) având posibilitatea să o facă, persoana extrădată nu a părăsit, în termen de 45 de zile de la liberarea sa definitivă, teritoriul statului căruia i-a fost predată, ori dacă s-a înapoiat acolo după ce l-a părăsit. (2) Statul solicitant va putea lua totuși măsurile necesare în vederea, pe de o parte, a unei eventuale trimeri a persoanei de pe teritoriul său, iar pe de altă parte, a întreruperii prescripției potrivit legislației sale, inclusiv recurgerea la o procedură în lipsă. (3) Când calificarea dată faptei incriminate va fi modificată în cursul procedurii, persoana extrădată nu va fi urmărită sau judecată decât în măsura în care elementele constitutive ale infracțiunii recalificate ar îngădui extrădarea. (4) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. a) cererea adresată statului străin se formulează de către Ministerul Justiției, în baza încheierii instanței competente să soluționeze cauza în primă instanță, la propunerea motivată a Ministerului Public sau în baza încheierii instanței pe rolul căreia se află cauza, dacă extrădarea a fost acordată după trimiterea în judecată a persoanei extrădate, după caz. Art. 73² Efectele extrădării sub condiție (1) În cazul în care extrădarea a fost acordată sub condiție, instanța care a solicitat extrădarea ia măsurile necesare pentru respectarea condiției impuse de statul solicitat și dă garanții în acest sens.	Corespunde art. 11 din legea în vigoare. Acest articol era necesar, pentru a asigura

	(2) În cazul în care condiția impusă este retrimiteră persoanei extrădate pe teritoriul statului solicitant, instanța dispune însoțirea acesteia la frontieră, în vederea preluării de către autoritățile competente ale statului solicitat.”	posibilitatea aplicării efective de către România a hotărârilor de extrădare sub condiție.
ARTICOLUL 74 Cheltuieli (1) Cheltuielile privind procedura de extrădare efectuate pe teritoriul României se suportă de statul român, prin bugetele autorităților și instituțiilor implicate, în funcție de atribuțiile conferite fiecăreia dintre acestea prin prezenta lege. (2) Cheltuielile de tranzit se suportă de statul solicitant.	44. Alineatul (1) al articolului 74 se modifică și va avea următorul cuprins: „(1) Cheltuielile privind procedura de extrădare efectuate pe teritoriul României se suportă de statul român, prin bugetele autorităților și instituțiilor implicate, în funcție de atribuțiile conferite fiecăreia dintre acestea prin prezenta lege. Dispozițiile art. 20 alin. (4) se aplică în mod corespunzător.”	Pentru a clarifica dispozițiile privind suportarea costurilor.
ARTICOLUL 76 Extrădarea aparentă (1) Când cererea de predare este formulată în baza unor acte internaționale speciale, cum sunt statutele tribunalelor penale internaționale, remiterea pentru urmărire și judecată a persoanelor învinuite de săvârșirea unor crime grave se examinează printr-o procedură legală distinctă. (2) De asemenea, începând cu data la care România va fi membră a Uniunii Europene, dispozițiile prezentului titlu nu se vor mai aplica în raporturile cu celelalte state membre ale acesteia, fiind înlocuite cu dispozițiile titlului III.	45. Articolul 76 se modifică și va avea următorul cuprins: „ART. 76 Reprezentarea statului solicitant în procedura de extrădare (1) În procedura de extrădare pasivă, statul solicitant este reprezentat de autoritatea centrală și de Ministerul Public din România. La cererea expresă a statului solicitant, reprezentanți ai acestuia, pot participa, cu aprobarea instanței competente, la soluționarea cererii de extrădare. (2) Dispozițiile alineatului precedent se aplică în mod corespunzător și în cazul procedurii de extrădare activă.”	
	46. La Titlul II, după Capitolul III se introduce un nou capitol, Capitolul III¹, cu următorul cuprins: „Capitolul III¹ Dispoziții pentru punerea în aplicare a unor instrumente juridice în materie de extrădare adoptate la nivelul Uniunii Europene ART. 76¹ Domeniu de aplicare (1) Dispozițiile prezentului capitol urmăresc punerea în aplicare a dispozițiilor Convenției privind simplificarea procedurii de extrădare între Statele Membre ale Uniunii Europene, adoptată la 10 martie 1995 și Convenției privind extrădarea între Statele Membre ale Uniunii Europene, adoptată la 27 septembrie 1996, precum și a dispozițiilor privind extrădarea din Convenția din 19 iunie 1990 de aplicare a Acordului de la Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea graduală a controalelor la frontierele comune, Schengen, 19 iunie 1990, în relația cu acele state membre ale Uniunii Europene care au formulat declarații în sensul neaplicării deciziei-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de	Noul capitol era necesar pentru a asigura conformitatea deplină a legii române cu instrumentele comunitare pe care le transpune, având în vedere că state precum Franța, Italia, Austria au formulat declarații la decizia-cadru privind mandatul european de arestare potând căroră, pentru fapte săvârșite înainte de o anumită dată, vor continua să aplice convențiile de extrădare.

arestare și procedurile de predare între statele membre ale Uniunii Europene pentru fapte săvârșite înainte de o anumită dată.

- (2) Dispozițiile Capitolului I și II ale prezentului Titlu se aplică în mod corespunzător, fără a aduce însă atingere obligațiilor rezultate din aderarea la Convenția privind simplificarea procedurii de extrădare între Statele Membre ale Uniunii Europene, adoptată la 10 martie 1995 și Convenția privind extrădarea între Statele Membre ale Uniunii Europene, adoptată la 27 septembrie 1996.

ART. 76²

Infracțiuni politice

În aplicarea Convenției privind extrădarea între Statele Membre ale Uniunii Europene, adoptată la 27 septembrie 1996, nici o infracțiune nu poate fi considerată ca infracțiune politică.

ART. 76³

Prescripția, amnistia și alte cauze care înlătură răspunderea penală sau consecințele condamnării

(1) În ceea ce privește prescripția răspunderii penale și a executării pedepsei, sunt aplicabile numai dispozițiile din legislația statului solicitant.

(2) Amnistia acordată de România nu împiedică extrădarea, cu excepția cazului în care fapta prevăzută de legea penală este de competența instanțelor române.

(3) Absența unei plângeri prealabile sau a unei alte condiții necesare pentru punerea în mișcare a acțiunii penale, potrivit legii române, nu aduce atingere obligației de extrădare.

ART. 76⁴

Extrădarea în materia accizelor, a taxei pe valoarea adăugată și în materie vamală

Statul român acordă extrădarea pentru fapte prevăzute de legea penală în materia accizelor, a taxei pe valoarea adăugată și în materie vamală, în condițiile legii.

ART. 76⁵

Semnalarea în Sistemul Informatic Schengen

Semnalarea introdusă în Sistemul Informatic Schengen are același efect ca și o cerere de arestare provizorie în vederea extrădării, în sensul articolului 16 din Convenția europeană de extrădare, încheiată la Paris la 13 septembrie 1957.

ART. 76⁶

	Extrădarea simplificată Extrădarea simplificată se aplică în relația cu statele membre ale Uniunii Europene, fără verificarea condițiilor speciale prevăzute de art. 50, ori de câte ori sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 49.”	
TITLUL III Cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în baza unui mandat european de arestare și predare	47.Denumirea Titlului III se modifică și va avea următorul cuprins: „TITLUL III Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea deciziei – cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre”	Modificarea se impune pentru o mai bună precizare a obiectului de reglementare.
CAPITOLUL I Dispoziții generale		
ARTICOLUL 77 Definiția mandatului european de arestare Mandatul european de arestare este o hotărâre judecătorească emisă de instanța competentă a unui stat membru al Uniunii Europene în vederea arestării și predării de către un alt stat membru a persoanei solicitate, în vederea efectuării urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.	48. Articolul 77 se modifică și va avea următorul cuprins: „ART.77 Definiția mandatului european de arestare (1) Mandatul european de arestare este o decizie judiciară emisă de autoritatea judiciară competentă a unui stat membru al Uniunii Europene, în vederea arestării și predării către un alt stat membru a unei persoane solicitate în vederea efectuării urmăririi penale, a judecării sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri privative de libertate. (2) Mandatul european de arestare se execută pe baza principiului recunoașterii și încrederii reciproce, în conformitate cu dispozițiile deciziei-cadru a Consiliului nr. 2002/584/JAI din 13 iunie 2002, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. L 190/1 din 18 iulie 2002.”	Această modificare se impune pentru transpunerea corectă a deciziei-cadru privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre ale Uniunii Europene, având în vedere că: - nu este vorba de o hotărâre judecătorească, așa cum eronat s-a tradus inițial formula „judicial decision” ca de o decizie judiciară, care nu în toate statele este de competența judecătorului; multe state membre dând emiterea și executarea mandatelor europene de arestare în competența procurorului; - era necesar să se precizeze că mandatul european de arestare poate fi emis și în vederea judecării, nu numai pentru urmărire penală și executarea unei pedepse.
CAPITOLUL II Emiterea unui mandat european de arestare		
ARTICOLUL 81 Obiectul mandatului european de arestare (1) Autoritățile judiciare române pot emite un mandat european de arestare în următoarele condiții: a) în vederea efectuării urmăririi penale sau a judecării, dacă fapta este pedepsită de legea penală română cu o pedeapsă privativă de libertate mai mare de 1 an; b) în vederea executării pedepsei, dacă pedeapsa aplicată este mai	49. Articolul 81 se modifică și va avea următorul cuprins: „ART. 81 Obiectul și condițiile emiterii mandatului european de arestare (1) Instanța care a emis mandatul de arestare preventivă în cursul urmăririi penale sau al judecării, sau instanța de executare emite, din oficiu sau la cererea procurorului, un mandat european de arestare, în următoarele condiții: a) în vederea efectuării urmăririi penale sau a judecării, dacă	Modificarea art. 81 era necesară pentru a preciza exact competența autorităților judiciare și a detalia procedura.

mare de 4 luni, ori în vederea executării unei măsuri de siguranță; c) în vederea executării unei măsuri de siguranță privative de libertate mai mare de 4 luni. (2) Autoritățile judiciare române emitente pot solicita autorităților judiciare de executare să remită bunurile care constituie mijloace materiale de probă.	fapta este pedepsită de legea penală română cu o pedeapsă privativă de libertate de cel puțin 1 an; b) în vederea executării pedepsei, dacă pedeapsa aplicată este mai mare de 4 luni; (2) Instanța care a emis mandatul european de arestare poate solicita autorităților judiciare de executare să remită bunurile care constituie mijloace materiale de probă. (3) Când persoana solicitată a fost dată în urmărire internațională în vederea extrădării, instanța informează neîntârziat Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Administrației și Internelor despre emiterea mandatului european de arestare."	
ARTICOLUL 82 Transmiterea mandatului european de arestare (1) În cazul în care se cunoaște locul unde se află persoana solicitată, autoritatea judiciară română emitentă poate transmite direct autorității judiciare de executare mandatul european de arestare. (2) În cazul în care nu se cunoaște locul unde se află persoana solicitată, autoritatea judiciară română emitentă poate fie să decidă introducerea descrierii persoanei în cauză în Sistemul de Informații Schengen, fie să transmită mandatul european de arestare prin Interpol.	50. Articolul 82 se modifică și va avea următorul cuprins: „ART. 82 Transmiterea mandatului european de arestare (1) În cazul în care se cunoaște locul unde se află persoana solicitată, autoritatea judiciară română emitentă poate transmite mandatul european de arestare direct autorității judiciare de executare. (2) Autoritatea judiciară emitentă poate să solicite introducerea semnalmentelor persoanei în cauză în Sistemul de Informații Schengen (SIS), prin intermediul Sistemului Informatic Național de Semnalmente. În acest scop, se aplică dispozițiile articolului 95 al Convenției din 19 iunie 1990 de aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind abolirea graduală a controalelor la frontierele comune. (3) Semnalarea introdusă în Sistemul Informatic Schengen echivalează cu un mandat european de arestare, dacă este însoțit de informațiile prevăzute în anexă. Cu titlu tranzitoriu, până la data la care Sistemul Informatic Schengen va avea capacitatea de a transmite toate informațiile menționate în anexă, semnalmentul echivalează cu un mandat de arestare european în așteptarea trimiterii originalului”.	Modificarea art. 82 se impunea pentru a îmbunătăți textul inițial.
ARTICOLUL 83 Procedura de transmitere (1) Autoritățile judiciare române pot transmite mandatul european de arestare prin orice mijloc de transmitere sigur, care lasă o urmă scrisă, cu condiția ca autoritatea judiciară de executare să poată verifica autenticitatea acestuia. Dacă nu este posibilă utilizarea SIS, transmiterea se poate face prin Interpol. De asemenea, mandatul european de arestare poate fi transmis și prin sistemul de telecomunicații al Rețelei Judiciare Europene. (2) Dacă autoritatea judiciară emitentă nu cunoaște autoritatea judiciară de executare, se va efectua cercetarea necesară, inclusiv prin punctele de contact ale Rețelei Judiciare Europene, pentru a obține informațiile necesare de la Statul Membru de executare. (3) Orice dificultate care ar interveni în legătură cu transmiterea unui	51. Articolul 83 se modifică și va avea următorul cuprins : „ART. 83 Procedura de transmitere (1) Autoritățile judiciare române pot transmite mandatul european de arestare prin orice mijloc de transmitere sigur, care lasă o urmă scrisă, cu condiția ca autoritatea judiciară de executare să poată verifica autenticitatea acestuia. (2) În cazul în care locul unde se află persoana urmărită nu este cunoscut, transmiterea unui mandat european de arestare se poate efectua prin Sistemul Informatic Schengen, prin intermediul sistemului de telecomunicații securizat al Rețelei Judiciare Europene, când acesta va fi disponibil, prin Ministerul Justiției, pe calea Organizației Internaționale a Poliției Criminale (Interpol) sau	Modificarea art. 83 se impunea pentru o mai bună evidențiere a diferitelor modalități de transmitere, în funcție de ipotezele date.

mandat european de arestare se va soluționa direct între autoritatea judiciară emitentă și autoritatea judiciară de executare. (4) Ulterior transmiterii mandatului european de arestare, autoritatea judiciară română emitentă poate transmite orice informații suplimentare necesare pentru executarea mandatului. (5) Autoritățile judiciare emitente române vor transmite o copie a mandatului european de arestare Ministerului Justiției.	prin orice alt mijloc care lasă o urmă scrisă, în condiții care permit ca autoritatea judiciară de executare să poată verifica autenticitatea. (3) Dacă autoritatea judiciară emitentă nu cunoaște autoritatea judiciară de executare, se va efectua cercetarea necesară, inclusiv prin punctele de contact ale Rețelei Judiciare Europene sau prin direcția de specialitate a Ministerului Justiției, pentru a obține informațiile necesare de la Statul Membru de executare. (4) Orice dificultate care ar interveni în legătură cu transmiterea sau verificarea autenticității unui mandat european de arestare se va soluționa prin contact direct între autoritatea judiciară emitentă și autoritatea judiciară de executare sau cu sprijinul Ministerului Justiției. (5) Ulterior transmiterii mandatului european de arestare, autoritatea judiciară română emitentă poate transmite orice informații suplimentare necesare pentru executarea mandatului. (6) Autoritățile judiciare emitente române transmit o copie a mandatului european de arestare Ministerului Justiției. ”	
ARTICOLUL 84 Predarea temporară (1) Atunci când s-a emis un mandat european în situația prevăzută la art. 81 alin. (1) lit. a), autoritatea judiciară emitentă română va putea solicita autorității judiciare de executare, înainte ca aceasta să se fi pronunțat asupra predării definitive, predarea temporară în România a persoanei urmărite, în vederea ascultării sale, sau va putea solicita să fie autorizată luarea declarației acestei persoane pe teritoriul statului de executare a mandatului. (2) Dacă autoritatea judiciară de executare, după ce a aprobat predarea persoanei urmărite, dispune suspendarea predării până la terminarea unui proces în curs sau până la executarea pedepsei aplicate în statul de executare a mandatului pentru o faptă diferită de cea care face obiectul mandatului european, autoritatea judiciară română emitentă va putea solicita predarea temporară a persoanei în vederea ascultării sale sau a judecării.	52. Titlul articolului 84 se modifică și va avea următorul cuprins: „Transferul temporar și audierea persoanei solicitate în timpul executării mandatului european de arestare”	Pentru transpunerea corectă a deciziei-cadru.
ARTICOLUL 85 Fapte care dau loc la predare (1) În cazul în care mandatul european de arestare a fost emis pentru una din infracțiunile enumerate mai jos, indiferent de denumirea lor în statul emitent, și care este sancționată în statul emitent cu închisoarea sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate pe o perioadă de minimum 3 ani, predarea se va acorda chiar dacă nu este îndeplinită condiția dublei incriminări: 1. apartenența la un grup infracțional organizat; 2. terorismul; 3. infracțiunile privind traficul de persoane și infracțiuni în legătură cu traficul de persoane; 4. traficul de migranți;	53. La articolul 85, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins: „1) În cazul în care mandatul european de arestare a fost emis pentru una din faptele enumerate mai jos, indiferent de denumirea infracțiunii în statul membru emitent, și care este sancționată în statul membru emitent cu închisoarea sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate pe o perioadă de minimum 3 ani, predarea se va acorda chiar dacă nu este îndeplinită condiția dublei incriminări: 1. participare la un grup criminal organizat; 2. terorism; 3. trafic de persoane; 4. exploatare sexuală a copiilor și pornografie infantilă;	Pentru transpunerea corectă a deciziei-cadru

5. exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
6. infracțiunile privind traficul de droguri sau precursori;
7. infracțiunile privitoare la nerespectarea regimului armelor și munițiilor, materialelor nucleare și al altor materii radioactive;
8. infracțiunile de corupție, infracțiunile asimilate infracțiunilor de corupție, infracțiunile în legătură directă cu infracțiunile de corupție și infracțiunile împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene;
9. spălarea banilor;
10. falsificarea de monedă și alte valori, falsificarea de valori străine, inclusiv falsificarea monedei euro;
11. infracțiunile săvârșite prin intermediul rețelelor și sistemelor informatice sau de comunicații;
12. infracțiunile împotriva mediului înconjurător, inclusiv traficul ilegal al speciilor animale protejate și al speciilor și varietăților vegetale protejate;
13. ajutorul la intrarea și șederea în situații ilegale;
14. omuciderea voluntară, vătămarea corporală gravă;
15. traficul de țesuturi sau organe umane;
16. lipsirea de libertate în mod ilegal, arestarea nelegală și cercetarea abuzivă;
17. rasismul și xenofobia;
18. tâlhăria și pirateria;
19. traficul ilegal de bunuri culturale, inclusiv antichitățile și operele de artă;
20. înșelăciunea;
21. deturmarea de fonduri;
22. infracțiunile contra proprietății intelectuale;
23. înșelăciunea cu privire la calitatea mărfurilor;
24. falsul material în înscrisuri oficiale, falsul intelectual și uzul de fals;
25. traficul ilegal de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
26. traficul de vehicule furate;
27. violul;
28. sclavia;
29. distrugerea și distrugerea calificată, săvârșită prin incendiere, explozie sau prin orice alt asemenea mijloc și dacă rezultă pericol public;
30. infracțiunile pentru care competența de judecată aparține Curții Penale Internaționale;
31. sechestrarea de aeronave și vapoare;
32. sabotajul.

(2) Pentru alte fapte decât cele prevăzute la alin. (1), predarea poate fi subordonată condiției ca faptele care motivează emiterea mandatului european să constituie infracțiune potrivit legii române, independent de elementele constitutive sau de încadrarea juridică a acesteia.

ARTICOLUL 87

Condiții speciale

(1) Executarea unui mandat european de arestare de către autoritățile judiciare de executare române poate fi supusă următoarelor condiții:

a) în cazul în care mandatul de arestare european a fost emis în scopul executării unei pedepse aplicate printr-o hotărâre pronunțată în lipsă sau dacă persoana în cauză nu a fost legal citată cu privire la data și locul

5. trafic ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
6. trafic ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
7. corupție;
8. fraudă, incluzând cea împotriva intereselor financiare ale comunităților europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
9. spălare a produselor infracțiunii;
10. contrafacere de monedă, inclusiv a monedei euro;
11. fapte legate de criminalitatea informatică;
12. fapte privind mediul înconjurător, inclusiv traficul cu specii de animale și vegetale pe cale de dispariție;
13. facilitarea intrării și șederii ilegale;
14. omor, și vătămare corporală gravă;
15. trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
16. lipsire de libertate în mod ilegal, răpire și luare de ostatici;
17. rasism și xenofobie;
18. furt organizat sau armat;
19. trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
20. înșelăciune;
21. deturnare de fonduri;
22. contrafacere și piraterie de bunuri;
23. falsificare de acte oficiale și uz de acte oficiale falsificate;
24. falsificare de mijloace de plată;
25. trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
26. trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
27. trafic de vehicule furate;
28. viol;
29. incendiere cu intenție;
30. crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
31. sechestrare ilegală de nave și aeronave;
32. sabotaj.

54. La articolul 87 alin. (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) în cazul în care infracțiunea în baza căreia s-a emis mandatul european de arestare este sancționată cu pedeapsa detențiunii pe viață sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate pe viață, dispozițiile legale ale statului membru emitent trebuie să prevadă posibilitatea revizuirii pedepsei sau a măsurii de siguranță aplicate

Pentru transpunerea corectă a deciziei-cadru

sedintei de judecată care a condus la hotărârea pronunțată în lipsă, autoritatea judiciară emitentă va da o asigurare considerată suficientă care să garanteze persoanei care face obiectul mandatului de arestare european că va avea posibilitatea să obțină rejudecarea cauzei în statul membru emitent, în prezența sa;

b) în cazul în care infracțiunea în baza căreia s-a emis mandatul de arestare european este sancționată cu pedeapsa detențiunii pe viață sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate pe viață, dispozițiile legale ale statului membru emitent trebuie să prevadă posibilitatea revizuirii pedepsei sau a măsurii de siguranță aplicate ori liberarea condiționată, după executarea a cel puțin 20 de ani din pedeapsă sau măsura de siguranță aplicată, ori aplicarea unor măsuri de clemență.

(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor alin. (1), cetățenii români sunt predați în baza unui mandat european de arestare emis în vederea efectuării urmăririi penale sau a judecării cu condiția ca, în cazul în care se va pronunța o pedeapsă privativă de libertate, persoana predată să fie transferată în România pentru executarea pedepsei.

ori liberarea condiționată, după executarea a 20 de ani din pedeapsă sau măsura de siguranță aplicată, ori aplicarea unor măsuri de clemență.

ARTICOLUL 88

Motive de refuz al executării

(1) Autoritatea judiciară română de executare refuză executarea mandatului european de arestare în următoarele cazuri:

a) când, din informațiile de care dispune, reiese că persoana urmărită a fost judecată definitiv pentru aceleași fapte de către un stat membru, altul decât statul emitent, cu condiția ca, în cazul condamnării, sancțiunea să fi fost executată ori să fie în acel moment în curs de executare sau executarea să fie prescrisă, pedeapsa să fi fost grațiată ori infracțiunea să fi fost amnistiată sau să fi intervenit o altă cauză care împiedică executarea, potrivit legii statului de condamnare;

b) când infracțiunea pe care se bazează mandatul european de arestare este acoperită de amnistie în România, dacă autoritățile române au, potrivit legii române, competența de a urmări acea infracțiune;

c) când persoana care este supusă mandatului european de arestare nu răspunde penal, datorită vârstei sale, pentru faptele pe care se bazează mandatul de arestare în conformitate cu legea română.

(2) Autoritatea judiciară română de executare poate refuza executarea mandatului european de arestare în următoarele cazuri:

a) în situația prevăzută la art. 85 alin. (2) din prezenta lege; în mod excepțional, în materie de taxe și impozite, de vamă și de schimb valutar, executarea mandatului european nu va putea fi refuzată pentru motivul că legislația română nu impune același tip de taxe sau de impozite sau nu conține același tip de reglementări în materie de taxe și impozite, de vamă și de schimb valutar ca legislația statului membru emitent;

b) când persoana care face obiectul mandatului european de arestare este supusă unei proceduri penale în România pentru aceeași faptă care a motivat mandatul european de arestare;

c) când împotriva persoanei care face obiectul mandatului european s-a pronunțat în alt stat membru al Uniunii Europene o hotărâre definitivă pentru aceleași fapte;

d) când persoana care face obiectul mandatului european a fost

55. La alineatul (2) al art. 88, după litera c) se introduce o nouă literă, litera c) ¹, cu următorul cuprins:

„când mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse, dacă persoana solicitată este cetățean român și instanța română competentă dispune executarea pedepsei în România, potrivit legii române.”

Pentru transpunerea corectă a deciziei-cadru

judecată definitiv pentru aceleași fapte într-un alt stat terț care nu este membru al Uniunii Europene, cu condiția ca, în caz de condamnare, sancțiunea să fi fost executată sau să fie în acel moment în curs de executare sau executarea să fie prescrisă, ori infracțiunea să fi fost amnistiată sau pedeapsa să fi fost grațiată potrivit legii statului de condamnare; e) când mandatul european de arestare se referă la infracțiuni care, potrivit legii române, sunt comise pe teritoriul României; f) când mandatul european cuprinde infracțiuni care au fost comise în afara teritoriului statului emitent și legea română nu permite urmărirea acestor fapte atunci când s-au comis în afara teritoriului român; g) când, conform legislației române, răspunderea pentru infracțiunea pe care se întemeiază mandatul european de arestare ori executarea pedepsei aplicate s-au prescris, dacă faptele ar fi fost de competența autorităților române; h) când autoritatea judiciară română competentă a decis fie să nu urmărească, fie să înceteze urmărirea persoanei solicitate pentru infracțiunea pe care se bazează mandatul de arestare european.		
	56. După art. 88 se introduce un nou articol, art. 88¹, cu următorul cuprins: „ART. 88¹ Proceduri prealabile (1) De îndată ce curtea de apel primește un mandat european de arestare sau o semnalare în Sistemul Informatic Schengen, președintele secției penale repartizează cauza în condițiile legii, unui complet format din doi judecători. (2) Instanța verifică dacă mandatul european de arestare conține informațiile prevăzute la art. 79 alin. (1). (3) Dacă informațiile comunicate de statul membru emitent sunt insuficiente pentru luarea unei hotărâri privind predarea, instanța solicită de urgență autorității judiciare emitente informațiile suplimentare necesare și fixează un termen limită pentru primirea acestora, ținând cont de termenele maxime prevăzute la art. 95. (4) Autoritatea judiciară emitentă poate oricând, din proprie inițiativă, să transmită orice informație pe care o consideră utilă. (5) Dacă mandatul european de arestare conține informațiile necesare și este tradus potrivit dispozițiilor art. 79 alin. (4), instanța solicită procurorului general de pe lângă curtea de apel să ia măsurile necesare pentru identificarea persoanei solicitate, reținerea și prezentarea acesteia în fața instanței.”	Pentru a clarifica etapele procedurale, în vederea unei corecte și eficiente aplicări a deciziei-cadru.
ARTICOLUL 89 Arestarea și punerea la dispoziția autorității judiciare (1) Arestarea unei persoane în baza unui mandat european de arestare se execută în condițiile și cu respectarea garanțiilor prevăzute de Codul	57. Articolul 89 se modifică și va avea următorul cuprins: „ART. 89 Arestarea persoanei solicitate (1) În termen de cel mult 24 de ore de la reținere, persoana	În vederea reglementării detaliate a drepturilor și garanțiilor procesuale de care beneficiază persoana solicitată.

de procedură penală. (2) În termen de cel mult 24 de ore de la arestare, persoana urmărită va fi trimisă în fața judecătorului secției penale a curții de apel competente. (3) Judecătorul informează persoana urmărită asupra existenței mandatului european de arestare, asupra conținutului acestuia, asupra posibilității de a consimți la predarea către statul emitent, precum și cu privire la drepturile sale procesuale. (4) Persoana arestată este depusă în arestul poliției. (5) Arestarea persoanei se comunică autorității judiciare emitente de către autoritatea judiciară de executare.	solicitată este prezentată instanței competente. (2) Instanța informează persoana solicitată asupra existenței unui mandat european de arestare împotriva sa, asupra conținutului acestuia, asupra posibilității de a consimți la predarea către statul membru emitent, precum și cu privire la drepturile sale procesuale. (3) Instanța dispune arestarea persoanei solicitate prin încheiere motivată. (4) Persoana arestată este depusă în arest. (5) Instanța comunică autorității judiciare emitente arestarea persoanei solicitate.”	
ARTICOLUL 90 Ascultarea persoanei arestate (1) Ascultarea persoanei arestate se face de un complet format din doi judecători ai secției penale a curții de apel competente, în termen de maximum 48 de ore de la arestare, cu participarea procurorului, a apărătorului persoanei arestate și, dacă este cazul, a unui interpret, în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură penală. (2) Persoana arestată va fi întrebată, în primul rând, asupra consimțământului irevocabil la predare. (3) Dacă persoana arestată consimte la predarea sa, se întocmește un proces-verbal care va fi semnat de către persoana arestată, membrii completului de judecată, reprezentantul Ministerului Public și grefier și în care se consemnează, dacă este cazul, și renunțarea la drepturile conferite de regula specialității. (4) În toate cazurile, instanța va lua toate măsurile necesare pentru a se asigura că persoana arestată și-a dat consimțământul la predare în mod liber și în deplină cunoștință asupra consecințelor juridice ale acestuia, în special asupra caracterului irevocabil. În același fel se va proceda referitor la renunțarea la regula specialității. (5) Dacă persoana arestată nu consimte la predare, instanța procedează la ascultarea acesteia asupra existenței cauzelor de refuz sau de condiționare a predării. (6) Instanța poate fixa, în condițiile prezentei legi, un termen pentru administrarea probelor propuse de persoana arestată și de procuror cu privire la cauzele de refuz sau de condiționare a predării. (7) În toate cazurile, reprezentantul Ministerului Public va pune concluzii.	58. Articolul 90 se modifică și va avea următorul cuprins: „ART. 90 Audierea persoanei arestate (1) Instanța procedează la audierea persoanei solicitate în termen de cel mult 48 de ore de la arestarea acesteia. (2) Persoana arestată va fi întrebată, mai întâi, asupra consimțământului la predare. (3) Instanța se asigură că persoana arestată a consimțit voluntar la predare și în deplină cunoștință de cauză, cunoscând consecințele juridice ale consimțământului, în special caracterul irevocabil al acestuia. În același fel procedează și în cazul renunțării la efectele regulii specialității. (4) Dacă persoana arestată consimte la predare se întocmește un proces – verbal care se semnează de persoana solicitată, membrii completului de judecată, reprezentantul Ministerului Public și de grefier. În același proces-verbal se consemnează, dacă este cazul, și renunțarea la drepturile conferite de regula specialității. (5) Dacă persoana arestată nu consimte la predare, instanța procedează la audierea acesteia. (6) Opoziția persoanei solicitate la predare se poate baza numai pe existența unei erori cu privire la identitatea acesteia sau a unui motiv de refuz al executării mandatului european de arestare. (7) Instanța poate fixa, cu respectarea termenelor maxime prevăzute la art. 95, un termen pentru administrarea probelor propuse de persoana arestată sau de procuror ori pentru transmiterea unor informații suplimentare de către autoritatea judiciară emitentă, cu privire la cauzele de refuz sau de condiționare a predării. (8) Procurorul pune concluzii în toate cazurile. (9) În cursul procedurii, instanța, ascultând și concluziile procurorului, dispune, la fiecare 30 de zile, prin încheiere, asupra menținerii măsurii arestării sau punerii în libertate a persoanei solicitate, în acest din urmă caz, luând toate măsurile necesare pentru a evita fuga persoanei solicitate, inclusiv a măsurilor preventive prevăzute de lege. (10) În scopul luării unei decizii potrivit alineatului precedent, instanța ține seama de toate împrejurările cauzei și de necesitatea asigurării executării mandatului european de arestare.”	În vederea reglementării detaliate a drepturilor și garanțiilor procesuale de care beneficiază persoana solicitată.

ARTICOLUL 91 Informații suplimentare (1) Când mandatul european transmis nu conține informațiile prevăzute la art. 79 alin. (1), autoritatea judiciară de executare va solicita autorității judiciare emitente informațiile omise. De asemenea, va putea solicita orice informații suplimentare privind motivele de refuz sau de condiționare a executării mandatului. (2) În acest scop, autoritatea judiciară de executare fixează un termen în care să fie transmise informațiile suplimentare, ținând cont de termenele maxime prevăzute la art. 95 din prezenta lege.	59. Articolul 91 se modifică și va avea următorul cuprins: „ART. 91 Drepturile persoanei arestate în baza unui mandat european de arestare (1) Persoana arestată are dreptul să fie informată cu privire la conținutul mandatului european de arestare. (2) Persoana arestată are dreptul să fie asistată de un apărător ales sau numit din oficiu de instanță. (3) Persoana arestată care nu înțelege sau nu vorbește limba română are dreptul la interpret, asigurat gratuit de către instanță.”	În vederea reglementării detaliate a drepturilor și garanțiilor procesuale de care beneficiază persoana solicitată. Dispozițiile privind informațiile suplimentare se regăsesc la art. 94
ARTICOLUL 92 Predarea temporară sau interogatoriul persoanei urmărite (1) În situațiile prevăzute la art. 81 alin. (1) lit. a), dacă autoritatea judiciară emitentă o solicită, se va putea aproba predarea temporară a persoanei urmărite în statul emitent al mandatului sau se va proceda la luarea unei declarații acestei persoane. (2) În cazul în care s-a acordat predarea temporară a persoanei deținute, aceasta se va efectua în condițiile și pe durata stabilite de comun acord cu autoritatea judiciară emitentă. În toate cazurile, persoana urmărită va trebui să se întoarcă în România pentru a participa la desfășurarea procedurii de predare în baza mandatului european de arestare. (3) În cazul în care nu se acordă predarea temporară sau aceasta nu este solicitată, autoritatea judiciară de executare română procedează la luarea unei declarații persoanei urmărite, după caz, cu participarea persoanei desemnate de autoritatea judiciară emitentă, în conformitate cu legea statului emitent. Ascultarea persoanei urmărite se face potrivit prevederilor Codului de procedură penală român și în condițiile stabilite potrivit înțelegerii dintre autoritățile judiciare vizate. În toate cazurile se vor respecta drepturile procesuale ale persoanei urmărite.	60. Articolul 92 se modifică și va avea următorul cuprins: „ART. 92 Predarea temporară sau luarea declarației persoanei solicitate (1) În situațiile prevăzute la art. 81 alin. (1) lit. a), dacă autoritatea judiciară emitentă o solicită, se poate aproba predarea temporară a persoanei solicitate în statul membru emitent sau se procedează la luarea unei declarații acestei persoane. (2) În cazul în care s-a acordat predarea temporară, aceasta se efectuează în condițiile și pe durata stabilite de comun acord între autoritatea judiciară emitentă și cea de executare. În toate cazurile, persoana urmărită va trebui să se întoarcă în România pentru a participa la desfășurarea procedurii de predare în baza mandatului european de arestare. (3) În cazul în care nu se acordă predarea temporară sau aceasta nu este solicitată, autoritatea judiciară de executare română procedează la luarea unei declarații persoanei solicitate, cu participarea persoanei desemnate de autoritatea judiciară emitentă, dacă este cazul, în conformitate cu legea statului membru emitent. Audiarea persoanei solicitate se face potrivit prevederilor Codului de procedură penală român și în condițiile stabilite potrivit înțelegerii dintre autoritățile judiciare implicate. În toate cazurile se vor respecta drepturile procesuale ale persoanei urmărite.”	Pentru rațiuni terminologice și pentru deplină concordanță cu textul deciziei-cadru.
ARTICOLUL 93 Măsuri (1) În cursul procedurii, autoritatea judiciară de executare, ascultând și concluziile procurorului, va dispune fie arestarea provizorie, fie punerea în libertate a persoanei urmărite, în acest din urmă caz luând toate măsurile necesare pentru a evita fuga persoanei urmărite. (2) Autoritatea judiciară de executare va decide ținând cont de circumstanțele cazului și de necesitatea asigurării executării mandatului european de arestare. (3) În orice moment al procedurii și ținând seama de circumstanțele cauzei, autoritatea judiciară de executare, pe baza concluziilor procurorului, va putea dispune încetarea stării de arest provizoriu, luând	61. Articolul 93 se modifică și va avea următorul cuprins: „ART. 93 Executarea mandatului european de arestare în cazul în care persoana solicitată consimte la predare (1) În cazul în care persoana solicitată consimte la predare, hotărârea instanței prin care se ia act de consimțământul acesteia are aceleași efecte juridice ca hotărârea de predare prevăzută la art. 94. (2) Hotărârea menționată la alin. (1) este definitivă.”	Acest text se impunea, pentru o transpunere corectă a deciziei-cadru.

măsurile necesare pentru a evita fuga persoanei urmărite. (4) Împotriva hotărârii pronunțate potrivit dispozițiilor prezentului articol, pot declara recurs în fața Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție procurorul și persoana urmărită.		
ARTICOLUL 94 Hotărârea asupra predării (1) Dacă persoana urmărită a consimțit să fie predată statului emitent și Ministerul Public nu învederează existența unor motive de condiționare a predării, autoritatea judiciară de executare va dispune predarea acesteia către statul emitent. (2) Cât timp autoritatea judiciară de executare nu a pronunțat o hotărâre definitivă cu privire la mandatul european de arestare, aceasta va asigura condițiile materiale necesare pentru ca predarea efectivă a persoanei să fie posibilă după luarea acestei hotărâri. (3) Autoritatea judiciară de executare va comunica de îndată autorității judiciare emitente decizia definitivă referitoare la mandatul european de arestare. (4) Orice refuz al executării unui mandat european de arestare va fi motivat.	62. Articolul 94 se modifică și va avea următorul cuprins: „ART. 94 Hotărârea privind executarea unui mandat european de arestare (1) Instanța se pronunță prin hotărâre cu privire la executarea unui mandat european de arestare în cel mult 5 zile de la data la care a avut loc audierea persoanei solicitate. (2) Dacă informațiile comunicate de statul membru emitent sunt insuficiente pentru a permite luarea unei hotărâri privind predarea, informațiile suplimentare necesare vor fi solicitate de urgență și se va fixa un termen pentru primirea acestora, ținând cont de termenele maxime prevăzute la art. 95.”	Modificarea se justifică pentru a asigura cadrul procedural intern.
	63. După articolul 94 se introduc două noi articole, art. 94¹ și art. 94², cu următorul cuprins: „ART. 94¹ Căi de atac (1) Împotriva încheierilor menționate la art. 89 alin. (3) și 90 alin. (9) se poate declara recurs în termen de 24 de ore de la pronunțare. (2) Hotărârea menționată la art. 94 poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la pronunțare. (3) Recursul formulat în scris trebuie motivat. (4) Când recursul este declarat oral, acesta trebuie motivat în termen de 24 de ore de la declarare în cazul prevăzut la alin. (1) și în termen de 5 zile, în cazul prevăzut la alin. (2). (5) Cererea de recurs și motivele acesteia se comunică părții interesate. (6) În cazul declarării recursului, cauza se transmite de îndată ce acesta este motivat sau la expirarea termenului pentru motivare a acestuia, Secției Penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.” „ART. 94² Soluționarea recursului Recursul declarat în condițiile menționate la art. 94¹ se soluționează cu precădere, în termen de cel mult 3 zile de la transmiterea dosarului cauzei la Înalta Curte de Casație și Justiție.”	Dacă în legea inițială nu se prevedeau căi de atac, făcându-se o trimitere greșită la Codul de procedură penală care ar fi generat probleme din perspectiva transpunerii și aplicării corecte a deciziei-cadru (pentru că în ipoteza aplicării procedurii de drept comun, România ar încălca decizia-cadru, care prevede termene scurte de soluționare și o procedură specială), prin legea de modificare și completare se propune reglementarea expresă a posibilității exercitării recursului. Menționăm că decizia-cadru lasă la latitudinea legiuitorului intern modalitatea de transpunere (acordarea sau nu a dreptului de recurs, unele state membre neacordând acest drept), importantă fiind asigurarea finalității mandatului, prin executarea acestuia în termenele imperative stabilite de decizia-cadru. În acest context, apreciem că soluția care răspunde deopotrivă cerinței executării cu celeritate a mandatelor europene de arestare și imperativului respectării drepturilor omului, este cea propusă prin prezentul proiect de lege.
ARTICOLUL 100	64. La articolul 100, alineatul (3) se modifică și va avea următorul	Pentru o transpunere corectă a deciziei-cadru.

Regula specialității (1) Consimțământul sau autorizarea pentru judecarea sau executarea unei pedepse sau măsuri de siguranță, pentru orice infracțiune comisă înainte de predarea unei persoane, alta decât cea care a motivat această predare statului român, se prezumă cu condiția ca statul autorității judiciare de executare să fi informat Secretariatul General al Consiliului Uniunii Europene despre dispoziția sa favorabilă în această privință, cu excepția cazului special în care autoritatea judiciară de executare declară contrariul în hotărârea sa de predare. (2) Dacă s-a formulat declarația prevăzută la alin. (1), persoana predată autorităților române nu va putea fi judecată sau privată de libertate pentru o altă infracțiune comisă înainte de predarea sa, cu excepția cazului în care statul de executare a mandatului autorizează acest lucru. În acest scop, autoritatea judiciară emitentă română va prezenta autorității judiciare de executare o cerere de autorizare, însoțită de informațiile prevăzute la art. 79 alin. (1). (3) În situația în care România este statul de executare, statul emitent va trebui să solicite autorizarea la care se referă alin. (2), iar autoritatea judiciară română de executare va decide, în termen de cel mult 30 de zile de la primirea cererii, dacă infracțiunea care motivează cererea a fost motivul predării în conformitate cu dispozițiile prezentei legi, și fără a aduce atingere garanțiilor la care se referă art. 89. (4) Dispozițiile alineatelor anterioare nu se aplică atunci când intervine una dintre următoarele circumstanțe: a) când persoana urmărită a renunțat în mod expres în fața autorității judiciare de executare la regula specialității, înaintea predării; b) când persoana urmărită a renunțat, după predare, să recurgă la regula specialității în legătură cu anumite infracțiuni anterioare predării sale. Declarația de renunțare la regula specialității se dă în fața autorității judiciare competente a statului membru emitent, întocmindu-se un proces-verbal conform dreptului intern al acestuia. Persoana urmărită are dreptul de a fi asistată de un avocat. Renunțarea la regula specialității trebuie să fie voluntară și în deplină cunoștință de cauză asupra consecințelor acesteia; c) când, având posibilitatea să părăsească teritoriul statului membru căruia i-a fost predată, persoana în cauză nu a făcut acest lucru în termen de 45 de zile de la punerea sa definitivă în libertate sau s-a întors pe acest teritoriu după ce l-a părăsit; d) când infracțiunea nu este sancționată cu o pedeapsă privată de libertate; e) când la terminarea procesului penal nu se aplică o pedeapsă privată de libertate sau o măsură de siguranță.	cuprins: „ (3) În situația în care România este statul de executare, statul emitent va trebui să solicite autorizarea la care se referă alin. (2), iar autoritatea judiciară română de executare va decide, în termen de cel mult 30 de zile de la primirea cererii, dacă infracțiunea care motivează cererea a fost motivul predării în conformitate cu dispozițiile prezentei legi, și fără a aduce atingere garanțiilor la care se referă art. 87.	
ARTICOLUL 102 Predarea ulterioară (1) Consimțământul la predarea de către statul român a unei persoane către alt stat membru, în baza unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune comisă înaintea predării sale, se presupune că a fost dat de toate acele state de executare care au informat Secretariatul	65. Articolul 102 se modifică și va avea următorul cuprins : „ART. 102 Predarea ulterioară (1) Consimțământul la predarea de către statul român a unei persoane către alt stat membru, în baza unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune comisă înaintea predării sale, se	Pentru o transpunere corectă a deciziei-cadru.

General asupra dispoziției favorabile în această privință, mai puțin în cazul special în care autoritatea judiciară de executare declară contrariul în hotărârea de predare. (2) Consimțământul autorității judiciare de executare din alt stat nu este necesar la predarea de către statul român a unei persoane care i-a fost predată în executarea unui mandat european pentru o infracțiune comisă înaintea predării sale, în următoarele cazuri: a) dacă persoana urmărită, având ocazia să părăsească teritoriul statului căruia i-a fost predată, nu a făcut acest lucru în termen de 45 de zile de la punerea sa definitivă în libertate sau s-a întors pe acest teritoriu după ce l-a părăsit; b) dacă persoana urmărită a consimțit să fie predată unui stat membru, altul decât statul de executare, în baza unui mandat de arestare european. Consimțământul se exprimă în fața autorității judiciare competente a statului membru emitent și se consemnează într-un proces-verbal întocmit conform dreptului intern al acestuia. Persoana urmărită are dreptul de a fi asistată de un avocat. Consimțământul trebuie exprimat în mod liber și în deplină cunoștință de cauză asupra consecințelor sale; c) dacă persoana urmărită renunță la regula specialității, în conformitate cu dispozițiile art. 100 alin. (4) lit. a)-c). (3) În situațiile nereglementate în alin. (2), este necesară aprobarea autorității judiciare de executare, care se va solicita în conformitate cu dispozițiile art. 77, anexând cereri informațiile prevăzute la art. 79 alin. (1) și însoțite de o traducere. (4) Când România nu a formulat declarația la care se referă alin. (1), consimțământul statului român la predarea unei persoane de către statul emitent unui stat terț, în baza unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune anterioară predării sale de către statul român, se exprimă pe baza cererii de autorizare formulate de către statul emitent. Cererea se aprobă de către autoritatea română de executare în termen de cel mult 30 de zile de la primirea acesteia, dacă infracțiunea care motivează cererea constituie motiv de predare în conformitate cu dispozițiile prezentei legi, și fără a aduce atingere garanțiilor la care se referă art. 89.	presupune că a fost dat către toate acele state membre care au transmis o notificare în același sens Secretariatului General al Consiliului Uniunii Europene, dacă autoritatea judiciară română de executare nu dispune altfel prin hotărârea de predare. (2) În orice caz, consimțământul autorității judiciare române de executare la predarea ulterioară a persoanei solicitate de către un stat membru emitent către un alt stat nu este necesar dacă persoana solicitată: a) având ocazia să părăsească teritoriul statului căruia i-a fost predată, nu a făcut acest lucru în termen de 45 de zile de la punerea sa definitivă în libertate sau s-a întors pe acest teritoriu după ce l-a părăsit; b) a consimțit să fie predată unui stat membru, altul decât statul de executare, în baza unui mandat european de arestare. Consimțământul se exprimă în fața autorității judiciare competente a statului membru emitent și se consemnează într-un proces-verbal întocmit conform dreptului intern al acestuia. Persoana urmărită are dreptul de a fi asistată de un avocat. Consimțământul trebuie exprimat în mod liber și în deplină cunoștință de cauză asupra consecințelor sale; c) renunță la regula specialității, în conformitate cu dispozițiile art. 100 alin. (3) și (4) lit. a) - c). (3) În situațiile nereglementate de alin. (1) și (2), este necesară aprobarea autorității judiciare române de executare, care se va solicita în conformitate cu dispozițiile art. 82, anexând cereri informațiile prevăzute la art. 79 alin. (1), însoțite de o traducere. (4) Când România nu a transmis notificarea la care se referă alin. (1), consimțământul statului român la predarea unei persoane de către statul emitent unui stat terț, în baza unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune anterioară predării sale de către statul român, se exprimă pe baza cererii de autorizare formulate de către statul emitent. Cererea se aprobă de către autoritatea română de executare în termen de cel mult 30 de zile de la primirea acesteia, dacă infracțiunea care motivează cererea constituie motiv de predare în conformitate cu dispozițiile prezentei legi, și fără a aduce atingere garanțiilor la care se referă art. 89 (5) Dispozițiile alineatelor precedente în mod corespunzător și în cazul în care România este stat emitent.	
ART. 107 Transmiterea mandatului european prin intermediul Rețelei Judiciare Europene Transmiterea mandatului european de arestare se va putea efectua prin intermediul sistemului de telecomunicații protejat de Rețeaua Judiciară Europeană, reglementat prin Decizia nr. 2002/187/JAI din 28 februarie 2002, în momentul în care acesta va fi operativ.	66. Articolul 107 se abrogă.	Abrogarea este justificată de imperativele de tehnică legislativă, având în vedere că art. 107 repetă dispozițiile art. 83.
TITLUL IV Transferul de proceduri în materie penală		

CAPITOLUL I Cererea de transfer al procedurii penale		
ARTICOLUL 109 Dispoziții generale Exercitarea unei proceduri penale sau continuarea unei proceduri inițiate de autoritățile judiciare române competente, pentru o faptă care constituie infracțiune conform legii române, pot fi transferate unui stat străin care declară că le preia, în condițiile prevăzute în prezentul titlu.	67. Articolul 109 se modifică și va avea următorul cuprins: „ART. 109 Dispoziții generale Efectuarea unei proceduri penale sau continuarea unei proceduri inițiate de autoritățile judiciare române competente, pentru o faptă care constituie infracțiune conform legii române, pot fi transferate unui stat străin, în condițiile prevăzute în prezentul titlu.”	Modificarea are în vedere eliminarea condiției ca statul solicitat să declare că preia procedura penală, care era imposibil de verificat în practică.
ARTICOLUL 110 Condiții speciale (1) Autoritățile judiciare române pot solicita transferul exercitării urmăririi penale sau al judecării sau continuarea acestora într-un stat străin dacă, în afara condițiilor generale prevăzute de prezenta lege, sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții speciale: a) fapta constituie infracțiune, potrivit legii române și legii statului solicitat; b) fapta este sancționată de lege cu o pedeapsă privativă de libertate mai mare de 2 ani; c) transferul procedurii penale servește intereselor unei bune administrări a justiției sau favorizează reintegrarea socială în caz de condamnare. (2) Dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1), transferul procedurii penale poate avea loc și în următoarele cazuri: a) inculpatul se află în executarea unei pedepse pe teritoriul statului solicitat, pentru o infracțiune mai gravă decât cea comisă în România; b) inculpatul are domiciliul pe teritoriul statului solicitat și, în temeiul legii acestui stat, extrădarea este refuzată sau ar fi refuzată în cazul formulării unei cereri. (3) Transferul procedurii penale poate fi solicitat și atunci când autoritățile judiciare române consideră că prezența inculpatului la judecată nu poate fi asigurată și acest lucru este posibil în statul străin.	68. Articolul 110 se modifică și va avea următorul cuprins: „Art. 110 Condiții Transferul procedurii penale poate fi solicitat numai dacă statul solicitat are competența de jurisdicție în cauză și extrădarea nu poate fi solicitată ori, în cazul în care s-a solicitat extrădarea, cererea a fost respinsă.”	Modificarea art. 110 are în vedere remedierea unei deficiențe importante a textului actual, care ar putea conduce la transferul procedurii în cazuri în care se impune solicitarea extrădării, care este forma cea mai eficientă de cooperare judiciară în materie penală. De asemenea, modificarea ține seama și de competența de jurisdicție a statului solicitat.
ARTICOLUL 111 Procedura de transfer (1) Transferul procedurii penale se solicită de instanța română competentă să soluționeze cauza în primă instanță. (2) Cererea de transfer al procedurii penale este formulată în baza unei încheieri prin care instanța dispune, motivat, transferul. (3) Instanța poate dispune transferul procedurii la cererea motivată a Ministerului Public sau a inculpatului ori din oficiu. (4) Dacă inculpatul se află în străinătate, acesta poate să ceară, personal sau prin reprezentant legal ori prin avocat, transferul procedurii	69. Articolul 111 se modifică și va avea următorul cuprins: „ART. 111 Procedura (1) Transferul procedurii penale se solicită de organul de urmărire penală competent, dacă procedura se referă la activitatea de urmărire penală, sau de către instanța pe rolul căreia se află cauza în primă instanță, dacă procedura se referă la activitatea de judecată. (2) Cererea de transfer al procedurii penale este formulată în baza	Modificarea vizează competența formulării cererii, prin distingerea între faza de urmărire penală și faza de judecată.

penale, direct sau prin intermediul autorităților statului străin ori al oficiilor consulare române, care o transmit autorității centrale. (5) Încheierea prevăzută la alin. (2) poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la pronunțare sau de la comunicare, după caz. (6) Încheierea prin care se dispune transferul procedurii, rămasă definitivă, suspendă termenul de prescripție a răspunderii penale, precum și continuarea procedurii penale începute, sub rezerva actelor și demersurilor cu caracter urgent. (7) Cererea este transmisă Ministerului Justiției, însoțită de copii autentice ale tuturor actelor de procedură întocmite în cauză.	încheierii prin care instanța competentă dispune motivat transferul. În acest sens, la cererea Ministerului Public ori din oficiu, după caz, instanța competentă să soluționeze cauza în primă instanță sau instanța pe rolul căreia se află cauza, după caz, verifică dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru a se dispune transferul procedurii penale. (3) Încheierea prevăzută la alin. (2) poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la pronunțare, pentru cei prezenți sau de la comunicare, pentru cei lipsă. (4) Încheierea prin care se dispune transferul procedurii, rămasă definitivă, suspendă termenul de prescripție a răspunderii penale, precum și continuarea procedurii penale începute, sub rezerva actelor și demersurilor cu caracter urgent. (5) Cererea prevăzută la alin. (1) este transmisă Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau Ministerului Justiției, potrivit art. 13, însoțită de copii autentice ale tuturor actelor de procedură întocmite în cauză."	
ARTICOLUL 112 Transmiterea cererii Ministerul Justiției asigură transmiterea cererii de transfer a procedurii penale pe una din căile prevăzute de prezenta lege.	70. Articolul 112 se modifică și va avea următorul cuprins: „ART. 112 Transmiterea cererii Ministerul Justiției sau Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, după caz, asigură transmiterea cererii de transfer a procedurii penale pe una din căile prevăzute de prezenta lege.”	Vezi secțiunea precedentă.
	71. La titlul IV, după Capitolul II se introduce un nou capitol, Capitolul II¹, cu următorul cuprins: „Capitolul II¹ Dispoziții pentru punerea în practică a Convenției din 19 iunie 1990 de aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind abolirea graduală a controalelor la frontierele comune ART. 114¹ Aplicarea principiului NON BIS IN IDEM (1) O persoană în privința căreia s-a pronunțat o hotărâre definitivă pe teritoriul unui stat membru al spațiului Schengen, nu poate fi urmărită sau judecată pentru aceleași fapte dacă, în caz de condamnare, hotărârea a fost executată, este în curs de executare sau nu mai poate fi executată potrivit legii statului care a pronunțat condamnarea. (2) Cu toate acestea, dispozițiile alin. (1) nu se aplică dacă: a) faptele vizate de hotărârea străină s-au săvârșit în tot sau în parte pe teritoriul României. În acest caz, excepția nu se aplică dacă faptele s-au săvârșit în parte pe teritoriul statului membru unde s-a pronunțat hotărârea; b) dacă faptele vizate de hotărârea străină constituie o	Capitolul II¹ vizează exclusiv aplicarea Convenției din 19 iunie 1990 de aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind abolirea graduală a controalelor la frontierele comune.

	infracțiune contra siguranței statului sau împotriva altor interese esențiale ale României; c) dacă faptele vizate de hotărârea străină au fost săvârșite de un funcționar român prin încălcarea obligațiilor sale de serviciu. (3) Excepțiile menționate la alin. (2) nu se aplică atunci când, pentru aceleași fapte, statul membru interesat a cerut preluarea urmăririi penale sau a acordat extrădarea persoanei în cauză.”	
TITLUL V Recunoașterea și executarea hotărârilor penale	72. Titlul V se modifică și va avea următorul cuprins: „TITLUL V Recunoașterea și executarea hotărârilor penale și a actelor judiciare	Modificarea Titlului V este imperios necesară, având în vedere problemele pe care le-a generat în practică abrogarea, prin dispozițiile art. 188 din Legea nr. 302/2004 a prevederilor art. 519-521 din Codul de procedură penală, ceea ce a condus la absența unei norme de procedură penală internă pentru formularea de către condamnat sau de procuror a unei cereri de recunoaștere, atunci când recunoașterea este în interesul condamnatului (de exemplu, contopirea pedepselor aplicate pentru infracțiuni concurente), în condițiile în care art. 115 alin. 2 și, titlul V al Legii nr. 302/2004 în general, reglementează numai procedura de recunoaștere la cererea statului de condamnare. Aceasta a condus și la ridicarea unor excepții de neconstituționalitate a art. 115 alin.2, respinse (decizia Curții Constituționale nr. 535 din 13 octombrie 2005, M. Of., Partea I, nr. 948 din 25 octombrie 2005) numai pentru motivul că art. 115 alin. 2 în sine nu este constituțional, în opinia noastră potențiala situație neconstituțională fiind determinată de abrogarea, din eroare, a art. 519-521 din Codul de procedură penală.
CAPITOLUL I Recunoașterea și executarea hotărârilor penale străine	Capitolul I Recunoașterea și executarea hotărârilor penale și a actelor judiciare străine	
ARTICOLUL 115 Dispoziții generale (1) Hotărârile penale străine rămase definitive pot fi executate în România în condițiile prevăzute de prezentul titlu. (2) În vederea executării pe teritoriul României a unei hotărâri penale străine, autoritățile competente ale statului de condamnare formulează o cerere de recunoaștere și executare. Atacat prin Decizia nr. 535/2005 în data de 25 oct 2005	ART. 115 Hotărârea penală străină și actul judiciar străin (1) În sensul prezentului capitol, prin hotărâre penală străină se înțelege o hotărâre pronunțată de instanța competentă a unui alt stat. (2) În sensul prezentului capitol, prin act judiciar străin se înțelege un act judiciar care emană de la o autoritate judiciară străină competentă. (3) Competența instanței sau autorității judiciare străine se verifică prin intermediul Ministerului Justiției.	Noul art. 115 vizează definirea noțiunilor de hotărâre penală străină și act judiciar străin.
ARTICOLUL 116 Condiții speciale de admisibilitate	ART. 116 Condiții pentru recunoaștere	Modificarea art. 116 urmărește o reglementare coerentă și clară a condițiilor de recunoaștere, pentru a evita potențialele probleme care pot

(1) Cererea de recunoaștere și executare este admisibilă atunci când sunt îndeplinite, pe lângă condițiile generale stabilite de prezenta lege, următoarele condiții speciale: a) condamnarea este pronunțată pentru o faptă penală de competența instanțelor statului solicitat; b) în cazul în care condamnarea a fost pronunțată în absența condamnatului, acesta a avut posibilitatea legală de a recurge la o nouă procedură de judecată sau de a exercita o cale de atac împotriva hotărârii; c) hotărârea de condamnare nu conține dispoziții contrare principiilor fundamentale de ordine publică ale statului român; d) fapta nu face obiectul urmăririi penale în România; e) fapta constituie infracțiune, potrivit legii penale române; f) condamnatul este cetățean român, străin sau apatrid cu domiciliul în România; g) executarea hotărârii în România poate servi la favorizarea reintegrării sociale a condamnatului sau la repararea pagubei provocate de infracțiune; h) durata pedepselor sau a măsurilor de siguranță aplicate prin hotărâre este mai mare de un an; i) condamnatul își dă consimțământul. (2) Hotărârea străină poate fi, de asemenea, executată dacă condamnatul se află în executarea, în România, a unei pedepse pentru o altă faptă decât cea stabilită prin sentința a cărei executare este cerută. (3) Executarea unei hotărâri străine prin care a fost aplicată o pedeapsă sau o măsură de siguranță este, de asemenea, admisibilă, chiar dacă condițiile prevăzute la alin. (1) lit. h) și i) nu sunt îndeplinite, atunci când extradarea condamnatului a fost refuzată pentru faptele la care se referă hotărârea a cărei executare se solicită. (4) Dispozițiile alin. (3) sunt, de asemenea, aplicabile, în baza acordului dintre România și statul interesat, după audierea persoanei în cauză, în cazurile în care se aplică o măsură de expulzare ulterioară executării pedepsei. (5) Executarea hotărârii este posibilă, independent de verificarea condițiilor prevăzute la alin. (1), și atunci când România a acordat, în prealabil, extradarea cetățeanului român.	(1) Recunoașterea pe teritoriul României a unei hotărâri penale străine sau unui act judiciar străin poate avea loc dacă: a) România și-a asumat o asemenea obligație printr-un tratat internațional la care este parte; b) a fost respectat dreptul la un proces echitabil, în sensul art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de România prin Legea nr. 30/1994; c) nu a fost pronunțată pentru o infracțiune politică sau pentru o infracțiune militară care nu este o infracțiune de drept comun; d) respectă ordinea publică a statului român; e) hotărârea sau actul judiciar poate produce efecte juridice în România, potrivit legii penale române; f) nu s-a pronunțat o condamnare pentru aceleași fapte împotriva aceleiași persoane în România; g) nu s-a pronunțat o condamnare pentru aceleași fapte împotriva aceleiași persoane într-un alt stat care a fost recunoscută în România. (2) Hotărârile penale străine pot fi recunoscute în România și dacă nu este întrunită condiția prevăzută la alin. (1) lit. a), pe bază de reciprocitate. În acest sens, instanța competentă solicită Ministerului Justiției verificarea îndeplinirii condiției reciprocității. (3) Executarea hotărârii este posibilă, independent de verificarea condițiilor prevăzute la alin. (1), și atunci când se referă la un cetățean român a cărui extradare a fost, în prealabil, acordată de România statului străin în care s-a pronunțat hotărârea.	apărea din aplicarea textului actual.
ARTICOLUL 117 Executarea hotărârilor pronunțate de autoritățile administrative Executarea hotărârilor pronunțate în proceduri administrative, pentru fapte asimilate infracțiunilor, astfel cum acestea sunt definite prin Convenția europeană privind valoarea internațională a hotărârilor represive, adoptată la Haga la 28 mai 1970, este posibilă, cu condiția ca persoana în cauză să fi avut posibilitatea să exercite o cale de atac în fața unei instanțe judecătorești.	ART. 117 Procedura de recunoaștere la cererea unui stat străin (1) Cererea de recunoaștere a unei hotărâri penale străine, formulată de autoritatea competentă a statului străin solicitant, este transmisă de Ministerul Justiției procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel în circumscripția căreia domiciliază sau își are reședința condamnatul. (2) Condamnatul se citează, iar o dată cu citația i se comunică hotărârea străină împreună cu actele ce o însoțesc, într-o limbă pe care o înțelege. (3) Condamnatul are dreptul la un avocat ales sau desemnat din oficiu și, după caz, la interpret.	Modificarea art. 117 urmărește o reglementare coerentă și clară a condițiilor de recunoaștere, pentru a evita potențialele probleme care pot apărea din aplicarea textului actual

	(4) Instanța, ascultând concluziile procurorului și declarațiile condamnatului, dacă constată că sunt întrunite condițiile legale, recunoaște hotărârea penală străină sau actele judiciare străine, iar în cazul în care pedeapsa pronunțată prin acea hotărâre nu a fost executată sau a fost executată numai în parte, substituie pedepsei neexecutate sau restului de pedeapsă neexecutat o pedeapsă corespunzătoare potrivit legii penale române. (5) Dacă hotărârea penală străină se referă la un bun imobil, cererea se transmite procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel în circumscripția căreia se află imobilul. (6) Curtea de Apel decide prin hotărâre pronunțată în camera de consiliu, care poate fi atacată cu recurs. Hotărârea se comunică parchetului și Ministerului Justiției.	
ARTICOLUL 118 Limitele executării (1) Executarea hotărârii străine este limitată la: a) executarea unei pedepse privative de libertate, a unei măsuri de siguranță privative de libertate sau a amenzii, dacă, după caz, există pe teritoriul României bunuri suficiente pentru a garanta, în întregime sau parțial, această executare; b) executarea măsurii de siguranță a confiscării speciale; c) executarea dispozițiilor civile dintr-o hotărâre penală străină, dacă partea interesată o cere. (2) Plata cheltuielilor de procedură este limitată la cheltuielile datorate statului solicitant. (3) Executarea pedepsei amenzii se face în lei, la cursul de schimb oficial al zilei. (4) Pedepsele complementare și accesorii, precum și măsurile de siguranță nu vor fi executate decât în cazurile în care au corespondent în legea română.	ART. 118 Procedura specială de recunoaștere pe cale principală (1) Recunoașterea hotărârilor penale pronunțate de instanțele judecătorești din străinătate sau a altor acte judiciare străine se poate face și pe cale principală, de către instanța de judecată sesizată în acest scop de către condamnat sau de către procuror. (2) În acest caz, competența aparține judecătorei în a cărei circumscripție teritorială se află condamnatul. (3) Dispozițiile art. 117 alin. (3) – (6) se aplică în mod corespunzător.	Noul art. 118 are în vedere, ținând cont de precizările de mai sus, reintroducerea recunoașterii hotărârii la cererea condamnatului sau a procurorului,
ARTICOLUL 119 Procedura de recunoaștere (1) Cererea de recunoaștere a hotărârii străine a cărei executare se solicită se transmite Ministerului Justiției. (2) Cererea este însoțită de o copie autentică a hotărârii prevăzute la alin. (1) și, după caz, de o declarație prin care condamnatul își exprimă consimțământul, în condițiile prevăzute la art. 116 alin. (1) lit. i), precum și de o informare asupra duratei arestului preventiv sau a părții de pedeapsă executate până la data prezentării cererii. (3) Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, efectuează controlul de regularitate internațională a cererii, după care, după caz, o transmite procurorului general competent, în vederea sesizării instanței competente, ori o restituie, motivat.	ART. 119 Procedura de recunoaștere pe cale incidentală Recunoașterea se poate face pe cale incidentală în cadrul unui proces penal în curs, de către procuror în faza de urmărire sau de către instanța de judecată în fața căreia cauza este pendinte.	Noul art. 119 vizează acoperirea unui alt viciu al legii în vigoare, care nu mai permite recunoașterea pe cale incidentală.
ARTICOLUL 120 Autorități judiciare competente Autoritățile judiciare române competente sunt curtea de apel în	ART. 120 Executarea hotărârilor pronunțate în proceduri administrative	Noul art. 120 din proiect corespunde art. 117 din legea în vigoare.

circumscripția căreia, după caz, domiciliază, își are reședința sau a fost identificat condamnatul și, respectiv, parchetul de pe lângă aceasta.	Executarea hotărârilor pronunțate în proceduri administrative, pentru fapte asimilate infracțiunilor, astfel cum sunt acestea definite de Convenția europeană privind valoarea internațională a hotărârilor represive, adoptată la Haga la 28 mai 1970, este posibilă numai dacă persoana în cauză a avut posibilitatea de a exercita o cale de atac în fața unei instanțe judecătorești.	
ARTICOLUL 121 Legea aplicabilă și efectele executării (1) Executarea unei hotărâri penale străine are loc potrivit legii române. (2) Hotărârile străine recunoscute și executate în România produc aceleași efecte ca și hotărârile pronunțate de instanțele române. (3) Statul străin care solicită executarea este singurul competent să decidă asupra unei căi extraordinare de atac împotriva hotărârii de executat. (4) Amnistia și grațierea pot fi acordate atât de statul străin, cât și de statul român. (5) Statul străin trebuie să informeze statul român asupra intervenirii oricăreia dintre cauzele care determină încetarea executării, prevăzute la alin. (4). (6) Începerea executării pedepsei în România are ca efect renunțarea statului străin la executarea pe teritoriul acestuia, exceptând cazul în care condamnatul se sustrage de la executarea pedepsei, caz în care acest stat redobândește dreptul la executare. În cazul pedepsei amenzii, statul străin redobândește dreptul la executare începând din momentul în care este informat asupra neexecutării, totale sau parțiale, a acestei pedepse.	ART. 121 Măsuri preventive Înainte de luarea unei decizii privind recunoașterea unei hotărâri penale străine instanța competentă poate, la cererea statului străin, transmisă prin Ministerul Justiției, sau din oficiu, să dispună arestarea preventivă a persoanei care face obiectul hotărârii a cărei recunoaștere se solicită sau o altă măsură preventivă pentru a evita fuga acesteia de pe teritoriul României.	Textul propus urmărește asigurarea eficacității procedurii de recunoaștere.
CAPITOLUL II Executarea hotărârilor penale române în străinătate		
ARTICOLUL 122 Condiții (1) Executarea unei hotărâri judecătorești române poate fi delegată unui stat străin în unul din următoarele cazuri: a) condamnatul este cetățean al statului solicitat sau al unui stat terț sau este apatrid și are domiciliul pe teritoriul aceluia stat; b) condamnatul este cetățean român cu domiciliul pe teritoriul statului solicitat sau are și cetățenia statului solicitat; c) potrivit legii statului solicitat, extrădarea condamnatului în România în vederea executării pedepsei nu este admisibilă; d) există motive să se creadă că executarea hotărârii în statul solicitat poate favoriza reintegrarea socială a condamnatului; e) condamnatul, după ce a fost informat asupra consecințelor executării în străinătate, își dă consimțământul; f) durata pedepsei aplicate este mai mare de un an. (2) Defegarea este, de asemenea, admisibilă dacă condamnatul se află în executarea unei pedepse privative de libertate în statul străin pentru o altă faptă decât cea care a motivat condamnarea în România.	ART. 122 Legea aplicabilă și efectele executării (1) Executarea unei hotărâri penale străine are loc potrivit legii române. (2) Hotărârile penale străine recunoscute și executate în România produc aceleași efecte ca și hotărârile pronunțate de instanțele române. (3) Statul străin care solicită executarea este singurul competent să decidă asupra unei căi extraordinare de atac împotriva hotărârii de executat. (4) Amnistia și grațierea pot fi acordate atât de statul străin, cât și de statul român. (5) Statul străin trebuie să informeze statul român asupra intervenirii oricăreia dintre cauzele care determină încetarea executării, prevăzute la alin. (4). (6) Începerea executării pedepsei în România are ca efect renunțarea statului străin la executarea pe teritoriul acestuia, exceptând cazul în care condamnatul se sustrage de la executarea pedepsei, caz în care acest stat redobândește dreptul la executare.	Art. 122 din proiect corespunde art. 121 din legea în vigoare.

(3) Executarea în străinătate a unei hotărâri române prin care se dispune o pedeapsă sau măsură de siguranță este de asemenea admisibilă, chiar dacă condițiile prevăzute la lit. d) și e) ale alin. (1) nu sunt îndeplinite, atunci când condamnatul se află pe teritoriul statului străin și extrădarea pentru faptele menționate în hotărâre nu este posibilă sau este refuzată. (4) Dispozițiile alin. (3) sunt de asemenea aplicabile, dacă împrejurările cauzei o cer, în baza unui acord cu statul străin, atunci când se aplică măsura de siguranță a expulzării. (5) Delegarea se acordă cu condiția neagravării, în statul străin, a pedepsei aplicate prin hotărârea pronunțată în România.	În cazul pedepsei amenzii, statul străin redobândește dreptul la executare începând din momentul în care este informat asupra neexecutării, totale sau parțiale, a acestei pedepse.	
	Capitolul II Executarea hotărârilor penale și a actelor judiciare române în străinătate	A se vedea supra.
ARTICOLUL 123 Efectele formulării unei cereri de recunoaștere (1) Acceptarea de către statul străin a delegării executării are ca efect renunțarea de către statul român la executarea hotărârii pe teritoriul României. (2) Dispozițiile alin. (1) nu împiedică statul român să redobândească dreptul la executarea hotărârii în cazul în care condamnatul se sustrage de la executare sau, în cazul unei pedepse pecuniare, începând din momentul în care a fost informat de neexecutarea totală sau parțială a acestei pedepse.	ART. 123 Condiții pentru formularea unei cereri de recunoaștere și executare (1) Instanțele române pot solicita recunoașterea și executarea de către un stat străin a unei hotărâri judecătorești în unul din următoarele cazuri: a) condamnatul este cetățean al statului solicitat sau al unui stat terț ori este apatrid și are domiciliul pe teritoriul aceluia stat, iar potrivit legii statului solicitat, extrădarea condamnatului în România în vederea executării pedepsei nu este admisibilă sau statul străin refuză să acorde extrădarea; b) condamnatul este cetățean român cu domiciliul pe teritoriul statului solicitat sau are și cetățenia statului solicitat, iar statul străin refuză să acorde extrădarea acestuia; (2) Formularea unei cereri de recunoaștere și executare este, de asemenea, admisibilă dacă condamnatul se află în executarea unei pedepse în statul solicitat pentru o altă faptă decât cea care a determinat condamnarea în România. (3) În cazul formulării unei cereri de recunoaștere a unei hotărâri penale prin care s-a aplicat o pedeapsă, durata acesteia trebuie să fie mai mare de un an. (4) Dispozițiile alin. (1) nu se aplică, dacă împrejurările cauzei o cer, în baza unui tratat încheiat cu statul străin, atunci când se aplică măsura de siguranță a expulzării. (5) Recunoașterea se solicită sub condiția neagravării, în statul străin, a pedepsei aplicate prin hotărârea pronunțată în România. (6) Recunoașterea în străinătate a actelor judiciare emise de autoritățile române competente are loc în condițiile tratatului internațional aplicabil.	Art. 123 din proiect este echivalentul art. 122 din legea în vigoare, cu precizarea că au fost modificate unele condiții pentru a asigura eficiența cooperării judiciare.
ARTICOLUL 124 Procedura (1) Cererea de delegare a executării unei hotărâri într-un stat străin este formulată de instanța de executare, din oficiu, sau la cererea procurorului	ART. 124 Efectele recunoașterii (1) Recunoașterea și executarea de către statul străin a cererii de recunoaștere formulată de instanțele române are ca efect renunțarea de către statul român la executarea hotărârii pe	Art. 124 din proiect corespunde, în esență, art. 123 din legea în vigoare.

competent ori a condamnatului, ori de câte ori sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 122. (2) La cerere se anexează actele prevăzute la art. 119. (3) Atunci când este necesar consimțământul condamnatului, acesta va fi dat în camera de consiliu a instanței de executare, exceptând cazul în care condamnatul se află în străinătate; în acest caz, consimțământul poate fi dat în fața unui funcționar consular român sau în fața autorității judiciare străine competente. (4) În cazul în care condamnatul se află în România și nu a formulat el însuși cererea prevăzută la alin. (1), procurorul competent procedează la notificarea acestuia. (5) Lipsa unui răspuns al condamnatului echivalează cu consimțământul la formularea cererii, fapt asupra căruia este informat prin notificare.	teritoriul României. (2) Statul român redobândește dreptul la executarea hotărârii în cazul în care condamnatul se sustrage de la executarea pedepsei, începând din momentul în care a fost informat de neexecutarea totală sau parțială a acestei pedepse.	
CAPITOLUL III Destinația amenzilor și a obiectelor sechestrate		
ARTICOLUL 125 Destinația amenzilor și a obiectelor confiscate (1) Sumele de bani rezultate în urma executării amenzilor aplicate prin hotărâri străine de condamnare revin statului român. (2) La cererea statului de condamnare, sumele de bani prevăzute la alin. (1) pot fi predate acestuia în măsura în care, în circumstanțe similare, sumele de bani rezultate în urma executării amenzilor aplicate prin hotărâri de condamnare pronunțate în România sunt remise statului român. (3) Obiectele confiscate în temeiul unei hotărâri străine revin statului român, dar la cererea statului de condamnare, ele îi pot fi predate atunci când prezintă un interes deosebit pentru acest stat și există garanția reciprocității. (4) Dispozițiile alin. (1)-(3) se aplică în mod corespunzător în caz de delegare a executării unei hotărâri judecătorești române într-un stat străin.	ART. 125 Procedura de formulare a unei cereri de recunoaștere și a executare a unei hotărâri penale (1) Cererea de recunoaștere și executare a unei hotărâri penale într-un stat străin este formulată de instanța de executare, din oficiu, sau la cererea procurorului competent ori a condamnatului, ori de câte ori sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 123. (2) La cerere se anexează actele prevăzute de tratatul internațional aplicabil, sau, în lipsa unui tratat, cel puțin hotărârea definitivă și mandatul de executare a pedepsei. (3) Atunci când este necesar consimțământul condamnatului, acesta va fi dat în camera de consiliu a instanței de executare, exceptând cazul în care condamnatul se află în străinătate; în acest caz, consimțământul poate fi dat în fața unui funcționar consular român sau în fața autorității judiciare străine competente. (4) În cazul în care condamnatul se află în România și nu a formulat el însuși cererea prevăzută la alin. (1), procurorul competent procedează la notificarea acestuia. (5) Lipsa unui răspuns al condamnatului echivalează cu consimțământul la formularea cererii, fapt asupra căruia este informat prin notificare."	Art. 125 din proiect este echivalentul art. 124 din legea în vigoare, cu modificările necesare pentru eficientizarea procedurii.
TITLUL VI Transferarea persoanelor condamnate		
CAPITOLUL I Dispoziții generale		
ARTICOLUL 126 Declarația de cooperare	73. Articolul 126 se abrogă.	Abrogarea art. 126 a fost impusă de rigorile de tehnică legislativă, fiind o dispoziție superflua.

Statul român asigură, la cererea unui stat străin, în condițiile prezentului titlu, asistență în materia transferării persoanelor condamnate. ARTICOLUL 127 Dreptul aplicabil (1) Prezenta lege se aplică în domeniul transferării persoanelor condamnate, în conformitate cu normele cuprinse în convențiile internaționale la care România este parte, iar în absența acestora, pe baza de reciprocitate. (2) Dispozițiile prezentei legi se aplică deopotrivă, în completare, situațiilor nereglementate prin convențiile internaționale la care se referă alin. (1). (3) Prezenta lege nu aduce atingere drepturilor și obligațiilor care decurg din normele internaționale privitoare la transferarea în străinătate a deținuților, în scopul audierii acestora în calitate de martori sau al confruntării. (4) În cuprinsul cererii de transferare a condamnatului, statul român va indica instrumentul internațional în temeiul căruia cererea este formulată.	74. Alin. (1), (2) și (3) al articolului 127 se modifică și vor avea următorul cuprins: „(1) Prezentul titlu se aplică în domeniul transferării persoanelor condamnate, în conformitate cu normele cuprinse în tratatele internaționale la care România este parte, iar în absența acestora, pe bază de reciprocitate. (2) Dispozițiile prezentului titlu se aplică deopotrivă, în completare, situațiilor nereglementate prin tratatele internaționale la care se referă alin. (1). (3) Prezentul titlu nu aduce atingere drepturilor și obligațiilor care decurg din normele internaționale privitoare la transferul în străinătate a deținuților, în scopul audierii acestora în calitate de martori sau al confruntării.”	Modificările sunt justificate de rațiuni de tehnică legislativă.
ARTICOLUL 131 Dreptul aplicabil Cererile de transferare adresate statului român se soluționează potrivit dreptului intern român, în afară de cazurile în care, prin prezenta lege, se prevede altfel.	75. Articolul 131 se abrogă.	Pentru rațiuni de tehnică legislativă, având în vedere că reia dispozițiile generale ale art. 7.
ARTICOLUL 138 Procedura prealabilă (1) Cererea de transferare formulată de un resortisant străin condamnat de o instanță română se transmite Ministerului Justiției din România. La primirea cererii, Ministerul Justiției solicită să îi fie transmise, în regim de urgență: a) de către instanța de executare, actele și informațiile la care se referă art. 133 alin. (3) și art. 134 alin. (2) lit. a)-c); b) de către Direcția Generală a Penitenciarelor, actele prevăzute la art. 134 alin. (2) lit. d). (2) După primirea actelor și informațiilor prevăzute la alin. (1), Ministerul Justiției le va traduce și apoi le va transmite, împreună cu cererea de transferare, autorității centrale din statul de executare, de la care va solicita, totodată, transmiterea documentelor prevăzute la art. 134 alin. (1), precum și hotărârea privind acceptarea cererii de transferare. (3) Prevederile alin. (2) nu sunt aplicabile dacă autoritățile române dețin informații sau documente care atrag în mod necesar refuzul transferării. O asemenea soluție poate fi dată de către curtea de apel competentă, sesizată de procurorul general al curții, din oficiu sau la cererea ministrului justiției. Sentința curții de apel se motivează și este supusă recursului, în termen de 5 zile de la pronunțare. (4) Dacă soluția de refuz al transferării, prevăzută la alin. (3), rămâne definitivă, Ministerul Justiției va informa despre aceasta, în cel mai scurt timp, autoritatea centrală a statului de executare. Informarea	76. Articolul 138 se modifică și va avea următorul cuprins: “ART. 138 Procedura prealabilă (1) Cererea de transferare formulată de un resortisant străin condamnat de o instanță română se transmite Ministerului Justiției. La primirea cererii, Ministerul Justiției solicită să îi fie transmise, în regim de urgență, de către Administrația Națională a Penitenciarelor, actele și informațiile la care se referă art. 133 alin. (3) și art. 134 alin. (2) lit. a) - d). (2) După primirea actelor și informațiilor prevăzute la alin. (1), Ministerul Justiției le va traduce și apoi le va transmite, împreună cu cererea de transferare, autorității centrale din statul de executare, de la care va solicita, totodată, transmiterea documentelor prevăzute la art. 134 alin. (1), precum și hotărârea privind acceptarea cererii de transferare. (3) Prevederile alin. (2) nu sunt aplicabile dacă autoritățile române dețin informații sau documente care atrag în mod necesar refuzul transferării. O asemenea soluție poate fi dată de către curtea de apel competentă, sesizată de procurorul general al curții, din oficiu sau la cererea ministrului justiției. Sentința curții de apel se motivează și este supusă recursului, în termen de 5 zile de la pronunțare. (4) Dacă soluția de refuz al transferării, prevăzută la alin. (3), rămâne definitivă, Ministerul Justiției va informa despre aceasta, în	Pentru a facilita obținerea documentelor, având în vedere aspectele constatate în practică.

condamnatului se va face în timp util, conform art. 133, alin. (5), prin intermediul Direcției Generale a Penitenciarelor.	cel mai scurt timp, autoritatea centrală a statului de executare. Informarea condamnatului se va face în timp util, conform art. 133, alin. (5), prin intermediul Administrației Naționale a Penitenciarelor.”	
ARTICOLUL 139 Soluții (1) În cazul în care procedura de soluționare a cererii de transferare continuă, toate documentele, inclusiv cele furnizate de statul de executare, sunt supuse mai întâi controlului de regularitate internațională la Ministerul Justiției. După observarea îndeplinirii condițiilor, ministerul transmite cererea și actele ajutoare, însoțite de traduceri, procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel competentă. La dosar se vor atașa și înscrisurile depuse în legătură cu cererea de transferare de către oficiul consular străin competent, potrivit art. 135 alin. (2). (2) Procurorul general, primind cererea și actele prevăzute la alin. (1), procedează la luarea unei declarații condamnatului, pentru a se asigura că acesta și-a dat consimțământul la transferare, personal sau prin reprezentant, în condițiile prevăzute la art. 134 alin. (1). Declarația condamnatului se consemnează într-un proces-verbal, care se semnează de către procuror și persoana condamnată. (3) Procurorul general sesizează, în vederea soluționării cererii de transferare, curtea de apel în a cărei circumscripție se află locul de detenție ori, în cazul în care condamnatul nu a început executarea pedepsei, domiciliul acestuia. (4) Cererea se judecă în camera de consiliu, cu participarea procurorului, cu citarea persoanei condamnate, precum și, dacă este cazul, cu participarea unui interpret. Condamnatul poate fi asistat, la cerere, de un apărător ales ori, în lipsă, numit din oficiu. Judecarea cererii se face de urgență și cu precădere, iar hotărârea se motivează în cel mult 5 zile de la pronunțare. (5) Împotriva sentinței pot declara recurs, în termen de 5 zile de la pronunțare, procurorul general al curții de apel, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, precum și condamnatul. Dispozițiile alin. (4) se aplică în mod corespunzător. (6) Ministerul Justiției va informa, în cel mai scurt timp, autoritatea centrală a statului de executare, cu privire la soluția definitivă pronunțată de către instanțele române asupra cererii de transferare. Prevederile art. 138 alin. (4) teza a 2-a sunt aplicabile. (7) Dacă transferarea condamnatului a fost acceptată, Ministerul Justiției informează despre aceasta Ministerul Administrației și Internelor, care asigură predarea sub escortă. (8) În cazul unei persoane care, după ce a fost condamnată printr-o hotărâre penală definitivă pronunțată de o instanță română, evadează și se refugiază pe teritoriul statului al cărui resortisant este, statul român poate să adreseze acestui stat o cerere de preluare a executării condamnării. Cererea se formulează de către procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție se află instanța de executare. Cererea poate include și solicitarea ca statul pe teritoriul căruia s-a refugiat condamnatul să ia măsura arestării acestuia	77. Alineatele (1), (3), (4) și (8) ale articolului 139 se modifică și vor avea următorul cuprins: „ (1) În cazul în care procedura de soluționare a cererii de transferare continuă, toate documentele, inclusiv cele furnizate de statul de executare, sunt supuse mai întâi examenului de regularitate internațională la Ministerul Justiției. Dispozițiile art. 40 se aplică în mod corespunzător. După observarea îndeplinirii condițiilor, ministerul transmite cererea și actele ajutoare, însoțite de traduceri, procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel competentă. La dosar se vor atașa și înscrisurile depuse în legătură cu cererea de transferare de către oficiul consular străin competent, potrivit art. 135 alin. (2). (3) Procurorul general sesizează, în vederea soluționării cererii de transferare, curtea de apel în a cărei circumscripție se află locul de detenție ori, în cazul în care condamnatul nu a început executarea pedepsei, domiciliul acestuia. Totodată, înainte de sesizarea curții de apel, procurorul general va verifica dacă persoana condamnată face obiectul unui dosar penal aflat pe rolul autorităților judiciare române, informând în mod corespunzător instanța. În cazul în care obținerea informațiilor ar conduce la întârzierea procedurii de transfer, procurorul general va dispune sesizarea curții de apel, urmând ca acestea să fie obținute cel mai târziu până la primul termen de judecată. (4) Cererea se judecă în camera de consiliu, cu participarea procurorului, cu citarea persoanei condamnate, precum și, dacă este cazul, cu participarea unui interpret. Condamnatul poate fi asistat, la cerere, de un apărător ales ori, în lipsă, numit din oficiu. Judecarea cererii se face de urgență și cu precădere, iar hotărârea se motivează în cel mult 5 zile de la pronunțare și se comunică Ministerului Justiției. (8) În cazul unei persoane, care după de a fost condamnată printr-o hotărâre penală definitivă pronunțată de o instanță română, evadează, în cazul începerii executării pedepsei ori, în cazul în care nu a început executarea pedepsei, se sustrage de la executarea pedepsei, refugiindu-se pe teritoriul statului al cărui resortisant este, statul roman va putea adresa acestui stat o cerere de preluare a executării pedepsei aplicate. Cererea se formulează de către instanța de executare, în cazul în care persoana condamnată se sustrage de la executarea pedepsei, sau de către instanța în a cărei circumscripție se află locul de deținere, în cazul în care persoana condamnată a început executarea pedepsei. Cererea poate include și solicitarea ca statul pe teritoriul căruia s-a refugiat persoana condamnată să ia măsura arestării sau orice altă măsură pentru a garanta că persoana condamnată va rămâne pe teritoriul său până la comunicarea hotărârii asupra cererii de preluare a executării. La cerere se vor anexa documentele	Modificările sunt necesare în vederea îmbunătățirii reglementării în vigoare. Modificarea alin. (8) vizează ca formularea cererii de preluare a executării să intre în competența instanței de executare, iar nu a procurorului general al Parchetului de pe lângă curtea de apel.

sau orice altă măsură pentru a garanta că evadatul va rămâne pe teritoriul său până la comunicarea hotărârii asupra cererii de preluare a executării. După traducerea cererii și a actelor anexe acestea se transmit Ministerului Justiției, spre a fi comunicate autorității centrale din statul solicitat.	prevăzute la 133 alin. (3) și art. 134 alin. (2) lit. a), b) și d). După traducerea cererii și a actelor anexe acestea se transmit la Ministerul Justiției spre a fi comunicate autorității centrale din statul solicitat."	
ARTICOLUL 144 Efectele transferării pentru statul de executare (1) Autoritățile competente ale statului român sunt obligate: a) fie să continue executarea condamnării imediat sau în baza unei hotărâri judecătorești, în condițiile enunțate la art. 145; b) fie să schimbe condamnarea, printr-o hotărâre judecătorească, înlocuind astfel pedeapsa aplicată în statul de condamnare printr-o pedeapsă prevăzută de legislația română pentru aceeași infracțiune, în condițiile enunțate la art. 145. (2) La cererea statului de condamnare, statul român este obligat să indice statului de condamnare, înainte de transferarea persoanei condamnate, care dintre cele două proceduri prevăzute la alin. (1) va fi urmată. (3) Executarea pedepsei este guvernată de legea statului de executare.	78. La alin. (1) al articolului 144, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins: „b) fie să schimbe condamnarea, printr-o hotărâre judecătorească, înlocuind astfel pedeapsa aplicată în statul de condamnare cu o pedeapsă prevăzută de legislația română pentru aceeași infracțiune, în condițiile prevăzute la art. 146.”	Pentru a îndrepta o eroare materială din legea în vigoare.
ARTICOLUL 148 Informații privind executarea Statul român va furniza informații statului de condamnare în ceea ce privește executarea pedepsei în următoarele situații: a) când pedeapsa a fost executată sau considerată ca executată; b) în cazul în care condamnatul a evadat; c) dacă statul de condamnare solicită un raport special.	79. La articolul 148, după aliniatul (1) se introduce un alineat nou, aliniatul (2), cu următorul cuprins: „ (2) În aceste sens, în cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a) și b) Administrația Națională a Penitenciarelor va transmite periodic Ministerului Justiției informațiile privind executarea pedepsei. În cazul prevăzut la alin. (1) lit. c) informațiile vor fi comunicate, la cererea Ministerului Justiției.”	Pentru a asigura posibilitatea practică a respectării obligațiilor internaționale asumate de România.
ARTICOLUL 149 Acceptarea sau respingerea cererii (4) Îndată ce Ministerul Justiției primește declarația de consimțământ de la statul de condamnare, transmite documentele procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel competentă, care, la rândul său, sesizează curtea de apel pentru ca aceasta să recunoască hotărârea străină și să o pună în executare, conform prevederilor art. 145 sau art. 146, după caz.	80. Alineatul (4) al articolului 149 se modifică și va avea următorul cuprins: „(4) Îndată ce Ministerul Justiției primește declarația de consimțământ de la statul de condamnare, transmite documentele procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel competentă, care, la rândul său, sesizează curtea de apel pentru ca aceasta să recunoască hotărârea străină și să o pună în executare, conform prevederilor art. 145 sau art. 146, după caz. Dispozițiile art. 116 se aplică în mod corespunzător.”	Pentru a reglementa aplicarea, în mod corespunzător, a dispozițiilor art. 116.
ARTICOLUL 154 Tranzitul a. Cererile de tranzit și răspunsurile se comunică pe calea prevăzută la art. 130 alin. (2). Hotărârea asupra cererii este dată de Curtea de Apel București, în camera de consiliu.	81. Alineatul (3) al articolului 154 se modifică și va avea următorul cuprins: „(3) Cererile de tranzit și răspunsurile se comunică pe calea prevăzută la art. 130 alin. (2). Asupra acordării tranzitului decide Ministerul Justiției.” 82. La articolul 154, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alin. (3¹), cu următorul cuprins:	Pentru rațiuni de ordin practic.

..... (5) La cererea statului solicitant, statul român, solicitat să acorde tranzitul, poate să dea asigurarea că persoana condamnată nu va fi nici urmărită, nici deținută, sub rezerva aplicării alin. (4), nici supusă vreunei alte măsuri de restrângere a libertății pe teritoriul statului român, pentru fapte sau condamnări anterioare plecării sale de pe teritoriul statului de condamnare. Asigurarea se dă de către Curtea de Apel București, prin hotărârea prevăzută la alin. (3). 	„ (3¹) Ministerul Justiției comunică de îndată hotărârea luată autorității competente a statului solicitant și Ministerului Administrației și Internelor.” 83. Alineatul (5) al articolului 154 se modifică și va avea următorul cuprins: „(5) La cererea statului solicitant, statul român, solicitat să acorde tranzitul, poate să dea asigurarea că persoana condamnată nu va fi nici urmărită, nici deținută, sub rezerva aplicării alin. (4), nici supusă vreunei alte măsuri de restrângere a libertății pe teritoriul statului român, pentru fapte sau condamnări anterioare plecării sale de pe teritoriul statului de condamnare. Asigurarea se dă de către Ministerul Justiției.”	
TITLUL VII Comisiile rogatorii internaționale	84. Titlul VII se modifică și va avea următorul cuprins: „TITLUL VII Asistența judiciară în materie penală	Modificarea denumirii și conținutului Titlului VII vizează restructurarea legii, pentru ca titlurile II-VII să corespundă, fiecare, câte unei forme principale de cooperare judiciară, ținând cont de faptul că aspectele care fac obiectul titlurilor VII-X din Legea nr. 302/2004 în vigoare reprezintă, împreună, forme de asistență judiciară în materie penală, astfel încât nu se justifică existența unui titlu separat pentru fiecare sub-categorie (a se vedea și precizările la punctul 1). Astfel, Titlurile VIII-X se propune a fi abrogate, dispozițiile acestora fiind însă preluate, cu modificări și completări, într-un prim capitol – „Asistența judiciară internațională” al Titlului VII”. De asemenea, prin Capitolul II al Titlului VII, se introduc noi dispoziții aplicabile exclusiv în relația cu statele membre ale Uniunii Europene.
	Capitolul I Asistența judiciară internațională	
ARTICOLUL 158 Obligația de executare Statul român asigură îndeplinirea, în conformitate cu dispozițiile legii române, a comisiilor rogatorii în materie penală, care îi sunt adresate de către autoritățile judiciare ale statului solicitant.	ART. 158 Obiectul asistenței judiciare În sensul prezentului capitol, asistența judiciară internațională cuprinde îndeosebi următoarele activități: a) comisiile rogatorii internaționale; b) audierile prin videoconferință; c) înfățișarea în statul solicitant a martorilor, experților și a persoanelor urmărite; d) notificarea actelor de procedură care se întocmesc ori se depun într-un proces penal; e) cazierul judiciar; f) alte forme de asistență judiciară.	Noul articol 158 definește obiectul asistenței judiciare, în sensul Capitolului I al Titlului VII.

ARTICOLUL 159 Comisia rogatorie internațională Comisia rogatorie internațională în materie penală este acea formă de asistență judiciară internațională care constă în împuternicirea pe care o autoritate judiciară dintr-un stat o acordă unei autorități de același fel din alt stat, mandatată să îndeplinească, în locul și în numele său, unele activități judiciare privitoare la un anumit proces penal.	ART. 159 Conținutul general al cererii de asistență judiciară și actele anexate acesteia (1) Cererea de asistență judiciară trebuie să indice: a) denumirea autorității judiciare solicitantă și denumirea autorității judiciare solicitate; b) obiectul și motivele cererii; c) calificarea juridică a faptelor; d) datele de identificare ale învinutului, inculpatului sau condamnatului, ori ale martorului sau expertului, după caz. e) încadrarea juridică și prezentarea sumară a faptelor. (2) La cerere se anexează acte în sprijinul acesteia, după caz, în funcție de natura și obiectul cererii. (3) Actele anexate cererii de asistență judiciară trebuie certificate de autoritatea judiciară solicitantă, fiind scutite de orice alte formalități de supralegalizare.	Noul art. 159 reia, în esență dispozițiile art. 19 din legea în vigoare, stabilind conținutul cererii de asistență judiciară internațională.
ARTICOLUL 160 Obiectul comisiei rogatorii (1) Obiectul cererii de comisie rogatorie îl constituie cu precădere: a) localizarea și identificarea persoanelor și obiectelor; ascultarea inculpatului, ascultarea părții vătămate, a celorlalte părți, a martorilor și experților, precum și confruntarea; percheziția, ridicarea de obiecte și înscrisuri, sechestrul și confiscarea specială; cercetarea la fața locului și reconstituirea; expertizele, constatarea tehnico-științifică și constatarea medico-legală; transmiterea de informații necesare într-un anumit proces, interceptările și înregistrările audio și video, examinarea documentelor de arhivă și a fișierelor specializate și alte asemenea acte de procedură; b) transmiterea mijloacelor materiale de probă; c) comunicarea de documente sau dosare. (2) Dacă statul solicitant dorește ca martorii sau experții să depună jurământ, va cere aceasta în mod expres, iar statul român va da curs acestei cereri în situațiile în care legea internă română nu se opune. (3) Statul român va transmite numai copii sau fotocopii certificate de pe documentele sau dosarele cerute. Dacă statul solicitant cere în mod expres transmiterea documentelor originale, se va da curs, în măsura posibilului, acestei cereri.	ART. 160 Comisia rogatorie internațională Comisia rogatorie internațională în materie penală este acea formă de asistență judiciară care constă în împuternicirea pe care o autoritate judiciară dintr-un stat o acordă unei autorități din alt stat, mandatată să îndeplinească, în locul și în numele său, unele activități judiciare privitoare la un anumit proces penal.	Corespunde art. 159 din legea în vigoare.
ARTICOLUL 161 Data și locul comisiei rogatorii Dacă statul solicitant cere în mod expres, statul român îl va informa despre data și locul îndeplinirii comisiei rogatorii. Autoritățile și persoanele în cauză, menționate de statul solicitant, vor putea să asiste și să colaboreze la efectuarea comisiei rogatorii, în limitele permise de legea română.	ART. 161 Obiectul comisiei rogatorii (1) Obiectul cererii de comisie rogatorie îl constituie cu precădere: a) localizarea și identificarea persoanelor și obiectelor; audierea inculpatului, audierea părții vătămate, a celorlalte părți, a martorilor și experților, precum și confruntarea; percheziția, ridicarea de obiecte și înscrisuri, sechestrul și confiscarea specială; cercetarea la fața locului și reconstituirea; expertizele, constatarea tehnico-științifică și constatarea medico-legală; transmiterea de informații	Corespunde art. 160 din legea în vigoare.

	necesare într-un anumit proces, interceptările și înregistrările audio și video, examinarea documentelor de arhivă și a fișierelor specializate și alte asemenea acte de procedură; b) transmiterea mijloacelor materiale de probă; c) comunicarea de documente sau dosare. (2) Dacă statul solicitant dorește ca martorii sau experții să depună jurământ, va cere aceasta în mod expres, iar statul român va da curs acestei cereri în situațiile în care legea internă română nu se opune. (3) Statul român va transmite numai copii sau fotocopii certificate de pe documentele sau dosarele cerute. Dacă statul solicitant cere în mod expres transmiterea documentelor originale, se va da curs, în măsura posibilului, acestei cereri.	
ARTICOLUL 162 Perchezițiile, ridicarea de obiecte și înscrisuri și sechestrul (1) Comisiile rogatorii având ca obiect perchezițiile, ridicarea de obiecte și înscrisuri și sechestrul sunt supuse următoarelor condiții: a) infracțiunea care motivează comisia rogatorie trebuie să fie susceptibilă de a da loc la extrădare în România, ca stat solicitat; b) îndeplinirea comisiei rogatorii trebuie să fie compatibilă cu legea statului român. (2) Condițiile prevăzute la alin. (1) pot să atragă regula reciprocității.	ART. 162 Data și locul comisiei rogatorii (1) Dacă statul solicitant solicită în mod expres, statul român îl va informa despre data și locul îndeplinirii comisiei rogatorii. Autoritățile și persoanele în cauză, menționate de statul solicitant, vor putea să asiste și să colaboreze la efectuarea comisiei rogatorii, în limitele permise de legea română. (2) Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și în cazul în care asistența este solicitată de autoritățile judiciare române.	Corespunde art. 161 din legea în vigoare.
ARTICOLUL 163 Remiterea obiectelor și dosarelor (1) Statul român va putea să amâne remiterea obiectelor, a dosarelor sau a documentelor a căror comunicare este cerută, dacă acestea îi sunt necesare pentru o procedură penală în curs. (2) Obiectele și originalele dosarelor și ale documentelor, comunicate în îndeplinirea unei comisii rogatorii, vor fi restituite cât mai curând posibil statului român de către statul solicitant, în afară de cazul în care statul român renunță la ele.	ART. 163 Perchezițiile, ridicarea de obiecte și înscrisuri și sechestrul (1) Comisiile rogatorii având ca obiect perchezițiile, ridicarea de obiecte și înscrisuri și sechestrul sunt supuse următoarelor condiții: a) infracțiunea care motivează comisia rogatorie trebuie să fie susceptibilă de a da loc la extrădare în România, ca stat solicitat; b) îndeplinirea comisiei rogatorii trebuie să fie compatibilă cu legea statului român. (2) Condițiile prevăzute la alin. (1) pot să atragă aplicarea regulii reciprocității.	Corespunde art. 162 din legea în vigoare.
ARTICOLUL 164 Audierile prin videoconferință (1) În cazul în care o persoană care se află pe teritoriul României trebuie să fie audiată ca martor sau expert de către autoritățile judiciare ale unui stat străin și este inoportun sau imposibil pentru acea persoană să compare personal pe teritoriul aceluia stat, statul străin poate solicita ca audierea să aibă loc prin videoconferință, potrivit alineatelor următoare. (2) O asemenea cerere poate fi acceptată de statul român dacă nu contravine principiilor sale fundamentale de drept și cu condiția să dispună de mijloacele tehnice care să permită efectuarea audierii prin videoconferință. (3) În cererea de audiere prin videoconferință trebuie să se precizeze, în afară de informațiile prevăzute la art. 19, motivul pentru care nu este oportun sau este imposibil ca martorul sau expertul să fie prezent	ART. 164 Remiterea obiectelor și dosarelor (1) Statul român va putea să amâne remiterea obiectelor, a dosarelor sau a documentelor a căror comunicare este cerută, dacă acestea îi sunt necesare pentru o procedură penală în curs. (2) Obiectele și originalele dosarelor și ale documentelor, comunicate în îndeplinirea unei comisii rogatorii, vor fi restituite cât mai curând posibil statului român de către statul solicitant, în afară de cazul în care statul român renunță la ele.	Corespunde art. 163 din legea în vigoare.

personal la audiere, precum și denumirea autorității judiciare și numele persoanelor care vor proceda la audiere. (4) Martorul sau expertul vor fi citați potrivit legii române. (5) Audierea prin videoconferință se desfășoară potrivit următoarelor reguli: a) audierea are loc în prezența magistratului român competent, asistat, după caz, de un interpret; magistratul român verifică identitatea persoanei audiate și este obligat să asigure respectarea principiilor fundamentale ale legii române. În cazul în care constată că sunt încălcate principiile fundamentale ale dreptului român, magistratul ia de îndată măsurile necesare pentru a asigura desfășurarea audierii în conformitate cu legea română; b) autoritățile judiciare române competente și cele ale statului solicitant convin, după caz, asupra măsurilor de protecție a martorului sau expertului; c) audierea se efectuează direct de către autoritatea judiciară competentă a statului solicitant sau sub coordonarea acesteia, potrivit legii sale interne; d) martorul sau expertul va fi asistat, după caz, de un interpret, potrivit legii române; e) persoana chemată ca martor sau expert poate invoca dreptul de a nu depune mărturie, care îi este conferit fie de legea română, fie de legea statului solicitat. (6) Fără a aduce atingere măsurilor convenite pentru protecția martorilor, autoritatea judiciară română întocmește un proces-verbal în care se consemnează data și locul audierii, identitatea persoanei audiate, informații privind depunerea jurământului și condițiile tehnice în care audierea s-a desfășurat. Procesul-verbal se transmite autorității judiciare competente a statului solicitant. (7) Dispozițiile <u>Codului</u> de procedură penală se aplică în mod corespunzător. (8) Dispozițiile prezentului articol se pot aplica și în cazul audierii învinuților sau inculpaților, dacă persoana în cauză consimte și dacă există un acord în acest sens între autoritățile judiciare române și cele ale statului solicitant.		
ARTICOLUL 165 Transmiterea spontană de informații (1) Autoritățile judiciare române pot, fără cerere prealabilă, să transmită autorităților competente ale unui stat parte la Convenția europeană de asistență judiciară în materie penală, adoptată la Strasbourg la 8 noiembrie 2001, informațiile obținute în cadrul unei anchete, atunci când consideră că acestea ar putea ajuta statul destinatar să inițieze o procedură penală sau când informațiile ar putea conduce la formularea unei cereri de asistență judiciară. (2) Statul român poate impune anumite condiții privitoare la modul de utilizare a informațiilor transmise, potrivit prevederilor alin. (1). Statul destinatar este obligat să respecte condițiile impuse.	ART. 165 Audierile prin videoconferință (1) În cazul în care o persoană care se află pe teritoriul României trebuie să fie audiată ca martor sau expert de către autoritățile judiciare ale unui stat străin și este inoportun sau imposibil pentru acea persoană să se înfățișeze personal pe teritoriul aceluia stat, statul străin poate solicita ca audierea să aibă loc prin videoconferință, potrivit alineatelor următoare. (2) O asemenea cerere poate fi acceptată de statul român dacă nu contravine principiilor sale fundamentale de drept și cu condiția să dispună de mijloacele tehnice care să permită efectuarea audierii prin videoconferință. (3) În cererea de audiere prin videoconferință trebuie să se precizeze, în afară de informațiile prevăzute la art. 159, motivul pentru care nu este oportun sau este imposibil ca martorul sau expertul să fie prezent personal la audiere, precum și denumirea	Corespunde art. 164 din legea în vigoare, cu modificări și completări care vizează, în esență: - stabilirea autorităților judiciare competente: curțile de apel și Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție; - stabilirea modalității de suportare a cheltuielilor; - precizarea expresă a faptului că aceste dispoziții se aplică și în cazul în care statul român solicită asistența.

autorității judiciare și numele persoanelor care vor proceda la audiere.

(4) Martorul sau expertul vor fi citați potrivit legii române.

(5) Autoritățile judiciare competente pentru aplicarea prezentului articol sunt curțile de apel, în cursul judecății, respectiv Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în cursul urmăririi penale.

(6) Audierea prin videoconferință se desfășoară potrivit următoarelor reguli:

a) audierea are loc în prezența judecătorului sau procurorului român competent, după caz, asistat, după caz, de un interpret; acesta verifică identitatea persoanei audiate și este obligat să asigure respectarea principiilor fundamentale ale legii române. În cazul în care constată că sunt încălcate principiile fundamentale ale dreptului român, judecătorul sau procurorul ia de îndată măsurile necesare pentru a asigura desfășurarea audierii în conformitate cu legea română;

b) autoritățile judiciare române competente și cele ale statului solicitant convin, după caz, asupra măsurilor de protecție a martorului sau expertului;

c) audierea se efectuează direct de către autoritatea judiciară competentă a statului solicitant sau sub coordonarea acesteia, potrivit legii sale interne;

d) martorul sau expertul va fi asistat, după caz, de un interpret, potrivit legii române;

e) persoana chemată ca martor sau expert poate invoca dreptul de a nu depune mărturie, care îi este conferit fie de legea română, fie de legea statului solicitat.

(7) Fără a aduce atingere măsurilor convenite pentru protecția martorilor, autoritatea judiciară română întocmește un proces-verbal în care se consemnează data și locul audierii, identitatea persoanei audiate, informații privind depunerea jurământului și condițiile tehnice în care audierea s-a desfășurat. Procesul-verbal se transmite autorității judiciare competente a statului solicitant.

(8) Dispozițiile Codului de procedură penală se aplică în mod corespunzător.

(9) Dispozițiile prezentului articol se pot aplica și în cazul audierii învinuiților sau inculpaților, dacă persoana în cauză consimte și dacă există un acord în acest sens între autoritățile judiciare române și cele ale statului solicitant.

(10) Cheltuielile legate de stabilirea legăturii video, cele legate de punerea la dispoziție a acestei legături în statul solicitant, remunerarea interpreților și indemnizațiile plătite martorilor și experților, precum și cheltuielile de deplasare în statul solicitat, vor fi rambursate de statul străin solicitant statului român, dacă acesta din urmă nu a renunțat expres la rambursarea acestor cheltuieli în totalitate sau parțial.

(11) Dispozițiile prezentului articol se aplică în mod corespunzător și în cazul în care asistența este solicitată de autoritățile judiciare române.

Livrări supravegheate (1) Autoritățile judiciare române competente vor autoriza, la cerere, în condițiile legii române, livrări supravegheate, în cadrul unor proceduri penale privind infracțiuni care pot da loc la extrădare. (2) Livrările supravegheate se derulează potrivit legii române.	Transmiterea spontană de informații (1) Autoritățile judiciare române pot, fără cerere prealabilă, să transmită autorităților competente ale unui stat străin informațiile obținute în cadrul unei anchete, atunci când consideră că acestea ar putea ajuta statul destinatar să inițieze o procedură penală sau când informațiile ar putea conduce la formularea unei cereri de asistență judiciară. (2) Statul român poate impune anumite condiții privitoare la modul de utilizare a informațiilor transmise, potrivit prevederilor alin. (1). Statul destinatar este obligat să respecte condițiile impuse.	Îndreptarea unei erori materiale (din eroare, în legea în vigoare apare Convenția europeană de asistență judiciară în materie penală, adoptată la Strasbourg la 8 noiembrie 2001, în fapt fiind vorba de cel de-al doilea Protocol adițional la Convenția europeană de asistență judiciară în materie penală, adoptată la Strasbourg la 20 aprilie 1959, adoptat la Strasbourg la 8 noiembrie 2001).
ARTICOLUL 167 Anchete sub acoperire (1) Statul român poate conveni cu un stat străin să își acorde asistență reciprocă pentru desfășurarea unor anchete de către agenți sub acoperire. (2) Autoritățile române competente vor decide, de la caz la caz, potrivit legii române. În condițiile legii române, autoritățile judiciare române și cele străine vor stabili modalitățile concrete de desfășurare a anchetei și statutul juridic al agenților.	ART. 167 Livrări supravegheate (1) Autoritățile judiciare române competente autorizează, la cerere, în condițiile legii române, livrări supravegheate, în cadrul unor proceduri penale privind infracțiuni care pot da loc la extrădare. (2) Livrările supravegheate se derulează potrivit legii române. (3) Dispozițiile prezentului articol se aplică în mod corespunzător și în cazul în care asistența este solicitată de autoritățile judiciare române	Correspunde art. 166 din legea în vigoare, cu introducerea unui al treilea alineat, referitor la asistența judiciară activă (România - stat solicitant).
ARTICOLUL 168 Echipele mixte de anchetă (1) În vederea facilitării soluționării unei cereri de comisie rogatorie, se pot constitui echipe comune de anchetă, cu un obiectiv precis și cu o durată limitată care poate fi prelungită prin acordul statelor implicate. Componenta echipei este decisă de comun acord. (2) O echipă comună de anchetă poate fi creată în special când: a) în cadrul unei proceduri în curs în statul solicitant se impune efectuarea unor anchete dificile și care implică importante mijloace umane și de altă natură, care privesc ambele state; b) mai multe state efectuează anchete care necesită o acțiune coordonată și concertată în statele în cauză. (3) Cererea de formare a unei echipe comune de anchetă poate fi formulată de orice stat implicat. Echipa este formată în unul dintre statele în care ancheta trebuie efectuată. (4) Cererea de formare a unei echipe comune de anchetă cuprinde propuneri referitoare la componența echipei. (5) Componenții echipei comune desemnați de autoritățile române au calitatea de "membri", în timp ce cei desemnați de un stat străin au calitatea de "membri detașați". (6) Activitatea echipei comune de anchetă pe teritoriul statului român se desfășoară potrivit următoarelor reguli generale: a) conducătorul echipei este un reprezentant al autorității judiciare române competente; b) acțiunile echipei se desfășoară conform legii române. Membrii	ART. 168 Anchete sub acoperire (1) Statul român poate conveni cu un stat străin să își acorde asistență reciprocă pentru desfășurarea unor anchete de către agenți sub acoperire. (2) Autoritățile române competente vor decide, de la caz la caz, potrivit legii române. (3) În condițiile legii române, autoritățile judiciare române și cele străine vor stabili modalitățile concrete de desfășurare a anchetei și statutul juridic al agenților.	Correspunde art. 167 din legea în vigoare, cu modificări de formă.

echipei și membrii detașați ai echipei își execută sarcinile sub responsabilitatea persoanei prevăzute la lit. a). (7) Membrii detașați pe lângă echipa comună de anchetă sunt abilitați să fie prezenți la efectuarea oricăror acte procedurale, cu excepția cazului când conducătorul echipei decide contrariul. (8) Atunci când echipa comună de anchetă urmează să efectueze acte de procedură pe teritoriul statului solicitant, membrii detașați pot cere autorităților lor competente să efectueze actele respective. (9) Un membru detașat pe lângă echipa comună de anchetă poate, conform dreptului său național și în limitele competențelor sale, să furnizeze echipei informațiile care sunt la dispoziția statului care l-a detașat în scopul derulării anchetelor penale efectuate de echipă. (10) Informațiile obținute în mod obișnuit de un membru sau un membru detașat în cadrul participării la o echipă comună de anchetă și care nu pot fi obținute în alt mod de către autoritățile competente ale statelor implicate pot fi utilizate în scopurile următoare: a) în scopul pentru care a fost creată echipa; b) pentru a descoperi, a cerceta sau a urmări alte infracțiuni, cu consimțământul statului pe teritoriul căruia au fost obținute informațiile; c) pentru a preveni un pericol iminent și serios pentru securitatea publică și cu respectarea dispozițiilor prevăzute la lit. b); d) în alte scopuri, cu condiția ca acest lucru să fie convenit de către statele care au format echipa.		
ARTICOLUL 169 Supravegherea transfrontalieră (1) Sub rezerva existenței unor dispoziții contrare în convenția aplicabilă în relația cu acel stat, agenții unui stat străin, care, în cadrul unei anchete judiciare, supraveghează pe teritoriul acelui stat o persoană ce se presupune că a participat la săvârșirea unei infracțiuni care dă loc la extrădare sau o persoană față de care sunt motive serioase să se creadă că poate duce la identificarea sau localizarea persoanei menționate mai sus, sunt autorizați să continue această supraveghere pe teritoriul statului român, în baza unei cereri de asistență judiciară prezentată în prealabil. La cerere, supravegherea poate fi exercitată de autoritățile române competente. (2) Cererea de asistență judiciară prevăzută la alin. (1) va fi adresată Ministerului Justiției. (3) Atunci când, din considerente de urgență, autorizarea prealabilă a statului român nu poate fi solicitată, agenții străini ce acționează în cadrul anchetei judiciare sunt autorizați să continue pe teritoriul României supravegherea unei persoane bănuite că a comis una din faptele enumerate la alin. (5), în condițiile următoare: a) trecerea frontierei va fi comunicată imediat, în timpul supravegherii, Ministerului Justiției; b) o cerere de asistență judiciară conform alin. (1) și care expune motivele ce justifică trecerea frontierei, fără autorizație prealabilă, va fi transmisă fără întârziere. (4) Supravegherea prevăzută la alin. (1) și (2) nu se poate desfășura decât în condițiile următoare:	ART.169 Echipele comune de anchetă (1) În vederea facilitării soluționării unei cereri de comisie rogatorie, se pot constitui echipe comune de anchetă, cu un obiectiv precis și cu o durată limitată care poate fi prelungită prin acordul statelor implicate. Componenta echipei este decisă de comun acord. (2) O echipă comună de anchetă poate fi creată în special când: a) în cadrul unei proceduri în curs în statul solicitant se impune efectuarea unor anchete dificile și care implică importante mijloace umane și de altă natură, care privesc ambele state; b) mai multe state efectuează anchete care necesită o acțiune coordonată și concertată în statele în cauză. (3) Cererea de formare a unei echipe comune de anchetă poate fi formulată de orice stat implicat. Echipa este formată în unul dintre statele în care ancheta trebuie efectuată. (4) Cererea de formare a unei echipe comune de anchetă cuprinde propuneri referitoare la componenta echipei. (5) Componentii echipei comune desemnați de autoritățile române au calitatea de "membri", în timp ce cei desemnați de un stat străin au calitatea de "membri detașați". (6) Activitatea echipei comune de anchetă pe teritoriul statului român se desfășoară potrivit următoarelor reguli generale: a) conducătorul echipei este un reprezentant al autorității judiciare române competente; b) acțiunile echipei se desfășoară conform legii române. Membrii echipei și membrii detașați ai echipei își execută sarcinile sub	Correspunde art. 168 din legea în vigoare, cu modificări.

a) agenții observatori trebuie să respecte dispozițiile prezentului articol și ale legii române; b) sub rezerva situațiilor prevăzute la alin. (3), pe timpul supravegherii, agenții au asupra lor un document care să ateste că le-a fost acordată permisiunea; c) agenții observatori trebuie să fie în măsură să justifice calitatea lor oficială; d) agenții observatori pot purta armă de serviciu în timpul supravegherii; utilizarea ei este interzisă, cu excepția cazului de legitimă apărare; e) pătrunderea în domiciliul unei persoane și în alte locuri inaccesibile publicului este interzisă; f) agenții observatori nu pot nici reține, nici aresta persoana supravegheată; g) orice operațiune va face obiectul unui raport către autoritățile române competente; h) autoritățile statului căruia îi aparțin agenții observatori, la cererea autorităților române, contribuie la desfășurarea în bune condiții a anchetei ce urmează operațiunii la care au participat, inclusiv la procedurile judiciare. (5) Supravegherea nu poate avea loc decât pentru una din următoarele fapte: a) omor; b) viol; c) distrugere și distrugere calificată, săvârșită prin incendiere, explozie sau prin orice asemenea mijloc; d) falsificare de monede și alte valori; e) furt și tănuire în formă calificată; f) delapidare; g) lipsire de libertate în mod ilegal; h) infracțiuni privind traficul de persoane și infracțiuni în legătură cu traficul de persoane; i) infracțiuni privind traficul de droguri sau precursori; j) infracțiuni privitoare la nerespectarea regimului armelor și munițiilor, materiilor explozive, materialelor nucleare și al altor materii radioactive; k) transport ilegal de deșeuri toxice și dăunătoare; l) trafic de migranți; m) abuz sexual asupra copiilor.	responsabilitatea persoanei prevăzute la lit. a). (7) Membrii detașați pe lângă echipa comună de anchetă sunt abilitați să fie prezenți la efectuarea oricăror acte procedurale, cu excepția cazului când conducătorul echipei decide contrariul. (8) Atunci când echipa comună de anchetă urmează să efectueze acte de procedură pe teritoriul statului solicitant, membrii detașați pot cere autorităților lor competente să efectueze actele respective. (9) Un membru detașat pe lângă echipa comună de anchetă poate, conform dreptului său național și în limitele competențelor sale, să furnizeze echipei informațiile care sunt la dispoziția statului care l-a detașat în scopul derulării anchetelor penale efectuate de echipă. (10) Informațiile obținute în mod obișnuit de un membru sau un membru detașat în cadrul participării la o echipă comună de anchetă și care nu pot fi obținute în alt mod de către autoritățile competente ale statelor implicate pot fi utilizate în scopurile următoare: a) în scopul pentru care a fost creată echipa; b) pentru a descoperi, a cerceta sau a urmări alte infracțiuni, cu consimțământul statului pe teritoriul căruia au fost obținute informațiile; c) pentru a preveni un pericol iminent și serios pentru securitatea publică și cu respectarea dispozițiilor prevăzute la lit. b); d) în alte scopuri, cu condiția ca acest lucru să fie convenit de către statele care au format echipa.	
ARTICOLUL 170 Confiscarea Bunurile provenite din săvârșirea infracțiunii care face obiectul cererii de comisie rogatorie vor fi confiscate potrivit prevederilor legislației în vigoare.	ART.170 Supravegherea transfrontalieră (1) Sub rezerva existenței unor dispoziții contrare în convenția aplicabilă în relația cu acel stat, agenții unui stat străin, care, în cadrul unei anchete judiciare, supraveghează pe teritoriul aceluia stat o persoană ce se presupune că a participat la săvârșirea unei infracțiuni care dă loc la extrădare sau o persoană față de care sunt motive serioase să se creadă că poate duce la identificarea sau localizarea persoanei menționate mai sus, sunt autorizați să continue această supraveghere pe teritoriul statului român, în baza unei cereri de asistență judiciară prezentată în prealabil. La cerere, supravegherea poate fi exercitată de autoritățile române competente. (2) Cererea de asistență judiciară prevăzută la alin. (1) va fi	Corespunde art. 169 din legea în vigoare, cu modificări de fond și de formă. Astfel, se modifică alin. (2) al art. 169 din legea în vigoare, desemnându-se ca autoritate competentă Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. De asemenea, se reglementează și cooperarea în această materie între Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Ministerul Justiției și structura competentă a Poliției de Frontieră. Prin noul text al art. 170 se îndreaptă o eroare materială strecurată la alin. (5) al art. 169 din legea în vigoare, care conducea la o transpunere greșită a Convenției de asistență judiciară între statele

adresată Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și va cuprinde toate informațiile pertinente în cauza, în conformitate cu prevederile convenției aplicabile. Prin autorizație Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție va putea stabili anumite condiții.

(3) Atunci când, din considerente de urgență, autorizarea prealabilă a statului român nu poate fi solicitată, agenții străini ce acționează în cadrul anchetei judiciare aflate în faza de urmărire penală sunt autorizați să continue pe teritoriul României supravegherea unei persoane bănuite că a comis una din faptele enumerate la alin. (5), în condițiile următoare:

a) trecerea frontierei va fi comunicată imediat, în timpul supravegherii, Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și structurii Poliției de Frontieră constituită în cadrul punctului de trecere a frontierei;

b) o cerere de asistență judiciară conform alin. (1) și care expune motivele ce justifică trecerea frontierei, fără autorizație prealabilă, va fi transmisă fără întârziere.

(4) Supravegherea prevăzută la alin. (1) și (2) nu se poate desfășura decât în condițiile următoare:

a) agenții de supraveghere trebuie să respecte dispozițiile prezentului articol și ale legii române;

b) sub rezerva situațiilor prevăzute la alin. (3), pe timpul supravegherii, agenții au asupra lor un document care să ateste că le-a fost acordată permisiunea;

c) agenții de supraveghere trebuie să fie permanent în măsură să justifice calitatea lor oficială;

d) agenții de supraveghere pot purta armamentul din dotare în timpul supravegherii, cu excepția cazului când prin autorizație Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a prevăzut altfel; utilizarea ei este interzisă, cu excepția cazului de legitimă apărare;

e) pătrunderea în domiciliul unei persoane și în alte locuri inaccesibile publicului este interzisă;

f) agenții de supraveghere nu pot nici reține, nici aresta persoana supravegheată;

g) despre orice operațiune de supraveghere se va întocmi un raport către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, care va cere inclusiv prezentarea în persoană a agenților care au efectuat supravegherea;

h) autoritatea statului căruia îi aparțin agenții care au efectuat supravegherea, la cererea autorității competente române, poate asista la ancheta subsecventă operațiunii, inclusiv la procedurile judiciare;

i) autoritățile statului căruia îi aparțin agenții de supraveghere la cererea autorităților române, contribuie la desfășurarea în bune condiții a anchetei ce urmează operațiunii la care au participat, inclusiv la procedurile judiciare.

(5) Supravegherea prevăzută la alin. (3) nu poate avea loc decât pentru una din următoarele fapte:

a) omor, omor calificat și omor deosebit de grav;

membre UE (în fapt numai supravegherea în condițiile prevăzute la alin. (5) este condiționată de lista de infracțiuni reglementată la alin. (5)).

	b) infracțiuni grave de natură sexuală, inclusiv violul și abuzul sexual asupra minorilor; c) distrugere și distrugere calificată, săvârșită prin incendiere, explozie sau prin orice asemenea mijloc; d) contrafacerea și falsificarea mijloacelor de plată; e) furt și tâlhărie în formă calificată, precum și primirea de bunuri furate; f) delapidare; g) lipsire de libertate în mod ilegal; h) infracțiuni privind traficul de persoane și infracțiuni în legătură cu traficul de persoane; i) infracțiuni privind traficul de droguri sau precursori; j) infracțiuni privitoare la nerespectarea regimului armelor și munițiilor, materiilor explozive, materialelor nucleare și al altor materii radioactive; k) transport ilegal de deșeuri toxice și dăunătoare; l) trafic de migranți; m) șantaj. (6) Supravegherea prevăzută la alin. (3) va înceta dacă autorizația nu a fost obținută în termen de 5 ore de la trecerea frontierei de stat, precum și la cererea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.	
ARTICOLUL 171 Principiul specialității comisiei rogatorii Statul român solicitant nu va folosi documentele și informațiile primite de la statul solicitat decât în scopul îndeplinirii obiectului comisiei rogatorii.	ART. 171 Interceptarea și înregistrarea convorbirilor și comunicărilor (1) În vederea soluționării unei cauze penale, autoritățile judiciare ale statului solicitant sau autoritățile competente astfel desemnate de către statul solicitant, pot adresa autorităților române o cerere de asistență judiciară având ca obiect interceptarea telecomunicațiilor și transmiterea lor imediată către statul solicitat sau interceptarea înregistrării și a transmiterii ulterioare a înregistrării telecomunicațiilor către statul solicitant, în cazul în care persoana urmărită: a) se află pe teritoriul statului solicitant și acesta are nevoie de asistență tehnică pentru a putea intercepta comunicațiile de la țintă; b) se află pe teritoriul statului român, în cazul în care comunicațiile dinspre țintă pot fi interceptate în statul român. c) se află pe teritoriul unui stat terț, care a fost informat și dacă statul solicitant are nevoie de asistență tehnică pentru interceptarea comunicărilor de la țintă. (2) Cererile prezentate în aplicarea prezentului articol trebuie să îndeplinească următoarele condiții: a) să indice și să confirme emiterea unui ordin sau a unui mandat de interceptare și înregistrare, în cadrul unui proces penal; b) să conțină informații care să permită identificarea țintei interceptării; c) să indice faptele penale care fac obiectul anchetei penale;	Text nou introdus.

	d) să menționeze durata interceptării; e) dacă este posibil, să conțină suficiente date tehnice, în special numărul de conectare la rețea, pentru a permite prelucrarea cererii. (3) Dacă cererea se formulează în conformitate cu dispozițiile alin. (1) litera b), ea va trebui să conțină și o descriere a faptelor. Autoritățile judiciare române pot solicita orice alte informații suplimentare care sunt necesare pentru a le permite să aprecieze dacă măsura solicitată ar fi luată și într-o cauză națională similară.	
ARTICOLUL 172 Măsuri provizorii La cererea statului solicitant, se pot lua măsurile provizorii prevăzute de legea română în vederea protejării mijloacelor de probă, menținerii unei situații existente sau protejării intereselor amenințate.	ART. 172 Confiscarea Bunurile provenite din săvârșirea infracțiunii care face obiectul cererii de comisie rogatorie vor fi confiscate potrivit prevederilor legislației în vigoare.	Corespunde art. 170 din legea în vigoare.
	ART. 173 Principiul specialității comisiei rogatorii Statul român solicitant nu va folosi documentele și informațiile primite de la statul solicitat decât în scopul îndeplinirii obiectului comisiei rogatorii. ART. 174 Măsuri provizorii La cererea statului solicitant, se pot lua măsurile provizorii prevăzute de legea română în vederea protejării mijloacelor de probă, menținerii unei situații existente sau protejării intereselor amenințate. ART. 175 Înfățișarea martorilor sau experților (1) În cazul în care înfățișarea în persoană a unui martor sau expert în fața autorităților judiciare române este necesară, autoritatea judiciară solicitantă va face mențiune în acest sens, prin cererea de înmânare a citației. (2) În cazul prevăzut la alin. (1), în cerere sau în citație se menționează cuantumul aproximativ al indemnizațiilor, precum și al cheltuielilor de călătorie și de ședere rambursabile. Autoritatea judiciară română care a dispus chemarea va putea solicita statului solicitat, prin cerere, acordarea unui avans martorului sau expertului, rambursarea urmând să fie efectuată din fondul cheltuielilor judiciare special alocat. (3) Dacă înfățișarea în persoană a unui martor sau expert este solicitată autorităților române de un stat străin, în cazul în care martorul sau expertul declară că se va înfățișa personal, acesta poate solicita acordarea unui avans din cuantumul cheltuielilor de	Articolele de la 173 la 180, corespund art. 171 – 179 din legea în vigoare. Art. 181 este nou introdus, pentru a armoniza legea cu cel de-al doilea Protocol la Convenția europeană de asistență judiciară în materie penală, Strasbourg, 8 noiembrie 2001 și Convenția UE din 29 mai 2000 de asistență judiciară în materie penală.

călătorie și ședere. Instanța va indica prin încheiere suma de bani solicitată de martor sau expert, unitatea bancară unde urmează să se consemneze suma de bani, consemnarea fiind făcută pe numele martorului sau expertului, la dispoziția autorității judiciare române competente. Încheierea instanței precum și declarația scrisă a martorului sau expertului se va comunica statului solicitant, pe una din căile prevăzute la art. 14 sau art. 15.

ART. 176

Nivelul cheltuielilor

Indemnizațiile cuvenite și cheltuielile de transport și de ședere, rambursabile martorului sau expertului de către statul român solicitant, vor fi calculate de la locul de reședință al acestuia și vor fi acordate la niveluri cel puțin egale cu cele prevăzute de tarifele și reglementările în vigoare în statul în care audierea trebuie să aibă loc.

ART. 177

Neprezentarea martorului sau expertului

Martorul sau expertul care nu s-a prezentat în urma primirii citației de înfățișare a cărei comunicare a fost cerută nu va putea fi supus, chiar dacă citația va cuprinde un ordin categoric, nici unei sancțiuni sau măsuri de constrângere, în afară de cazul în care el va reveni din proprie inițiativă pe teritoriul statului român solicitant și dacă va fi din nou citat aici, în mod legal.

ART. 178

Refuzul de a depune mărturie

Dacă un martor care dă curs citației și se prezintă în fața unei autorități judiciare române, refuză să depună mărturie în totalitate sau în parte, nu poate fi supus vreunei măsuri de restrângere a libertății sau împiedicat în alt mod să părăsească România, chiar dacă, potrivit legii române, un asemenea refuz ar constitui o infracțiune sau ar putea atrage măsuri coercitive.

ART. 179

Imunități

(1) Nici un martor sau expert, oricare ar fi cetățenia sa, care, în urma primirii unei citații, va consimți să se înfățișeze în fața autorităților judiciare ale statului român solicitant, nu va putea fi nici urmărit, nici deținut, nici supus vreunei alte restricții a libertății sale individuale pe teritoriul României pentru fapte sau condamnări anterioare plecării sale de pe teritoriul statului străin solicitat.

(2) Dacă în timpul procesului ar putea fi dispusă arestarea unui martor care este bănuît că a săvârșit o infracțiune în legătură cu

mărturia sa în fața autorităților judiciare ale statului român solicitant, altă decât refuzul de a depune mărturie, se va lua în considerare faptul dacă interesele justiției nu ar fi mai bine protejate prin încredințarea urmăririi, dacă este posibil, către statul străin solicitat.

(3) Nici o persoană, oricare ar fi cetățenia ei, citată în fața autorităților judiciare ale statului român solicitant, în vederea efectuării urmăririi penale pentru anumite infracțiuni, nu va putea fi nici urmărită, nici deținută, nici supusă vreunei alte măsuri de restrângere a libertății în România pentru fapte sau condamnări anterioare plecării sale de pe teritoriul statului străin solicitat și care nu sunt menționate în citație.

(4) Imunitatea prevăzută de prezentul articol încetează dacă martorul, expertul sau persoana urmărită, având posibilitatea să părăsească teritoriul statului român solicitant în termen de 15 zile consecutive după ce prezența sa nu mai este cerută de autoritățile judiciare române, va rămâne totuși pe teritoriul României sau se va reîntoarce aici după ce îl va fi părăsit.

ART. 180

Transferul temporar al persoanelor deținute, pe teritoriul statului solicitant

(1) Persoana deținută, a cărei prezență în vederea audierii ca martor sau a confruntării este cerută de către autoritățile judiciare solicitante, va fi transferată temporar pe teritoriul aceluia stat, cu condiția reîntoarcerii sale în termenul indicat de către autoritatea judiciară solicitată și sub rezerva dispozițiilor art. 178, în măsura în care acestea pot fi aplicate în mod corespunzător.

(2) În cazul cererilor adresate autorităților judiciare române, competența de soluționare a cererii aparține instanței în a cărei rază teritorială se află locul de deținere. În acest sens, instanța va dispune ascultarea persoanei deținute, în prezența unui avocat ales sau numit din oficiu, precum și a unui interpret, dacă este cazul, în camera de consiliu, cu participarea procurorului. Persoanei deținute i se face cunoscut obiectul cererii, cerându-i-se să declare dacă este de acord să fie transferată temporar pe teritoriul statului solicitant în vederea audierii ca martor. Declarația sa este consemnată într-un proces verbal semnat de președintele completului de judecată, grefier și interpret.

(3) În cazul în care persoana deținută nu consimte, instanța va dispune prin încheiere respingerea cererii. Încheierea este definitivă și se comunică în termen de 48 de ore de la pronunțare Ministerului Justiției.

(4) În cazul în care persoana deținută consimte la transferarea sa temporară, instanța va verifica dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (6), urmând a dispune prin încheiere admiterea sau respingerea cererii, după caz. Încheierea poate fi atacată cu recurs, în termen de 24 de ore de la pronunțare, de către procurorul competent. Recursul se soluționează în termen de 3 zile.

(5) Încheierea prevăzută la alin. (4), se comunică Ministerului Justiției, în termen de 24 de ore de la data rămănerii definitive, care va informa autoritatea centrală a statului solicitant cu privire la decizia autorității judiciare române. Încheierea prin care instanța a dispus transferarea temporară a persoanei deținute se comunică și Ministerului Administrației și Internelor, care asigură predarea sub escortă a persoanei deținute potrivit alin. (9).

(6) Transferarea poate fi refuzată:

- a) dacă prezența persoanei deținute este necesară într-un proces penal în curs pe teritoriul României;
- b) dacă transferarea persoanei deținute este susceptibilă să îi prelungească detenția;
- c) dacă există alte motive care se opun transferării sale pe teritoriul statului solicitant.

(7) Persoana transferată rămâne în detenție pe teritoriul statului solicitant și, dacă este cazul, pe teritoriul statului solicitat pentru tranzit, în afară de cazul în care autoritatea judiciară română competentă nu cere punerea acesteia în libertate, în condițiile Codului de procedură penală.

(8) Locul predării deținutului către statul solicitant, precum și locul preluării sale de la acest stat vor fi un punct de frontieră al statului român. Deținutul este predat și preluat sub escortă. Ministerul Administrației și Internelor va asigura predarea și preluarea, informând Ministerul Justiției.

(9) Dispozițiile alin. (7) se aplică în mod corespunzător în cazul în care statul român este stat solicitant.

(10) În cazul cererilor formulate de autoritățile judiciare române, sub rezerva dispozițiilor art. 154 alin. (2) lit. a) și b), tranzitul pe teritoriul unui stat terț, al persoanei deținute va fi acordat la cererea adresată de către Ministerul Justiției, autorității centrale a statului solicitat pentru tranzit, însoțită de toate documentele necesare.

ART. 181

Transferul temporar al persoanelor deținute, pe teritoriul statului solicitat

(1) În cazul în care obiectul cererii de asistență judiciară adresate statului solicitat presupune efectuarea unor acte de procedură pentru îndeplinirea cărora este necesară prezența unei persoane deținute în România, autoritatea judiciară română solicitantă poate transfera temporar această persoană pe teritoriul statului unde ancheta trebuie să aibă loc, dacă între autoritățile române și autoritățile statului solicitat există un acord în acest sens. Modalitățile de transfer temporar al persoanei și termenul până la care trebuie să fie trimisă pe teritoriul României vor fi stabilite prin acordul respectiv.

(2) Persoana transferată va rămâne în detenție pe teritoriul statului solicitat și, eventual, pe teritoriul statului de tranzit, cu excepția cazului în care autoritățile judiciare române au cerut punerea sa în libertate.

(3) Perioada de detenție pe teritoriul statului solicitat se deduce

din durata detenției pe care trebuie sau va trebui să o efectueze persoana respectivă pe teritoriul României.

Art. 182

Înfățișarea personală a persoanelor condamnate și transferate

Dispozițiile art. 179 și art. 180 se aplică prin analogie și persoanelor deținute pe teritoriul României, în urma transferării lor în vederea executării unei pedepse pronunțate pe teritoriul statului de condamnare, atunci când înfățișarea personală în scopul revizuirii judecătii este cerută de către statul de condamnare.

ART. 183

Protecția martorilor

Martorii audiați conform dispozițiilor prezentului titlu beneficiază, după caz, de protecție, potrivit legislației în vigoare.

ART. 184

Comunicarea actelor de procedură

(1) Comunicarea actelor de procedură se efectuează în condițiile prezentului titlu și în conformitate cu dispozițiile tratatelor internaționale pertinente.

(2) Prin acte de procedură se înțelege, în principal, citațiile pentru părți sau martori, actul de inculpare, alte acte de urmărire penală, hotărârile judecătorești, cererile pentru exercitarea căilor de control judiciar sau actele privind executarea unei pedepse, plata unei amenzi ori plata cheltuielilor de procedură.

ART. 185

Comunicarea și dovada comunicării

(1) Comunicarea actelor de procedură poate fi efectuată prin simpla lor transmitere către destinatar. Dacă statul solicitant o cere în mod expres, statul român va efectua comunicarea în una dintre formele prevăzute de legislația română pentru înmânări analoage sau într-o formă specială compatibilă cu această legislație.

(2) Dovada comunicării se face printr-un document datat și semnat de destinatar sau printr-o declarație a autorității judiciare române solicitate, constatând faptul comunicării, forma și data efectuării comunicării. Actul sau declarația se transmite de îndată statului solicitant. La cererea acestuia din urmă, statul român va preciza dacă notificarea a fost făcută în conformitate cu legea română. În cazul în care comunicarea nu s-a putut face, statul român înștiințează de îndată statul solicitant despre motivul necomunicării.

Art. 182 este nou introdus, facilitând aplicarea Convenției europene asupra transferării persoanelor condamnate, Strasbourg, 21 martie 1983, în ceea ce privește asistența judiciară acordată în cazul revizuirii hotărâri de condamnare.

ART. 186

Termenul necesar comunicării

Citația pentru înfățișare, destinată unei persoane urmărite care se află pe teritoriul României, se transmite autorităților române competente cel mai târziu cu 40 de zile înainte de data fixată pentru înfățișare. De acest termen se ține seama la fixarea datei înfățișării și la transmiterea citației.

ART. 187

Comunicarea prin poștă a actelor de procedură

(1) Autoritățile judiciare române pot transmite direct, prin poștă, actele de procedură și hotărârile judecătorești persoanelor care se află pe teritoriul unui stat străin, dacă prin instrumentul juridic internațional aplicabil în relația cu acel stat se prevede astfel.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), actele de procedură și hotărârile judecătorești sunt însoțite de o notă care indică faptul că destinatarul poate obține de la autoritatea judiciară emitentă informații asupra drepturilor și obligațiilor sale.

ART. 187¹

Comunicarea de înregistrări și date

(1) Statutul român comunică, în măsura în care autoritățile judiciare române pot ele însele să le obțină într-un asemenea caz, extrasele de pe cazierul judiciar și orice date referitoare la acesta, care îi vor fi cerute, pentru o cauză penală, de autoritățile judiciare ale statului străin solicitant.

(2) În alte cazuri, altele decât cele prevăzute la alin. (1), se va da curs unei asemenea cereri, în condițiile prevăzute de legea română.

ART. 187²

Transmiterea informațiilor

(1) Statul român va transmite statului străin interesat informații despre hotărârile penale și despre măsurile ulterioare, care se referă la cetățenii statului străin și care au făcut obiectul unei mențiuni în cazierul judiciar. Aceste informații se comunică cel puțin o dată pe an.

(2) Dacă persoana în cauză este cetățean al mai multor state, informațiile se comunică fiecărui stat interesat, în afara cazului în care această persoană are cetățenia statului român.

(3) Statul român transmite statului străin interesat, la cererea acestuia, în cazuri speciale, câte o copie de pe hotărârile și măsurile prevăzute la alin. (1), precum și orice altă informație referitoare la acestea, pentru a-i permite să examineze dacă ele necesită măsuri pe plan intern.

ART. 187³

Art. 183 la 187³ corespund art. 180-197 din legea în vigoare.

Autoritatea română competentă

(1) Informațiile la care se referă art. 187 se transmit prin intermediul Ministerului Justiției.

(2) Informațiile de același fel, primite de la autoritățile competente ale statelor străine în cadrul schimbului de informații, se primesc de către Ministerul Justiției, care le transmite autorităților competente, spre a se proceda în raport cu atribuțiile privitoare la recunoașterea și, respectiv, înregistrarea hotărârilor penale străine.

Capitolul II

Dispoziții privind asistența judiciară aplicabile în relația cu statele membre ale Uniunii Europene

Secțiunea 1

Dispoziții pentru punerea în aplicare a Convenției din 19 iunie 1990 de aplicare a acordului de la Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea graduală a controalelor la frontierele comune, Schengen, 19 iunie 1990

ART. 187⁴

Acordarea asistenței

Potrivit prezentei secțiuni, asistența judiciară se acordă și:

a) în proceduri privind fapte pedepsibile conform legii române sau legii statului membru solicitant ca fiind încălcări ale normelor juridice, constatate de autoritățile administrative a căror decizie poate fi atacată în fața unei instanțe competente în materie penală;

b) în proceduri privind acordarea de despăgubiri pentru cercetare abuzivă sau condamnare nelegală;

c) în procedurile necontencioase;

d) în acțiunile civile alăturate acțiunilor penale, atât timp cât instanța nu a hotărât definitiv în ce privește latura penală;

e) pentru a notifica comunicări judiciare care privesc executarea unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță, achitarea unei amenzi sau plata cheltuielilor de judecată;

f) pentru măsuri privind suspendarea pronunțării sau amânarea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță, liberarea condiționată sau suspendarea ori întreruperea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță.

ART. 187⁵

Asistența în materie de taxe și accize

(1) Statul român acordă, în conformitate cu dispozițiile Convenției europene de asistență judiciară în materie penală din 20 aprilie 1959, asistența judiciară cu privire la încălcările dispozițiilor legale în materia accizelor, a taxei pe valoarea adăugată și în materie

vamală.

(2) În cazul în care România este stat solicitant, informațiile și probele obținute de la statul solicitat nu vor fi transmise sau utilizate pentru alte anchete, urmăriri sau proceduri decât cele menționate în cerere, cu excepția cazului în care are consimțământul prealabil al statului solicitat.

(3) Asistența judiciară prevăzută în prezentul articol poate fi refuzată atunci când valoarea totală prezumată a taxelor vamale neachitate în întregime sau eludate nu depășește 25.000 euro sau echivalentul în lei, sau atunci când valoarea prezumată a mărfurilor exportate sau importate fără autorizație nu depășește 100.000 euro sau echivalentul în lei, cu excepția situației în care, date fiind circumstanțele sau identitatea celui acuzat, statul solicitant consideră cazul ca fiind foarte grav.

(4) Dispozițiile prezentului articol se aplică, de asemenea, atunci când asistența judiciară solicitată se referă la fapte care sunt pasibile doar de o amendă pentru încălcări ale normelor juridice sancționate de autorități administrative și atunci când emană de la o autoritate judiciară.

ART. 187⁶

Percheziții și sechestre

(1) Dispozițiile art. 163 alin. 1 nu se aplică în relația cu statele parte la Convenției de aplicare a Acordurilor de la Schengen.

(2) În relația cu statele menționate la alin. (1), pentru executarea cererilor de comisii rogatorii având ca obiect percheziții sau sechestre pot fi impuse, totuși, următoarele condiții:

a) legislația română și cea a statului solicitat să prevadă pentru fapta care a determinat cererea de comisie rogatorie o pedeapsă privativă de libertate sau o măsură de siguranță cu caracter restrictiv de libertate, al cărei maxim este de cel puțin șase luni, sau legislația uneia dintre părți să prevadă o sancțiune echivalentă, iar în legislația celeilalte părți fapta să fie pedepsită ca fiind o încălcare a normelor juridice, constatată de autoritățile administrative a căror decizie poate fi atacată cu recurs în fața unei instanțe competente în materie penală;

b) efectuarea comisiei rogatorii să fie compatibilă cu legea română.

ART. 187⁷

Transmiterea actelor de procedură prin poștă

(1) În cazul transmiterii prin poștă a actelor procedurale, dacă există motive să se creadă că destinatarul nu înțelege limba în care este redactat actul, acest act, sau cel puțin pasajele importante ale acestuia, trebuie tradus în limba sau în una din limbile statului membru pe teritoriul căruia se găsește destinatarul. Dacă autoritatea care expediază actul știe că destinatarul nu cunoaște decât o altă limbă, actul, sau cel puțin pasajele

Capitolul II al Titlului VII, nou introdus, vizează armonizarea deplină a legii române cu normele comunitare în domeniul asistenței judiciare în materie penală și se va aplica exclusiv în relația cu statele membre ale Uniunii Europene.

importante ale acestuia, trebuie traduse în această limbă.

(2) Expertul sau martorul care nu se prezintă în instanță, deși a fost citat prin poștă, nu poate fi supus nici unei sancțiuni sau unei măsuri restrictive, chiar dacă în citație se face mențiune cu privire la aplicarea unei pedepse, cu excepția cazului în care ulterior intră de bună voie pe teritoriul României și aici este din nou legal citat. Autoritatea care expediază citații prin poștă se asigură ca acestea să nu implice nici o pedeapsă.

(3) Dacă fapta care constituie temeiul cererii de asistență judiciară este sancționabilă, potrivit dreptului intern al ambelor state, ca fiind o încălcare a normelor juridice, constatată de autoritățile administrative a căror decizie poate fi atacată în fața unei instanțe competente în materie penală, expedierea actelor procedurale se efectuează în principiu conform procedurii prevăzute la alin. (1).

(5) Atunci când adresa destinatarului este necunoscută sau când se cere o notificare formală, trimiterea actelor de procedură se poate face prin intermediul autorităților judiciare ale statului membru solicitat.

ART. 187⁸

Supravegherea transfrontalieră

În aplicarea dispozițiilor prezentei Secțiuni, lista prevăzută la art. 170 alin. (5) se completează cu următoarele fapte :

- a) ucidere din culpă;
- b) fraudă gravă;
- c) spălare de bani;
- d) trafic ilicit de substanțe nucleare și substanțe radioactive;
- e) participarea la organizațiile criminale, menționate în Acțiunea Comună 98/733/JHA din 21 decembrie 1998 privind încredințarea participării la organizațiile criminale în Statele Membre ale Uniunii Europene;
- f) infracțiunile de terorism prevăzute în Decizia Cadru 2002/475/JHA of 13 June 2002 privind combaterea terorismului.

ART. 187⁹

Urmărirea transfrontalieră

(1) Agenții unui stat străin, care, pe teritoriul statului lor, urmăresc o persoană prinsă în flagrant săvârșind una din infracțiunile prevăzute la alin. (5), sau care a participat la săvârșirea unei astfel de infracțiuni, pot continua urmărirea pe teritoriul statului român, fără autorizație prealabilă dacă, din cauza urgenței deosebite a situației, autoritățile competente ale statului român nu au putut fi informate în prealabil, prin mijloace de comunicații directe, precum telefon, fax, radio, despre pătrunderea pe teritoriul acestora, sau când autoritățile române competente nu au putut ajunge la timp la locul respectiv pentru a prelua acțiunea de urmărire.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică și în situația în care persoana urmărită, aflându-se în stare de arest preventiv sau în executarea unei pedepse privative de libertate, a evadat.

(3) Agenții statului străin care efectuează urmărirea contactează autoritatea română competentă cel târziu în momentul trecerii frontierei de stat a României. La cererea autorității române competente, urmărirea va înceta imediat. La cererea agenților străini care efectuează urmărirea, agenții români iau măsurile necesare în vederea stabilirii identității persoanei urmărite sau pentru a se dispune reținerea sau arestarea preventivă a acesteia, în condițiile legii.

(4) Urmărirea se poate efectua numai cu respectarea următoarelor condiții generale:

a) agenții care efectuează urmărirea trebuie să respecte legislația română și să se conformeze instrucțiunilor autorităților române competente;

b) urmărirea se efectuează numai peste frontierele terestre;

c) pătrunderea în domiciliul unei persoane și în alte locuri inaccesibile publicului este interzisă;

d) agenții care efectuează urmărirea trebuie să fie ușor de identificat, fie prin purtarea uniformei, ori a unei inscripții la loc vizibil pe haine, fie prin dispozitive accesorii plasate pe vehicul; folosirea de haine civile combinată cu folosirea de vehicule nemarcate, fără identificările menționate mai sus, este interzisă;

e) agenții de urmărire pot purta armamentul din dotare, utilizarea acestuia fiind interzisă, cu excepția cazului de legitimă apărare;

f) după fiecare activitate menționată la alin. (1), (2) și (3) agenții care efectuează urmărirea se prezintă în fața autorității române competente și prezintă o informare cu privire la misiunea lor; la cererea autorității române competente, ei sunt obligați să rămână la dispoziția acesteia până când împrejurările în care s-a desfășurat acțiunea au fost suficient lămurite; această prevedere este aplicabilă chiar dacă urmărirea nu s-a finalizat cu arestarea preventivă a persoanei urmărite;

g) autoritatea statului căruia îi aparțin agenții care au efectuat urmărirea, la cererea autorității competente române, poate asista la ancheta subsecventă operațiunii, inclusiv la procedurile judiciare;

h) din momentul în care a fost reținută în condițiile alin. (6) lit. (b), pentru a fi adusă în fața autorităților române competente, persoana urmărită poate fi supusă numai unei percheziții în scopul asigurării securității transferului acesteia; în timpul transferului se pot folosi cătușele; obiectele aflate asupra persoanei urmărite pot fi confiscate.

(5) Urmărirea prevăzută la alin. (1) nu poate avea loc decât pentru una din următoarele fapte:

a) ucidere din culpă, omor, omor calificat, omor deosebit de grav;

b) viol;

c) distrugere și distrugere calificată, săvârșită prin incendiere, explozie sau prin orice asemenea mijloc;

d) falsificare de monede și alte valori;

e) furt și tâlhărie în formă calificată și primire de bunuri furate;
f) șantaj;
g) lipsire de libertate în mod ilegal;
h) infracțiuni privind traficul de persoane și infracțiuni în legătură cu traficul de persoane;
i) infracțiuni privind traficul de droguri sau precursori;
j) infracțiuni privitoare la nerespectarea regimului armelor și munițiilor, materiilor explozive, materialelor nucleare și al altor materii radioactive;

k) transport ilegal de deșeuri toxice și dăunătoare;

l) părăsirea locului accidentului fără încuviințarea poliției ori a procurorului care efectuează cercetarea locului faptei de către conducătorul oricărui vehicul angajat într-un accident de circulație de pe urma căruia a rezultat uciderea sau vătămarea integrității corporale ori a sănătății uneia sau mai multor persoane.

(6) În cazul în care autoritățile române competente nu solicită încetarea urmăririi și în măsura în care acestea nu pot interveni suficient de rapid, agenții străini care efectuează urmărirea pot să țină în custodia acestora persoana urmărită până când agenții români îi stabilesc identitatea sau până când persoana este reținută sau arestată preventiv, după caz, în condițiile legii, cu informarea imediată a agenților români.

(7) O persoană care, în urma acțiunii prevăzute la alin. (6), a fost reținută sau arestată preventiv de autoritățile române competente, va fi menținută în detenție pentru interogatoriu, indiferent de cetățenie. Dispozițiile Codului de procedură penală se aplică în mod corespunzător. Dacă persoana nu este cetățean român, aceasta va fi pusă în libertate, după cel mult șase ore de la luarea măsurii reținerii sau arestării preventive, fără a se include orele între miezul nopții și ora 9.00 dimineața, dacă autoritățile române competente nu au primit în prealabil o cerere pentru arestarea provizorie a persoanei respective în scopul extrădării sale, indiferent de modalitatea acestuia.

ART. 187¹⁰

(1) În timpul operațiunilor și activităților menționate la art. 187⁸ și art. 187⁹, agenții străini care desfășoară urmărirea pe teritoriul României sunt asimilați persoanelor care au aceeași calitate în statul român în privința infracțiunilor comise împotriva lor sau de către ei.

(2) În cazul în care pe timpul desfășurării operațiunilor prevăzute la art. 187⁸, agenții străini produc un prejudiciu, statul al cărui agenți sunt răspunde pentru acest prejudiciu, în conformitate cu legea română.

(3) Statul al cărui agenți au cauzat prejudicii unei persoane pe teritoriul României restituie statului român totalitatea sumelor pe care le-a plătit victimelor sau altor persoane îndreptățite în numele acestora.

(4) Fără a aduce atingere exercitării drepturilor față de terți și cu excepția dispoziției din alin. (3), statul român nu va solicita în cazul

prevăzut la alin. (2) Restituirea contravalorii prejudiciilor pe care le-a suferit din cauza unui alt stat.

Secțiunea 2

Alte dispoziții privind asistența judiciară aplicabile în relația cu statele membre ale Uniunii Europene

Art. 187¹¹

Informații privind conturile bancare

(1) La cererea autorităților unui stat membru al Uniunii Europene, autoritățile române vor dispune luarea măsurilor necesare în vederea identificării conturilor bancare, indiferent de natura acestora, care sunt controlate sau deținute într-o unitate bancară din România, de către o persoană fizică sau juridică care face obiectul unei anchete penale, și vor furniza acestora numerele conturilor bancare precum și orice alte detalii. Informațiile vor include totodată și date privind conturile pentru care persoana care face obiectul procedurilor are procură, în măsura în care acestea au fost solicitate în mod expres și pot fi furnizate într-un termen rezonabil

(2) Datele prevăzute la alin. (1) vor fi furnizate numai în măsura în care informațiile se află la dispoziția băncii care deține conturile bancare.

(3) Datele prevăzute la alin. (1) vor fi furnizate numai dacă ancheta penală privește, după caz:

- o infracțiune pedepsită cu o pedeapsă privativă de libertate sau la un mandat de executare a pedepsei închisorii pe o perioadă maximă de cel puțin 4 ani, în statul solicitant, și cel puțin 2 ani în statul solicitat, sau
- o infracțiune menționată la art. 2 al Convenției privind constituirea Oficiului European de poliție (Convenția Europol) din 1995 sau în anexa la Convenție, ori
- în măsura în care infracțiunea nu este prevăzută de Convenția Europol, o infracțiune prevăzută de Convenția din 1995 privind Protecția Intereselor Financiare ale Comunităților Europene, de Protocolul Adicional din 1996 sau de către al doilea Protocol Adicional din 1997.

(4) În cazul în care se solicită informațiile prevăzute la alin. (1), autoritatea solicitantă, prin cererea formulată va menționa următoarele:

- motivele pentru care informațiile solicitate sunt considerate a avea o valoare substanțială în vederea cercetării infracțiunii respective;

- elementele pe baza cărora s-a stabilit că băncile aflate pe teritoriul României dețin sau controlează conturile bancare și, în măsura în care deține astfel de date, care sunt băncile implicate;
- orice alte date disponibile care ar putea facilita executarea cererii.
(5) Cererea formulată în temeiul alin. (1) este supusă și următoarelor condiții:
- îndeplinirea cererii să fie compatibilă cu legea română;
- fapta care face obiectul anchetei penale să fie infracțiune potrivit legii române.
(6) În cazul cererilor formulate de autoritățile române, dispozițiile prezentului articol se aplică în mod corespunzător.

Art. 187¹²

Informații privind operațiunile bancare

(1) La cerere, autoritățile române vor furniza detalii cu privire la conturile bancare indicate de către autoritățile străine solicitante, precum și cu privire la operațiunile bancare care s-au derulat, într-o perioadă delimitată, prin unul sau mai multe din conturile bancare indicate în cerere, inclusiv detalii cu privire la orice expeditor sau destinatar de cont.

(2) Datele prevăzute la alin. (1) vor fi furnizate numai în măsura în care informațiile se află la dispoziția băncii care deține conturile bancare.

(3) În cazul în care se solicită informațiile prevăzute la alin. (1), autoritatea solicitantă, prin cererea formulată, va arăta motivele pentru care informațiile solicitate sunt considerate a avea o valoare substanțială în vederea cercetării infracțiunii respective

(4) Cererea formulată în temeiul alin. (1) este supusă și următoarelor condiții:

- îndeplinirea cererii să fie compatibilă cu legea română;
- fapta care face obiectul anchetei penale să fie infracțiune potrivit legii române.

(5) În cazul cererilor formulate de autoritățile române, dispozițiile prezentului articol se aplică în mod corespunzător.

Art. 187¹³

Supravegherea tranzacțiilor bancare

(1) Autoritățile române vor asigura la cererea autorităților unui stat membru al Uniunii Europene supravegherea, pe o perioadă determinată, a operațiunilor bancare care se derulează prin unul sau mai multe din conturile bancare indicate de către autoritățile solicitante.

(2) În cazul în care se solicită informațiile prevăzute la alin. (1), autoritatea solicitantă, prin cererea formulată, va arăta motivele pentru care informațiile solicitate sunt considerate a avea o valoare substanțială în vederea cercetării infracțiunii respective.

(3) Autoritățile judiciare române competente autorizează, în condițiile legii române, supravegherea operațiunilor bancare. În condițiile legii române, autoritățile judiciare române și cele străine vor stabili modalitățile concrete de supraveghere.

Art. 187¹⁴

Confidențialitatea

Băncile vor asigura caracterul confidențial atât asupra transmiterii informațiilor către autoritățile solicitante, cât și asupra anchetei penale desfășurate, fără a putea divulga aceste date clientului sau oricărei alte persoane.

Art. 187¹⁵

Obligația de a informa

(1) În cazul în care, în cursul executării cererii este necesar să fie efectuate cercetări suplimentare, care nu au putut fi prevăzute sau specificate de către autoritatea solicitantă în cererea inițială, autoritatea română solicitată va informa fără întârziere statul solicitant.

(2) După ce a fost informat, potrivit alin. (1) statul solicitant va putea formula o cerere suplimentară, potrivit art. 187¹³.

(3) Dispozițiile alin. (1) se aplică și în cazul în care cercetările suplimentare trebuie efectuate de către autoritățile altui stat membru al Uniunii Europene sau ale unui stat terț.

Art. 187¹⁶

Cereri suplimentare

(1) În cazul în care autoritățile statului solicitant formulează o cerere suplimentară cererii inițiale, cererea va cuprinde doar datele necesare identificării cererii inițiale, precum și alte date suplimentare necesare.

(2) Ori de câte ori autoritățile solicitante participă alături de autoritățile române la executarea cererii de asistență, acestea vor putea adresa direct autorității române solicitate cererea suplimentară prevăzută la alin. (1). O copie a acesteia va fi transmisă și Ministerului Justiției sau Parchetului de lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, după caz.

Art. 187¹⁷

Secretul bancar

Secretul bancar nu poate fi invocat ca motiv de refuz al cooperării privind cererile de asistență formulate de către autoritățile unui stat membru al Uniunii Europene.

	Art. 187¹⁸ Comunicarea deciziilor de refuz Deciziile de refuz al asistenței judiciare se comunică Secretariatului Consiliului Uniunii Europene și EUROJUST. "	
TITLUL VIII Înfățișarea în statul solicitant a martorilor, experților și a persoanelor urmărite	85. Titlurile VIII-X se abrogă.	a se vedea supra.
ARTICOLUL 173 Înfățișarea anumitor martori sau experți (1) Dacă statul român solicitant apreciază că înfățișarea în persoană a unui martor sau expert în fața autorităților sale judiciare este în mod deosebit necesară, el va trebui să facă mențiune despre aceasta în cererea de înmănare a citației. Statul străin solicitat va comunica statului român răspunsul martorului sau expertului. (2) În cazul prevăzut la alin. (1), în cerere sau în citație se menționează cuantumul aproximativ al indemnizațiilor, precum și al cheltuielilor de călătorie și de ședere rambursabile. (3) Dacă i se prezintă o cerere în acest sens, statul solicitat poate acorda un avans martorului sau expertului. Acest avans se va menționa în citație și va fi rambursat de către statul român solicitant.	Abrogat	
ARTICOLUL 174 Nivelul cheltuielilor Indemnizațiile cuvenite și cheltuielile de transport și de ședere, rambursabile martorului sau expertului de către statul român solicitant, vor fi calculate de la locul de reședință al acestuia și vor fi acordate la niveluri cel puțin egale cu cele prevăzute de tarifele și regulamentele în vigoare în statul în care audierea trebuie să aibă loc.	Abrogat	
ARTICOLUL 175 Neprezentarea martorului sau expertului Martorul sau expertul care nu s-a prezentat în urma primirii citației de înfățișare a cărei comunicare a fost cerută nu va putea fi supus, chiar dacă citația va cuprinde un ordin categoric, nici unei sancțiuni sau măsuri de constrângere, în afară de cazul în care el va reveni din proprie inițiativă pe teritoriul statului român solicitant și dacă va fi din nou citat aici, în mod legal.	Abrogat	
ARTICOLUL 176 Refuzul de a depune mărturie	Abrogat	

Dacă un martor care dă curs citației și se prezintă în fața autorității judiciare a statului român solicitant refuză să depună mărturie în totalitate sau în parte, nu poate fi supus vreunei măsuri de restrângere a libertății sau împiedicat în alt mod să părăsească România, chiar dacă, potrivit legii române, un asemenea refuz ar constitui o infracțiune sau ar putea atrage măsuri coercitive.		
ARTICOLUL 177 Imunități (1) Nici un martor sau expert, oricare ar fi cetățenia sa, care, în urma primirii unei citații, va consimți să se înfățișeze în fața autorităților judiciare ale statului român solicitant, nu va putea fi nici urmărit, nici deținut, nici supus vreunei alte restricții a libertății sale individuale pe teritoriul României pentru fapte sau condamnări anterioare plecării sale de pe teritoriul statului străin solicitat. (2) Dacă în timpul procesului ar putea fi dispusă arestarea unui martor care este bănuit că a săvârșit o infracțiune în legătură cu mărturia sa în fața autorităților judiciare ale statului român solicitant, alta decât refuzul de a depune mărturie, se va lua în considerare faptul dacă interesele justiției nu ar fi mai bine protejate prin încredințarea urmăririi, dacă este posibil, către statul străin solicitat. (3) Nici o persoană, oricare ar fi cetățenia ei, citată în fața autorităților judiciare ale statului român solicitant, în vederea efectuării urmăririi penale pentru anumite infracțiuni, nu va putea fi nici urmărită, nici deținută, nici supusă vreunei alte măsuri de restrângere a libertății în România pentru fapte sau condamnări anterioare plecării sale de pe teritoriul statului străin solicitat și care nu sunt menționate în citație. (4) Imunitatea prevăzută de prezentul articol încetează dacă martorul, expertul sau persoana urmărită, având posibilitatea să părăsească teritoriul statului român solicitant în termen de 15 zile consecutive după ce prezența sa nu mai este cerută de autoritățile judiciare române, va rămâne totuși pe teritoriul României sau se va reîntoarce aici după ce îl va fi părăsit.	Abrogat	
ARTICOLUL 178 Transferul temporar al martorilor deținuți (1) Orice persoană deținută, a cărei prezență în vederea audierii ca martor sau a confruntării este cerută de statul solicitant, va fi transferată temporar pe teritoriul aceluia stat, cu condiția reîntoarcerii sale în termenul indicat de către statul român și sub rezerva dispozițiilor art. 177, în măsura în care acestea pot fi aplicate în mod corespunzător. (2) Transferarea poate fi refuzată: a) dacă persoana deținută nu consimte la transferare; b) dacă prezența persoanei deținute este necesară într-un proces penal în curs pe teritoriul statului solicitat; c) dacă transferarea persoanei deținute este susceptibilă să îi prelungească detenția; sau d) dacă alte considerente imperioase se opun transferării sale pe teritoriul statului solicitant.	Abrogat	

(3) În cazul prevăzut al alin. (1) și sub rezerva dispozițiilor art. 154 alin. (2) lit. a) și b), tranzitul pe teritoriul unui stat terț, parte la Convenția europeană de asistență judiciară în materie penală, adoptată la Strasbourg, la 20 aprilie 1959, al persoanei deținute va fi acordat la cererea adresată de către Ministerul Justiției al statului solicitant Ministerului Justiției al statului solicitat pentru tranzit, însoțită de toate documentele necesare. (4) România va putea să refuze acordarea tranzitului cetățenilor săi. (5) Persoana transferată rămâne în detenție pe teritoriul statului solicitant și, dacă este cazul, pe teritoriul statului solicitat pentru tranzit, în afară de cazul în care statul solicitat pentru transferare nu cere punerea acesteia în libertate. (6) Perioada în care persoana deținută a fost transferată, conform dispozițiilor prezentului articol, va fi dedusă din durata pedepsei aplicate. (7) Locul predării deținutului către statul solicitant, precum și locul preluării sale de la acest stat vor fi un punct de frontieră al statului român. Deținutul este predat și preluat sub escortă. Ministerul Administrației și Internelor va asigura predarea și preluarea, informând Ministerul Justiției. (8) Dispozițiile alin. (7) se aplică în mod corespunzător în cazul în care statul român este stat solicitant.		
ARTICOLUL 179 Protecția martorilor Martorii audiați conform dispozițiilor prezentului titlu beneficiază, după caz, de protecție, potrivit legislației în vigoare.	Abrogat	
TITLUL IX Comunicarea actelor de procedură	Abrogat	
ARTICOLUL 180 Obligația de comunicare Statul român va proceda la comunicarea către destinatarul aflat în România a actelor de procedură transmise în acest scop de către statul solicitant.	Abrogat	
ARTICOLUL 181 Actele de procedură Prin acte de procedură se înțelege, în principal, citațiile pentru părți sau martori, actul de inculpare, alte acte de urmărire penală, hotărârile judecătorești, cererile pentru exercitarea căilor de control judiciar sau actele privind executarea unei pedepse, plata unei amenzi ori plata cheltuielilor de procedură.	Abrogat	
ARTICOLUL 182 Comunicarea și dovada comunicării (1) Comunicarea actelor de procedură va putea fi efectuată prin simpla lor transmitere către destinatar. Dacă statul solicitant o cere în mod expres, statul român va efectua comunicarea în una dintre formele	Abrogat	

prevăzute de legislația română pentru înmânări analoage sau într-o formă specială compatibilă cu această legislație. (2) Dovada comunicării se face printr-un document datat și semnat de destinatar sau printr-o declarație a autorității judiciare române solicitate, constatând faptul comunicării, forma și data efectuării comunicării. Actul sau declarația se transmite de îndată statului solicitant. La cererea acestuia din urmă, statul român va preciza dacă notificarea a fost făcută în conformitate cu legea română. În cazul în care comunicarea nu s-a putut face, statul român înștiințează de îndată statul solicitant despre motivul necomunicării.		
ARTICOLUL 183 Termenul necesar comunicării Citația pentru înfățișare, destinată unei persoane urmărite care se află pe teritoriul României, se transmite autorităților române competente cel mai târziu cu 40 de zile înainte de data fixată pentru înfățișare. De acest termen se ține seama la fixarea datei înfățișării și la transmiterea citației.	Abrogat	
ARTICOLUL 184 Comunicarea prin poștă a actelor de procedură (1) Autoritățile judiciare române pot transmite direct, prin poștă, actele de procedură și hotărârile judecătorești persoanelor care se află pe teritoriul unui stat străin, dacă prin instrumentul juridic internațional aplicabil în relația cu acel stat se prevede astfel. (2) În cazul prevăzut la alin. (1), actele de procedură și hotărârile judecătorești sunt însoțite de o notă care indică faptul că destinatarul poate obține de la autoritatea judiciară emitentă informații asupra drepturilor și obligațiilor sale.	Abrogat	
TITLUL X Cazierul judiciar	Abrogat	
ARTICOLUL 185 Comunicarea de înregistrări și date (1) Statutul român comunică, în măsura în care autoritățile judiciare române pot ele însele să le obțină într-un asemenea caz, extrasele de pe cazierul judiciar și orice date referitoare la acesta, care îi vor fi cerute, pentru o cauză penală, de autoritățile judiciare ale statului străin solicitant. (2) În alte cazuri, altele decât cele prevăzute la alin. (1), se va da curs unei asemenea cereri, în condițiile prevăzute de legea română.	Abrogat	
ARTICOLUL 186 Transmiterea informațiilor (1) Statul român va transmite statului străin interesat informații despre hotărârile penale și despre măsurile ulterioare, care se referă la cetățenii statului străin și care au făcut obiectul unei mențiuni în cazierul judiciar.	Abrogat	

Aceste informații se comunică cel puțin o dată pe an. (2) Dacă persoana în cauză este cetățean al mai multor state, informațiile se comunică fiecărui stat interesat, în afara cazului în care această persoană are cetățenia statului român. (3) Statul român transmite statului străin interesat, la cererea acestuia, în cazuri speciale, câte o copie de pe hotărârile și măsurile prevăzute la alin. (1), precum și orice altă informație referitoare la acestea, pentru a-i permite să examineze dacă ele necesită măsuri pe plan intern.		
ARTICOLUL 187 Autoritatea judiciară română competentă (1) Informațiile la care se referă art. 186 se transmit prin intermediul Ministerului Justiției. (2) Informațiile de același fel, primite de la autoritățile competente ale statelor străine în cadrul schimbului de informații, se primesc de către Ministerul Justiției, care le transmite Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Ministerului Administrației și Internelor, spre a se proceda în raport cu atribuțiile privitoare la recunoașterea și, respectiv, înregistrarea hotărârilor penale străine.	Abrogat	
TITLUL XI Dispoziții finale		
ARTICOLUL 188 Pe data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă: a) Legea <u>nr. 296/2001</u> privind extrădarea, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 326 din 18 iunie 2001; b) Legea <u>nr. 704/2001</u> privind asistența judiciară internațională în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 17 decembrie 2001; c) Legea <u>nr. 756/2001</u> asupra transferării persoanelor condamnate în străinătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 2 din 4 ianuarie 2002; c) Ordonanța Guvernului <u>nr. 69/1999</u> pentru facilitarea aplicării convențiilor internaționale în materie de transfer al persoanelor condamnate, la care România este parte, în privința predării-preluării condamnaților, aprobată prin Legea <u>nr. 113/2000</u>, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 415 din 30 august 1999; d) <u>art. 519-521</u> din Codul de procedură penală; e) orice alte dispoziții contrare.		
ARTICOLUL 189 (1) Prezenta lege intră în vigoare la 60 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepția titlului III, care va intra în vigoare la data aderării României la Uniunea Europeană. (2) Începând cu data aderării României la Uniunea Europeană, dispozițiile titlului III vor înlocui, în relația cu statele membre ale Uniunii Europene, dispozițiile în materie de extrădare.	86. Articolul 189 se modifică și va avea următorul cuprins: „ART. 189 (1) Prezenta lege intră în vigoare la 60 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepția dispozițiilor titlului III, precum și a prevederilor Capitolului III¹ al Titlului II, Capitolului II¹ din Titlul IV și Capitolului II al Titlului VII, care vor intra în vigoare la data aderării României la Uniunea Europeană.	A se vedea supra, punctul 45.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor **art. 75** și ale **art. 76** alin. (1) din Constituția României, republicată.

(2) Începând cu data aderării României la Uniunea Europeană, dispozițiile titlului III vor înlocui, în relația cu statele membre ale Uniunii Europene, dispozițiile în materie de extrădare, cu excepția cazului în care statul membru pe teritoriul căruia se află persoana urmărită a formulat declarații în sensul neaplicării deciziei-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre ale Uniunii Europene pentru fapte săvârșite înainte de o anumită dată."

Art. II - La data intrării în vigoare a prezentei legi, se abrogă dispozițiile art. 3 și 4 din Legea nr. 80/1997 pentru ratificarea Convenției europene de extrădare, încheiată la Paris la 13 decembrie 1957, și a protocoalelor sale adiționale, încheiate la Strasbourg la 15 octombrie 1975 și la 17 martie 1978, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 14 mai 1997, cu modificările și completările ulterioare.

Art. III - Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 1 iulie 2004, cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

MANDAT EUROPEAN DE ARESTARE

Prezentul mandat este emis de către autoritatea judiciară competentă.

Solicit arestarea și predarea în sarcina autorităților judiciare a persoanei menționate în continuare, (în vederea efectuării urmăririi penale sau a executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate).

a) Informații referitoare la identitatea persoanei urmărite:

Numele:

Prenumele:

Numele avut înaintea căsătoriei (dacă este cazul)

Porecla (dacă este cazul):

Sexul:

Cetățenia:

Data nașterii:

Locul nașterii:

Reședința și/sau domiciliul cunoscut:

Limba (limbile) pe care le înțelege persoana urmărită (dacă sunt cunoscute):

Trăsături fizice particulare/descrierea persoanei urmărite:

Fotografia și amprente digitale ale persoanei urmărite, dacă sunt disponibile și se pot trimite, sau adresa persoanei care poate fi contactată cu scopul de a le obține sau de a obține o caracterizare a ADN (dacă nu s-a inclus o astfel de informație și se dispune de ea pentru transmiterea sa)

b) Actul pe care se întemeiază mandatul de arestare

87. Anexa se modifică și va avea următorul cuprins:

ANEXA

MANDAT EUROPEAN DE ARESTARE

Prezentul mandat este emis de către autoritatea judiciară competentă.

Solicit arestarea și predarea în sarcina autorităților judiciare a persoanei menționate în continuare, (în vederea efectuării urmăririi penale sau a executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate).

a) Informații referitoare la identitatea persoanei solicitate:

Numele:

Prenumele:

Numele avut înaintea căsătoriei (dacă este cazul)

Porecla (dacă este cazul):

Sexul:

Cetățenia:

Data nașterii:

Locul nașterii:

Reședința și/sau domiciliul cunoscut:

Limba (limbile) pe care le înțelege persoana solicitată (dacă sunt cunoscute):

Trăsături fizice particulare/descrierea persoanei urmărite:

1. Mandatul de arestare sau hotărârea judecătorească definitivă: Tipul: Hotărârea judecătorească definitivă și executorie: Referința: c) Indicații privind durata pedepsei: 1. Durata maximă a pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate aplicate: aplica pentru infracțiune sau infracțiuni: 2. Durata pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate aplicate: Pedeapsa care rămâne de executat: d) Hotărârea pronunțată în lipsă și în cadrul unei proceduri judecătorești în timpul căreia persoana era absentă sau nereprezentată: - Persoana despre care este vorba a fost citată personal sau informată prin alte mijloace cu privire la data și locul ședinței în care s-a pronunțat hotărârea în lipsă - Persoana în cauză nu a fost citată personal și nici informată prin alte mijloace cu privire la data și locul ședinței în care s-a dictat hotărârea în lipsă, însă dispune de următoarele garanții juridice după predarea către autoritățile judiciare (dacă astfel de garanții se pot prezenta anticipat): Precizarea garanțiilor juridice: e) Infracțiunea (infracțiunile): Prezentul mandat se referă la un total de infracțiune/infracțiuni Descrierea circumstanțelor în care s-a/s-au comis infracțiunea/infracțiunile incluse în prezentul mandat (data și ora), locul și gradul de participare la aceasta/acestea a persoanei urmărite: Natura și încadrarea juridică a infracțiunii sau infracțiunilor și dispoziția legală sau codul aplicabil: I. Să se marcheze căsuțele corespunzătoare dacă este vorba de una sau de mai multe dintre următoarele infracțiuni, sancționate în statul membru emitent cu o pedeapsă de cel puțin trei ani, așa cum sunt definite în dreptul statului membru emitent: ☐ apartenența la un grup infracțional organizat; ☐ terorism; ☐ infracțiuni privind traficul de persoane și infracțiuni în legătură cu traficul de persoane; ☐ traficul de migranți; ☐ exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă; ☐ infracțiuni privind traficul de droguri sau precursori; ☐ infracțiuni privitoare la nerespectarea regimului armelor și munițiilor, materiilor explozive, materialelor nucleare și al altor materii radioactive;	Fotografia și amprentele digitale ale persoanei urmărite, dacă sunt disponibile și se pot trimite, sau adresa persoanei care poate fi contactată cu scopul de a le obține sau pentru a obține o caracterizare a ADN (dacă nu s-a inclus o astfel de informație și se dispune de ea pentru transmiterea sa) b) Actul pe care se întemeiază mandatul de arestare 1. Mandatul de arestare sau hotărârea judecătorească definitivă: Tipul: Hotărârea judecătorească definitivă și executorie: Referința: c) Informații privind durata pedepsei: 1. Durata maximă a pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate care se poate aplica pentru infracțiune sau infracțiuni: Pedeapsa care rămâne de executat: d) Hotărârea pronunțată în lipsă și în cadrul unei proceduri judiciare în timpul căreia persoana era absentă sau nereprezentată: - Persoana în cauză a fost citată personal sau informată prin alte mijloace cu privire la data și locul ședinței în care s-a pronunțat hotărârea în lipsă - Persoana în cauză nu a fost citată personal și nici informată prin alte mijloace cu privire la data și locul ședinței în care s-a dictat hotărârea în lipsă, însă dispune de următoarele garanții juridice după predarea către autoritățile judiciare (dacă astfel de garanții se pot prezenta anticipat): Precizarea garanțiilor juridice: e) Infracțiunea (infracțiunile): Prezentul mandat se referă la un total de fapte. Descrierea circumstanțelor în care s-a/s-au comis faptele, inclusiv momentul (data și ora), locul și gradul de participare la aceasta/acestea a persoanei urmărite: Natura și încadrarea juridică a faptelor și dispozițiile legale aplicabile / codul aplicabil:
---	--

corupție, infracțiuni asimilate infracțiunilor de corupție, infracțiuni în
tă cu infracțiunile de corupție și infracțiuni împotriva intereselor
Comunităților Europene;
ilor;
monedă și alte valori, falsificare de valori străine, inclusiv
monedei euro;
rărite prin intermediul rețelelor și sistemelor informatice sau de

potriva mediului înconjurător, inclusiv traficul ilegal al speciilor
jate și al speciilor și varietăților vegetale protejate;
rarea și șederea în situații ilegale;
voluntară, vătămarea corporală gravă;
uturi sau organe umane;
ertate în mod ilegal, arestarea nelegală și cercetarea abuzivă;
nolobia,
aterja;
e bunuri culturale, inclusiv antichitățile și operele de artă;

fonduri;
ntra proprietăți intelectuale;
cu privire la calitatea mărfurilor;
în înscrisuri oficiale, fals intelectual și uz de fals;
e substanțe hormonale și alți factori de creștere;
cule furate;

distrugere calificată, săvârșită prin incendiere, explozie sau prin orice
mijloc și dacă rezultă pericol public;
ntru care competența de judecată aparține Curții Penale Internaționale;
le aeronave și vapoare;

letaliată a infracțiunii sau infracțiunilor, altele decât cele enumerate la

ante privind fapta sau persoana învinuitului/inculpatului (informație

clude observații asupra extrateritorialității, suspendării termenelor de

mandat se referă, de asemenea, la remiterea obiectelor care pot constitui
e de probă.
dat se referă de asemenea la remiterea obiectelor aflate în posesia persoanei
ăvârșirea infracțiunii:
ocalizarea obiectelor (în cazul în care sunt cunoscute):

sau infracțiunile pentru care s-a emis prezentul mandat sunt sancționate cu
inunii pe viață:

I. Să se marcheze căsuțele corespunzătoare dacă este vorba de
una sau de mai multe dintre următoarele fapte, sancționate în
statul membru emitent cu o pedeapsă de cel puțin trei ani, așa cum
sunt definite în dreptul statului membru emitent:

- ☐ participare la un grup criminal organizat;
- ☐ terorism;
- ☐ trafic de persoane;
- ☐ exploatare sexuală a copiilor și pornografie infantilă;
- ☐ trafic ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
- ☐ trafic ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
- ☐ corupție;
- ☐ fraudă, incluzând cea împotriva intereselor financiare ale comunităților europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
- ☐ spălare a produselor infracțiunii;
- ☐ contrafacere de monedă, inclusiv a monedei euro;
- ☐ fapte legate de criminalitatea informatică;
- ☐ fapte privind mediul înconjurător, inclusiv traficul cu specii de animale și vegetale pe cale de dispariție;
- ☐ facilitarea intrării și șederii în situații ilegale;
- ☐ omor și vătămare corporală gravă;
- ☐ trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
- ☐ lipsire de libertate în mod ilegal, răpire și luare de ostatici;
- ☐ rasism și xenofobie;
- ☐ furt organizat sau armat;
- ☐ trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- ☐ înșelăciune;
- ☐ detumare de fonduri;
- ☐ contrafacere și piraterie de bunuri;
- ☐ falsificare de acte oficiale și uz de acte oficiale falsificate;
- ☐ falsificare de mijloace de plată;
- ☐ trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- ☐ trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
- ☐ trafic de vehicule furate;
- ☐ viol;
- ☐ incendiere intenționată;
- ☐ crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
- ☐ sechestrare ilegală de nave și aeronave;
- ☐ sabotaj.

II. Descrierea detaliată a infracțiunii sau infracțiunilor, altele decât cele enumerate la punctul I:

f) Alte circumstanțe privind fapta sau persoana învinuitului/inculpatului (informație facultativă):

--	--	--

Proiectul Legii pentru modificarea si completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală	Instrumente comunitare transpuse
TITLUL I Dispoziții generale	
ART. 14 Transmiterea directă (1) Cererile de asistență judiciară în materie penală pot fi transmise direct de autoritățile judiciare solicitante autorităților judiciare solicitate în cazul în care instrumentul juridic internațional aplicabil în relația între statul solicitant și statul solicitat reglementează acest mod de transmitere. (2) În afara cazurilor prevăzute la alin. (1), cererile de asistență judiciară în materie penală pot fi transmise direct de autoritățile judiciare solicitante autorităților judiciare solicitate în caz de urgență, însă o copie a acestora va fi transmisă simultan la Ministerul Justiției sau la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, după caz. (3) Procedura prevăzută la alin. (1) și (2) va fi urmată și pentru transmiterea răspunsului la cererile urgente de asistență judiciară în materie penală.”	Convenția Uniunii Europene privind asistența judiciară internațională în materie penală, din 29 mai 2000 Articolul 6 Transmiterea cererilor de asistență mutuală: Articolul 6 Transmiterea cererilor de asistență mutuală 1. Cererile de asistență mutuală și schimbul spontan de informații la care se face referire la Articolul 7 vor fi întocmite în scris sau prin orice mijloc capabil să producă o evidență scrisă în condiții care să permită Statului Membru destinat să stabilească autenticitatea acestora. Aceste cereri vor fi făcute direct între autoritățile judiciare cu competență teritorială pentru inițierea și executarea acestora, și vor fi restituite prin aceleași canale dacă nu se prevede altfel în acest Articol. Primul protocol adițional la Convenția de asistență judiciară internațională în materie penală – STE 30 ARTICOLUL 15 1. Comisiile rogatorii prevăzute la art. 3-5, precum și cererile prevăzute la art. 11 vor fi adresate de Ministerul Justiției al părții solicitante Ministerului Justiției al părții solicitate și vor fi înapoiate pe aceeași cale. 2. În caz de urgență, numitele comisii rogatorii vor putea fi adresate de autoritățile judiciare ale părții solicitante direct autorităților judiciare ale părții solicitate. Ele vor fi trimise înapoi, însoțite de documentele referitoare la îndeplinirea lor pe calea prevăzută la paragraful 1 al prezentului articol. 3. Cererile prevăzute la paragraful 1 al art. 13 vor putea fi adresate de către autoritățile judiciare direct serviciului competent al părții solicitate, iar răspunsurile vor putea fi trimise înapoi direct de către acest serviciu. Cererile prevăzute la paragraful 2 al art. 13 vor fi adresate de către Ministerul Justiției al părții solicitante Ministerului Justiției al părții solicitate. 4. Cererile de asistență judiciară, altele decât cele prevăzute la paragrafele 1 și 3 ale prezentului articol, și mai ales cererile de investigații preliminare urmării penale vor putea face obiectul unor comunicări directe între autorități judiciare. 5. În cazurile în care transmiterea directă este permisă de prezenta convenție, aceasta se va putea efectua prin intermediul Organizației Internaționale a Poliției Criminale (Interpol). 6. Oricare parte contractantă, în momentul semnării prezentei convenții sau al depunerii instrumentului său de ratificare sau de aderare, va putea, printr-o declarație adresată secretarului general al Consiliului Europei, fie să facă cunoscut că toate cererile de asistență judiciară sau anumite asemenea cereri

judiciara in materie penala din 27 iunie 1962, modificat prin Protocolul din 11 mai 1974, pot fi adresate de autoritatile judiciare ale Partii Contractante solicitante direct autoritatilor judiciare ale Partii Contractante solicitate.

TITLUL II
Extrădarea

ART. 24¹
Motive obligatorii de refuz al extrădării

(1) Extrădarea va fi refuzată dacă:

Convenția europeană de extrădare, Paris, 13 decembrie 1957

ARTICOLUL 3

a) nu a fost respectat dreptul la un proces echitabil în sensul Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, sau ale oricărui alt instrument internațional pertinent în domeniu, ratificat de România;

b) există motive serioase să se creadă că extrădarea este solicitată în scopul urmăririi sau pedepsirii unei persoane pe motive de rasă, religie, sex, naționalitate, limbă, opinii politice sau ideologice sau de apartenență la un anumit grup social;

c) situația persoanei riscă să se agraveze din unul din motivele enunțate la lit. b);

d) cererea este formulată într-o cauză aflată pe rolul unor tribunale extraordinare, altele decât cele constituite prin instrumentele internaționale pertinente, sau în vederea executării unei pedepse aplicate de un asemenea tribunal;

e) se referă la o infracțiune de natură politică sau la o infracțiune conexă unei infracțiuni politice;

f) se referă la o infracțiune militară care nu constituie infracțiune de drept comun.

(2) Nu sunt considerate infracțiuni de natură politică:

a) atentatul la viața unui șef de stat sau a unui membru al familiei sale;

b) crimele împotriva umanității prevăzute de Convenția pentru prevenirea și reprimarea crimei de genocid, adoptată la 9 decembrie 1948 de Adunarea Generală a Națiunilor Unite;

c) infracțiunile prevăzute la art. 50 din Convenția de la Geneva din 1949 pentru îmbunătățirea soartei răniților și bolnavilor din forțele armate în campanie, la art. 51 din Convenția de la Geneva din 1949 pentru îmbunătățirea soartei răniților, bolnavilor și naufragiaților forțelor armate maritime, la art. 129 din Convenția de la Geneva din 1949 cu privire la tratamentul prizonierilor de război și la art. 147 din Convenția de la Geneva din 1949 cu privire la protecția persoanelor civile în timp de război;

d) orice violări similare ale legilor războiului, care nu sunt prevăzute de dispozițiile din convențiile de la Geneva prevăzute la lit. c);

e) infracțiunile prevăzute la art. 1 al Convenției europene pentru reprimarea terorismului, adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1997, și în alte instrumente internaționale pertinente;

f) infracțiunile prevăzute în Convenția împotriva torturii și a altor pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante, adoptată la 17 decembrie 1984 de Adunarea Generală a Națiunilor Unite;

g) orice altă infracțiune al cărei caracter politic a fost eliminat de tratatele, convențiile sau acordurile internaționale la care România este parte."

ART. 28

Gravitatea pedepsei

Extrădarea este acordată de România, în vederea urmăririi penale sau a judecării, pentru fapte a căror săvârșire atrage potrivit legislației statului solicitant și legii române o pedeapsă privativă de libertate de cel puțin un an, iar în vederea executării unei pedepse, numai dacă aceasta este de cel puțin 4

Infracțiuni politice

1. Extrădarea nu se va acorda, dacă infracțiunea pentru care este cerută este considerată de partea solicitată ca infracțiune politică sau ca faptă conexă unei asemenea infracțiuni.

ARTICOLUL 4

Infracțiuni militare

Extrădarea motivată de infracțiuni militare care nu constituie infracțiuni de drept comun este exclusă din câmpul de aplicare a prezentei convenții.

Protocol adițional la Convenția europeană de extrădare (Strasbourg, 15 octombrie 1975)

TITLUL I, ARTICOLUL I

Pentru aplicarea prevederilor art. 3 al convenției, nu vor fi considerate infracțiuni politice:

a) crimele împotriva umanității prevăzute de Convenția pentru prevenirea și reprimarea crimei de genocid, adoptată la 9 decembrie 1948 de Adunarea generală a Națiunilor Unite;

b) infracțiunile prevăzute la art. 50 al Convenției de la Geneva din 1949 pentru îmbunătățirea soartei răniților și bolnavilor din forțele armate în campanie, la art. 51 al Convenției de la Geneva din 1949 pentru îmbunătățirea soartei răniților, bolnavilor și naufragiaților forțelor armate maritime, la art. 130 al Convenției de la Geneva din 1949 cu privire la tratamentul prizonierilor de război și la art. 147 al Convenției de la Geneva din 1949 cu privire la protecția persoanelor civile în timp de război;

c) orice violări analoage ale legilor războiului, în vigoare la data intrării în vigoare a prezentului protocol și a cutumelor războiului existente în acel moment, care nu sunt deja prevăzute prin dispozițiile sus-menționate ale convențiilor de la Geneva.

Convenția europeană de extrădare, Paris, 13 decembrie 1957

ARTICOLUL 2

Fapte care dau loc la extrădare

1. Vor da loc la extrădare faptele pedepsite de legile părții solicitante și ale părții solicitate cu o pedeapsă privativă de libertate sau cu o măsură de siguranță

luni.”	privativă de libertate de cel puțin un an sau cu o pedeapsă mai severă. Când pe teritoriul părții solicitante a intervenit o - condamnare la o pedeapsă ori când s-a aplicat o măsură de siguranță, sancțiunea pronunțată va trebui să fie de o durată de cel puțin 4 luni. 2. Dacă cererea de extrădare vizează mai multe fapte distincte, pedepsite fiecare de legea părții solicitante și a părții solicitate cu o pedeapsă privativă de libertate sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate, dar dintre care unele nu îndeplinesc condiția privind durata pedepsei, partea contractantă solicitată va avea facultatea să acorde extrădarea și pentru acestea din urmă. Convenția de extrădare între statele membre ale Uniunii Europene din 27 septembrie 1996 ARTICOLUL 2 Infrațiuni ce dau loc la extrădare 1. Extrădarea se acordă în legătură cu infracțiunile care se sancționează, conform legii statului membru solicitant, cu o pedeapsă sau măsură de siguranță privativă de libertate având un maxim de cel puțin 12 luni și, conform legii statului membru solicitat, cu o pedeapsă sau măsură de siguranță privativă de libertate având un maxim de cel puțin șase luni.
ART. 41 Concursul de cereri (1) Dacă extrădarea este cerută de mai multe state fie pentru aceeași faptă, fie pentru fapte diferite, statul român hotărăște, ținând seama de toate împrejurările și, în mod deosebit, de gravitatea și de locul săvârșirii infracțiunilor, de datele depunerii cererilor respective, de cetățenia persoanei extrădabile, de existența reciprocității de extrădare în raport cu statul român și de posibilitatea unei extrădări ulterioare către alt stat solicitant. (2) Despre existența concursului de cereri, Ministerul Justiției va înștiința de urgență autoritățile competente ale statelor solicitante. ”	Convenția europeană de extrădare, Paris, 13 decembrie 1957 Articolul 17 Concurs de cereri Dacă extrădarea este cerută în concurs de către mai multe state, fie pentru aceeași faptă, fie pentru fapte diferite, partea solicitată va statua, ținând seama de toate împrejurările și în mod deosebit de gravitatea și de locul săvârșirii infracțiunilor, de datele respective ale cererilor, de naționalitatea persoanei reclamate și de posibilitatea unei extrădări ulterioare către alt stat.
ART. 46 Alineatele (3) și (6) ale articolului 46 se modifică și vor avea următorul cuprins: (3) Cererea de arestare provizorie în vederea extrădării se transmite Ministerului Justiției, în vederea efectuării examenului prevăzut la art. 40, care se aplică în mod corespunzător. Ca modalitate de transmitere se poate utiliza orice mijloc care lasă o urmă scrisă și a cărei autenticitate poate fi verificată. (6) Instanța, din oficiu ori la sesizarea procurorului competent sau la cererea	Convenția europeană de extrădare, Paris, 13 decembrie 1957 ARTICOLUL 16 Arestarea provizorie 1. În caz de urgență, autoritățile competente ale părții solicitante vor putea cere arestarea provizorie a persoanei căutate; autoritățile competente ale părții solicitate vor statua asupra acestei cereri potrivit legii acestei părți. 2. Cererea de arestare provizorie va indica existența unuia dintre documentele prevăzute la paragraful 2 lit. a) al art. 12 și va face cunoscută intenția de a trimite o cerere de extrădare; ea va menționa infracțiunea pentru care se va cere extrădarea, data și locul unde a fost comisă, precum și, în măsura posibilului, semnalmentele persoanei căutate.

persoanei extradabile, poate dispune încetarea măsurii arestării provizorii în vederea extradării dacă, în termen de 18 zile de la luarea măsurii, statul român nu a fost sesizat prin cererea de extradare, însoțită de documentele prevăzute la art. 38. Arestarea provizorie încetează de drept după trecerea unui termen de 40 de zile, dacă în acest interval de timp nu se primesc cererea de extradare și înscrisurile necesare, cu excepția cazului în care printr-un tratat bilateral este prevăzut un alt termen privind durata maximă a perioadei de arestare provizorie.”	3. Cererea de arestare provizorie se va transmite autorităților competente ale părții solicitate fie pe cale diplomatică, fie direct prin poștă sau telegraf, fie prin Organizația Internațională de Poliție Criminală (Interpol), fie prin orice alt mijloc, lăsând o urmă scrisă sau încuviințată de partea solicitată. Autoritatea solicitantă va fi informată neîntârziat despre urmarea dată cererii sale. 4. Arestarea provizorie va putea înceta dacă, în termen de 18 zile de la arestare, partea solicitată? nu a fost sesizată prin cererea de extradare și documentele menționate la art. 12; ea nu va trebui, în nici un caz, să depășească 40 de zile de la arestare. Totuși punerea în libertate provizorie este posibilă oricând, partea solicitată având însă de luat orice măsură pe care o va aprecia necesară spre a evita fuga persoanei reclamate. 5. Punerea în libertate nu va fi opusă unei noi arestări și extradării, dacă cererea de extradare este primită ulterior.
ART. 62 Alineatul (4) al articolului 62 se modifică și va avea următorul cuprins: „(4) Hotărârea asupra tranzitului este luată de Ministerul Justiției.”	Convenția europeană de extradare, Paris, 13 decembrie 1957 ART. 21 Tranzitul 1. Tranzitul prin teritoriul uneia dintre părțile contractante se va încuviința la cerere, adresată pe calea prevăzută la paragraful 1 al art. 12, cu condiția să nu fie vorba despre vreo infracțiune considerată de partea solicitată pentru tranzit ca având un caracter politic ori pur militar, ținând seama de art. 3 și 4 ale prezentei convenții. 2. Tranzitul unui resortisant, în înțelesul art. 6, al țării solicitate pentru tranzit, va putea fi refuzat. 3. Sub rezerva dispozițiilor paragrafului 4 din prezentul articol, prezentarea documentelor prevăzute la paragraful 2 al art. 12 va fi necesară. 4. În cazul în care va fi folosită calea aeriană, se va face aplicarea următoarelor dispoziții: a) când nu va fi prevăzută o aterizare, partea solicitantă va înștiința partea peste al cărei teritoriu se va zbura și va atesta existența unuia dintre documentele prevăzute la paragraful 2 lit. a) al art. 12. În caz de aterizare forțată, această notificare va produce efectele cererii de arestare provizorie prevăzute la art. 16, iar partea solicitantă va adresa o cerere formală de tranzit; b) când va fi prevăzută o aterizare, partea solicitantă va adresa o cerere formală de tranzit. 5. Totuși o parte va putea declara, o dată cu semnarea prezentei convenții sau la depunerea instrumentului său de ratificare sau de aderare, că nu va încuviința tranzitul unei persoane decât în aceleași condiții cu cele ale extradării sau cu unele dintre ele. În aceste cazuri, se va putea aplica regula reciprocității. 6. Tranzitul persoanei extradate nu se va efectua prin traversarea unui teritoriu unde ar fi motive să se creadă că viața sau libertatea sa ar putea fi amenințate pentru motive legate de rasa, religia, naționalitatea sau opiniile sale politice. Convenția de extradare între statele membre ale Uniunii Europene din 27

septembrie 1996

Articolul 16

Tranzitul

În cazul tranzitului, conform condițiilor stabilite de articolul 21 din Convenția Europeană privind Extrădarea și de articolul 21 din Tratatul Benelux, pe teritoriul unui stat membru către alt stat membru, se aplică următoarele prevederi: (a) cererea de tranzit trebuie să conțină suficiente informații pentru a permite statului membru de tranzit să examineze cererea și să ia măsurile de constrângere necesare pentru executarea tranzitului vis-à-vis de persoana extrădată.

Cu acest scop, următoarele informații sunt suficiente:
- identitatea persoanei extrădate,
- existența unui mandat de arestare sau a altui document cu același efect juridic sau a unei decizii executorii,
- natura și încadrarea juridică a infracțiunii,
- o descriere a împrejurărilor de comitere a infracțiunii, inclusiv data și locul;
(b) cererea de tranzit și informațiile prevăzute la punctul (a) pot fi trimise statului membru de tranzit prin orice mijloc care lasă o urmă scrisă. Statul membru de tranzit își anunță decizia prin aceeași metodă;
(c) În cazul tranzitului aerian fără escală, dacă are loc o escală neprogramată, statul membru solicitant furnizează statului membru de tranzit informațiile prevăzute la punctul (a);
(d) sub rezerva prevederilor prezentei Convenții, și în special a articolelor 3, 5 și 7, prevederile articolului 21 (1), (2), (5) și (6) din Convenția Europeană privind Extrădarea și ale articolului 21 (1) din Tratatul Benelux continuă să se aplice.

Convenția privind procedurile simplificate de extrădare între statele membre ale Uniunii Europene din 10 martie 1995

Articolul 14

Tranzitul

În cazul tranzitului în condițiile stabilite în Articolul 21 din Convenția Europeană cu privire la Extrădare, acolo unde este implicată extrădarea sub procedura simplificată, se vor aplica următoarele dispoziții:

(a) în caz de urgență, o cerere conținând informațiile cerute în Articolul 4 poate fi făcută Statului de tranzit prin orice metodă care lasă o raportare scrisă. Statul de tranzit își poate face decizia cunoscută utilizând aceeași metodă;
(b) informațiile la care se face referire în Articolul 4 trebuie să fie suficiente pentru a permite autorității competente a Statului de tranzit să constate dacă extrădarea este sub procedură simplificată de extrădare și să ia măsurile de constrângere necesare pentru executarea tranzitului vizavi de persoana extrădată.

ART. 67²

Transmiterea informațiilor suplimentare la cererea statului solicitat

(1) În cazul în care, în vederea soluționării cererii de extrădare, autoritățile statului străin solicită transmiterea unor informații suplimentare, acestea vor fi comunicate, în termenul stabilit de autoritățile statului solicitat, prin Ministerul Justiției sau direct, de către instanța competentă.

(2) Traducerea documentelor se efectuează de către Ministerul Justiției sau instanța competentă, după caz.

ART. 73¹**Regula specialității**

(1) Persoana care va fi predată ca efect al extrădării nu va fi nici urmărită, nici judecată, nici deținută în vederea executării unei pedepse, nici supusă oricărei alte restricții a libertății sale individuale, pentru orice fapt anterior predării, altul decât cel care a motivat extrădarea, în afară de cazurile când:

a) statul român care a predat-o consimte; statul solicitant va prezenta în acest scop o cerere, însoțită de actele prevăzute la art. 38 alin. (2) și de un proces-verbal judiciar în care se consemnează declarațiile extrădatului; acest consimțământ va putea fi dat atunci când infracțiunea pentru care este cerut atrage ea însăși obligația de extrădare potrivit prezentei legi;

b) având posibilitatea să o facă, persoana extrădată nu a părăsit, în termen de 45 de zile de la liberarea sa definitivă, teritoriul statului căruia i-a fost predată, ori dacă s-a înapoiat acolo după ce l-a părăsit.

(2) Statul solicitant va putea lua totuși măsurile necesare în vederea, pe de o parte, a unei eventuale trimeri a persoanei de pe teritoriul său, iar pe de altă parte, a întreruperii prescripției potrivit legislației sale, inclusiv recurgerea la o procedură în lipsă.

(3) Când calificarea dată faptei incriminate va fi modificată în cursul procedurii, persoana extrădată nu va fi urmărită sau judecată decât în măsura în care elementele constitutive ale infracțiunii recalificate ar îngădui extrădarea.

Convenția europeană de extrădare, Paris, 13 decembrie 1957**ART. 13****Informații suplimentare**

Dacă informațiile comunicate de partea solicitantă se dovedesc insuficiente pentru a permite părții solicitate să pronunțe o hotărâre în aplicarea prezentei convenții, această din urmă parte va cere complinirea informațiilor necesare și va putea fixa un termen pentru obținerea acestor informații.

Convenția de extrădare între statele membre ale Uniunii Europene din 27 septembrie 1996**Articolul 14****Informații suplimentare**

Când procedează la notificarea prevăzută la articolul 18 paragraful (2), sau în orice alt moment, orice stat membru poate declara că, în relațiile sale cu alte state membre care au dat aceeași declarație, autoritățile judiciare sau alte autorități competente ale acelor state membre pot adresa, când este mai potrivit, direct autorităților sale judiciare sau altor autorități competente însărcinate cu efectuarea procedurii penale împotriva persoanei a cărei extrădare este cerută, cereri pentru informații suplimentare în conformitate cu articolul 13 din Convenția Europeană privind Extrădarea sau cu articolul 12 din Tratatul Benelux.

Când dă o asemenea declarație, un stat membru trebuie să precizeze care autorități judiciare sau alte autorități competente ale sale sunt autorizate să comunice și să primească asemenea informații suplimentare.

Convenția europeană de extrădare, Paris, 13 decembrie 1957**ART. 14****Regula specialității**

1. Persoana care va fi predată nu va fi nici urmărită, nici judecată, nici deținută în vederea executării unei pedepse sau măsuri de siguranță, nici supusă oricărei alte restricții a libertății sale individuale, pentru orice fapt anterior predării, altul decât cel care a motivat extrădarea, în afară de cazurile următoare:

a) când partea care a predat-o consimte. O cerere va fi prezentată în acest scop, însoțită de actele prevăzute la art. 12 și de un proces-verbal judiciar consemnând declarațiile extrădatului. Acest consimțământ se va da atunci când infracțiunea pentru care este cerut atrage ea însăși obligația de extrădare potrivit prezentei convenții;

b) când, având posibilitatea să o facă, persoana extrădată nu a părăsit în cele 45 de zile următoare eliberării sale definitive teritoriul părții căreia îi fusese predată ori dacă s-a înapoiat acolo după ce l-a părăsit.

2. Totuși partea solicitantă va putea lua măsurile necesare în vederea, pe de o parte, a unei eventuale trimeri a persoanei de pe teritoriul său, iar pe de altă parte, a întreruperii prescripției potrivit legislației sale, inclusiv recurgerea la o procedură în lipsă.

3. Când calificarea dată faptei incriminate va fi modificată în cursul procedurii,

(4) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. a) cererea adresată statului străin se formulează de către Ministerul Justiției, în baza încheierii instanței competente să soluționeze cauza în primă instanță, la propunerea motivată a Ministerului Public sau în baza încheierii instanței pe rolul căreia se află cauza, dacă extrădarea a fost acordată după trimiterea în judecată a persoanei extrădate, după caz.	persoana extrădată nu va fi urmărită sau judecată decât în măsura în care elementele constitutive ale infracțiunii recalificate ar îngădui extrădarea. Convenția de extrădare între statele membre ale Uniunii Europene din 27 septembrie 1996 ART. 10 Alte infracțiuni decât cele care motivează cererea de extrădare 1. În legătură cu infracțiuni comise înainte de predarea sa, altele decât cele care motivează cererea de extrădare, o persoană care a fost extrădată poate, fără a fi necesar să se obțină consimțământul statului membru solicitat: (a) fi urmărită sau judecată, dacă infracțiunile nu se pedepsesc prin privare de libertate; (b) fi urmărită sau judecată în măsura în care procedura penală nu dă naștere aplicării unei măsuri de restrângere a libertății sale individuale; (c) fi supusă unei pedepse sau măsuri care nu implică privarea de libertate, inclusiv o pedeapsă pecuniară, sau o măsură ce înlocuiește pe aceasta, chiar dacă îi restrânge libertatea individuală; (d) fi urmărită, judecată, deținută în vederea executării unei sentințe sau a unei măsuri de siguranță privativă de libertate sau supusă oricărei alte restrângeri a libertății sale individuale dacă, după predare, persoana a renunțat în mod expres la beneficiul regulii specialității cu privire la infracțiuni specificate comise înaintea predării. 2. Renunțarea, menționată la paragraful 1 (d), din partea persoanei extrădate, se declară în fața autorităților judiciare competente ale statului membru solicitant și se consemnează conform legii naționale a acestui stat membru. 3. Fiecare stat membru va adopta măsurile necesare pentru a se asigura că persoana și-a exprimat renunțarea menționată la paragraful 1 (d) voluntar și în deplină cunoștință de consecințele acțiunii sale. Pentru aceasta, persoana extrădată are dreptul să fie asistată de un avocat. 4. Dacă statul membru solicitat a făcut o declarație conform articolului 6 (3), paragraful 1 (a), (b) și (c) din prezentul articol nu se aplică în cazul infracțiunilor fiscale, cu excepția celor menționate la articolul 6 (3).
La Titlul II, după Capitolul III se introduce un nou capitol, Capitolul III¹, cu următorul cuprins: „Capitolul III¹ Dispoziții pentru punerea în aplicare a unor instrumente juridice în materie de extrădare adoptate la nivelul Uniunii Europene	
ART. 76¹ Domeniu de aplicare (1) Dispozițiile prezentului capitol urmăresc punerea în aplicare a dispozițiilor	

Convenției privind simplificarea procedurii de extrădare între Statele Membre ale Uniunii Europene, adoptată la 10 martie 1995 și Convenției privind extrădarea între Statele Membre ale Uniunii Europene, adoptată la 27 septembrie 1996, precum și a dispozițiilor privind extrădarea din Convenția din 19 iunie 1990 de aplicare a Acordului de la Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea graduală a controalelor la frontierele comune, Schengen, 19 iunie 1990, în relația cu acele state membre ale Uniunii Europene care au formulat declarații în sensul neaplicării deciziei-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre ale Uniunii Europene pentru fapte săvârșite înainte de o anumită dată.

(2) Dispozițiile Capitolului I și II ale prezentului Titlu se aplică în mod corespunzător, fără a aduce însă atingere obligațiilor rezultate din aderarea la Convenția privind simplificarea procedurii de extrădare între Statele Membre ale Uniunii Europene, adoptată la 10 martie 1995 și Convenția privind extrădarea între Statele Membre ale Uniunii Europene, adoptată la 27 septembrie 1996.

ART. 76²

Infrațiuni politice

În aplicarea Convenției privind extrădarea între Statele Membre ale Uniunii Europene, adoptată la 27 septembrie 1996, nici o infracțiune nu poate fi considerată ca infracțiune politică.

Convenția de extrădare între statele membre ale Uniunii Europene din 27 septembrie 1996

Articolul 5

Infrațiuni politice

1. Pentru aplicarea prezentei Convenții, nici o infracțiune nu poate fi considerată de către statul membru solicitat ca fiind o infracțiune politică, un fapt în legătură cu o asemenea infracțiune sau o infracțiune inspirată de motive politice.

2. Când procedează la notificarea prevăzută la articolul 18 paragraful 2 din prezenta Convenție, orice stat membru poate declara că va aplica paragraful 1 din prezentul articol numai cu privire la:

a) infracțiunile prevăzute la articolele 1 și 2 din Convenția Europeană pentru Reprimarea Terorismului

și

b) la faptele considerate ca fiind conspirație sau asociere în vederea comiterii de infracțiuni, care corespund descrierii comportamentelor menționate la articolul 3 paragraful 4 din prezenta Convenție, în vederea comiterii uneia sau mai multor infracțiuni prevăzute la articolele 1 și 2 din Convenția Europeană pentru Reprimarea Terorismului.

3. Dispozițiile articolului 3 paragraful 2 din Convenția Europeană privind Extrădarea și ale articolului 5 din Convenția Europeană pentru Reprimarea Terorismului rămân neschimbate.

4. Rezervele formulate în baza articolului 13 din Convenția Europeană pentru Reprimarea Terorismului nu se aplică extrădării între state membre.

ART. 76³

Prescripția, amnistia și alte cauze care înlătură răspunderea penală sau consecințele condamnării

Convenția de extrădare între statele membre ale Uniunii Europene din 27 septembrie 1996

Articolul 8

- (1) În ceea ce privește prescripția răspunderii penale și a executării pedepsei, sunt aplicabile numai dispozițiile din legislația statului solicitant.
- (2) Amnistia acordată de România nu împiedică extrădarea, cu excepția cazului în care fapta prevăzută de legea penală este de competența instanțelor române.
- (3) Absența unei plângeri prealabile sau a unei alte condiții necesare pentru punerea în mișcare a acțiunii penale, potrivit legii române, nu aduce atingere obligației de extrădare.

Prescripția

1. Extrădarea nu poate fi refuzată pe motivul că urmărirea sau pedepsirea persoanei respective ar fi prescrisă conform legii statului membru solicitat.
2. Statul membru solicitat poate să nu aplice paragraful 1 când cererea de extrădare se bazează pe infracțiuni pentru care acel stat membru este competent conform propriei legi penale.

Articolul 9

Amnistia

Extrădarea nu se acordă cu privire la infracțiunea amnistiată în statul membru solicitat dacă acest stat era competent să urmărească infracțiunea conform propriei legi penale.

**Convenția din 19 iunie 1990
de aplicare a acordului de la Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea
graduala a controalelor la frontierele comune, Schengen, 19 iunie 1990**

ART. 62 (1) În ceea ce privește întreruperea prescripției, sunt aplicabile numai dispozițiile din legislația Partii Contractante solicitante.

(2) Amnistia acordată de Partea Contractantă solicitată nu împiedică extrădarea, cu excepția cazului în care fapta ilicită intra sub jurisdicția acestei Partii Contractante.

(3) Absența unei plângeri sau a unui aviz oficial care autorizează urmărirea și care sunt necesare numai în temeiul legislației Partii Contractante solicitate nu aduce atingere obligației de extrădare.

**Convenția din 19 iunie 1990
de aplicare a acordului de la Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea
graduala a controalelor la frontierele comune, Schengen, 19 iunie 1990**

ART. 63 Partile Contractante se angajează, conform convenției și tratatului menționate la articolul 59, să extrădeze între ele persoanele care sunt urmărite de autoritățile judiciare ale Partii Contractante solicitante pentru una din faptele pedepsibile menționate în articolul 50, paragraful 1, sau persoanele cautate de acestea pentru executarea unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță pronunțate pentru astfel de fapte.

ART. 50 (1) Partile Contractante se angajează să își acorde, în conformitate cu convenția și cu tratatul menționate în articolul 48, asistența judiciară cu privire la încălcările dispozițiilor legale și reglementare în materia accizelor, a taxei pe valoare adăugată și în materie vamală. Prin dispoziții în materie vamală se înțelege, normele enunțate în articolul 2 din Convenția din 7 septembrie 1967 între Belgia, Republica Federală Germania, Franța, Italia, Luxemburg și Olanda privind asistența reciprocă între administrațiile vamale, precum și normele enunțate în articolul 2 din Regulamentul Consiliului C.E.E. nr. 1468/81 din 19 mai 1981.

ART. 76⁴

Extrădarea în materia accizelor, a taxei pe valoarea adăugată și în materie vamală

Statul român acordă extrădarea pentru fapte prevăzute de legea penală în materia accizelor, a taxei pe valoarea adăugată și în materie vamală, în condițiile legii.

(2) Cererile întemeiate pe fraudă dispozițiilor privind accizele nu pot fi respinse pe motivul că țara solicitată nu percepe accize asupra marfurilor vizate în cerere.

(3) Partea Contractantă solicitantă nu va transmite și nu va utiliza informațiile și probele evidente, obținute de la Partea Contractantă solicitată, pentru alte anchete, urmăriri sau proceduri decât cele menționate în cerere, cu excepția cazului în care are consimțământul prealabil al Partii Contractante solicitate.

(4) Asistentă judiciară prevăzută în prezentul articol poate fi refuzată atunci când valoarea totală prezumată a taxelor vamale neachitate în întregime sau eludate nu depășește 25.000 ECU, sau atunci când valoarea prezumată a marfurilor exportate sau importate fără autorizație nu depășește 100.000 ECU, cu excepția situației în care, date fiind circumstanțele sau identitatea celui acuzat, Partea Contractantă solicitantă consideră cazul ca fiind foarte grav.

(5) Dispozițiile prezentului articol se aplică, de asemenea, atunci când asistentă judiciară solicitată se referă la fapte care sînt pasibile doar de o amendă pentru încălcări ale normelor juridice sancționate de autorități administrative și atunci când emana de la o autoritate judiciară.

Convenția cu privire la extrădarea între statele membre ale Uniunii Europene 1996

Articolul 6

Infrațiuni fiscale

1. În materie de taxe și impozite, de vamă și de schimb valutar, extrădarea va fi acordată potrivit prezentei Convenții, Convenției Europene privind Extrădarea și Tratatului Benelux, pentru fapte cărora le corespund, conform legii statului român, infrațiuni de aceeași natură.

2. Extrădarea nu poate fi refuzată pentru motivul că legislația statului membru solicitat nu impune același tip de taxe sau de impozite ori nu cuprinde același tip de reglementare în materie de taxe și impozite, de vamă sau de schimb valutar ca legislația statului membru solicitant.

3. Când procedează la notificarea prevăzută la articolul 18 paragraful 2, orice stat membru poate declara că acordă extrădarea în baza unei infrațiuni fiscale numai pentru fapte sau omisiuni presupuse a constitui o infracțiune în materie de accize, de taxă pe valoarea adăugată sau de vamă.

Convenția din 19 iunie 1990

de aplicare a acordului de la Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea graduală a controalelor la frontierele comune, Schengen, 19 iunie 1990

ART. 64 O semnalare din Sistemul de Informare Schengen efectuată conform articolului 95 are același efect ca și o cerere de arestare preventivă în sensul articolului 16 din Convenția europeană privind extrădarea din 13 septembrie 1957 sau al articolului 15 din Tratatul Benelux privind extradarea și asistentă judiciară în materie penală din 27 iunie 1962, modificat prin Protocolul din 11 mai 1974.

ART. 76^b

Semnalarea în Sistemul Informatic Schengen

Semnalarea introdusă în Sistemul Informatic Schengen are același efect ca și o cerere de arestare provizorie în vederea extrădării, în sensul articolului 16 din Convenția europeană de extrădare, încheiată la Paris la 13 decembrie 1957.

ART. 76^b

Extrădarea simplificată

Convenția privind procedurile simplificate de extrădare între statele membre ale

Extrădarea simplificată se aplică în relația cu statele membre ale Uniunii Europene, fără verificarea condițiilor speciale prevăzute de art. 50, ori de câte ori sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 49.	Uniunii Europene din 10 martie 1995 Articolul 2 Obligația de predare a persoanelor Statele Membre se angajează să-și predea una alteia conform procedurilor simplificate prevăzute de această Convenție persoanele căutate în scopul extrădării, conform consimțământului acestor persoane și înțelegerii Statului cărui i se cere acest lucru dată în conformitate cu această Convenție. Articolul 3 Condiții de predare 1. Conform Articolului 2, orice persoană care este subiectul unei cereri de arest provizoriu în conformitate cu Articolul 16 din Convenția Europeană cu privire la Extrădare va fi predată în conformitate cu Articolele 4 - 11 și Articolul 12 (1) din prezenta Convenție. 2. Predarea la care se face referire în paragraful 1 nu va supușă prezentării unei cereri de extrădare sau documentelor cerute conform Articolului 12 din Convenția Europeană cu privire la Extrădare.
TITLUL III	
Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea deciziei – cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre	
ART. 77 Definiția mandatului european de arestare (1) Mandatul european de arestare este o decizie judiciară emisă de autoritatea judiciară competentă a unui stat membru al Uniunii Europene, în vederea arestării și predării către un alt stat membru a unei persoane solicitate în vederea efectuării urmăririi penale, a judecării sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri privative de libertate. (2) Mandatul european de arestare se execută pe baza principiului recunoașterii și încrederii reciproce, în conformitate cu dispozițiile deciziei-cadru a Consiliului nr. 2002/584/JAI din 13 iunie 2002, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. L 190/1 din 18 iulie 2002.	Decizia – cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre Articolul 1 Definiția mandatului de arestare european și obligația de a-l executa. 1. Mandatul de arestare european este o hotărâre judecătorească emisă de un Stat Membru în vederea arestării și predării de către un alt Stat Membru a persoanei solicitate, în scopul efectuării urmăririi penale sau executării unei sentințe privative de libertate sau a unei dispoziții de detenție. 2. Statele Membre vor executa orice mandat de arestare european pe baza principiului recunoașterii reciproce în conformitate cu prevederile prezentei Decizii Cadru. 3. Prezenta Decizie Cadru nu va avea efectul de a modifica obligația de a respecta drepturile fundamentale și principiile juridice fundamentale consacrate la Articolul 6 al Tratatului Uniunii Europene.
ART. 81 Obiectul și condițiile emiterii mandatului european de arestare (1) Instanța care a emis mandatul de arestare preventivă în cursul urmăririi penale sau al judecării, sau instanța de executare emite, din oficiu sau la cererea procurorului, un mandat european de arestare, în următoarele	Decizia – cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre Sfera mandatului de arestare european 1. Un mandat de arestare european poate fi emis pentru acte sancționabile de

condiții:

a) în vederea efectuării urmăririi penale sau a judecății, dacă fapta este pedepsită de legea penală română cu o pedeapsă privativă de libertate de cel puțin 1 an;

b) în vederea executării pedepsei, dacă pedeapsa aplicată este mai mare de 4 luni;

(2) Instanța care a emis mandatul european de arestare poate solicita autorităților judiciare de executare să remită bunurile care constituie mijloace materiale de probă.

(3) Când persoana solicitată a fost dată în urmărire internațională în vederea extrădării, instanța informează neîntârziat Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Administrației și Internelor despre emiterea mandatului european de arestare.

către legea Statului Membru emitent cu o pedeapsă privativă de libertate sau o dispoziție de deținere pe o perioadă maximă de cel puțin 12 luni sau, dacă a fost pronunțată o sentință sau s-a emis un ordin de deținere, pentru sentințe de cel puțin patru luni.

2. Următoarele fapte, dacă sunt sancționabile în Statul Membru emitent cu o pedeapsă privativă de libertate sau cu un ordin de deținere pe o perioadă maximă de cel puțin trei ani și astfel cum sunt definite de legea Statului Membru emitent, vor conduce, în conformitate cu clauzele prezentei Dispoziții Cadru și fără verificarea dublei criminalități a actului, la predarea în baza unui mandat de arestare european :

- participare la o organizație criminală,
- terorism,
- traficul de persoane,
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă,
- traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope,
- traficul ilicit de arme, muniții și explozivi,
- corupție
- fraudă, inclusiv cea care afectează interesele financiare ale Comunităților Europene în interesul Convenției din 26.07.1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene,
- spălarea produselor infracțiunii,
- contrafacerea monedei, inclusiv euro,
- fapte legate de criminalitatea informatică,
- fapte privind mediul înconjurător, inclusiv traficul ilicit cu specii de animale aflate în pericol și cu specii și varietăți de plante aflate pe cale de dispariție,
- facilitarea intrării și șederii ilegale,
- omor, lovire și vătămare corporală gravă,
- trafic ilicit cu organe și țesuturi,
- răpirile, reținerea ilegală și luarea de ostateci,
- rasismul și xenofobia,
- furt organizat sau armat,
- traficul ilicit cu bunuri culturale, inclusiv antichități și lucrări de artă,
- excrocheria,
- tâlhăria și abuzul
- contrafacerea și pirateria rea de bunuri,
- falsificarea documentelor administrative și traficul cu acestea,
- falsificarea mijloacelor de plată,
- traficul ilicit cu substanțe hormonale și alți stimulente de creștere,
- traficul ilicit de materiale nucleare și radioactive,
- traficul cu vehicule furate,
- violul,
- incendierea voluntară,
- crimele în jurisdicția Curții Penale Internaționale,
- sechestrarea ilegală a aeronavelor și navelor,
- sabotajul.

3. Consiliul poate decide în orice moment, în unanimitate, după consultarea

	Parlamentului European in condițiile specificate la Articolul 39(1) din Tratatul Uniunii Europene (TUE), sa adauge alte categorii de infracțiuni la lista conținută la paragraful 2. Consiliul va examina, în lumina raportului înaintat de Comisie conform Articolului 34(3), daca lista trebuie extinsa sau modificata. 4. Pentru infracțiunile altele decât cele cuprinse în paragraful 2, predarea poate fi supusa condiției ca faptele pentru care a fost emis mandatul de arestare european sa constituie infracțiune în conformitate cu legea Statului Membru executor, indiferent de elementele constitutive si indiferent cum descrise.
ART. 82 Transmiterea mandatului european de arestare (1) În cazul în care se cunoaște locul unde se află persoana solicitată, autoritatea judiciară română emitentă poate transmite mandatul european de arestare direct autorității judiciare de executare. (2) Autoritatea judiciară emitentă poate să solicite introducerea semnalmentelor persoanei în cauză în Sistemul de Informații Schengen (SIS), prin intermediul Sistemului Informatic Național de Semnalări. În acest scop, se aplică dispozițiile articolului 95 al Convenției din 19 iunie 1990 de aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind abolirea graduală a controalelor la frontierele comune. (3) Semnalarea introdusă în Sistemul Informatic Schengen echivalează cu un mandat european de arestare, dacă este însoțit de informațiile prevăzute în anexă. Cu titlu tranzitoriu, până la data la care Sistemul Informatic Schengen va avea capacitatea de a transmite toate informațiile menționate în anexă, semnalmentul echivalează cu un mandat de arestare european în așteptarea trimiterii originalului.	Decizia – cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre Articolul 9 Transmiterea unui mandat de arestare european 1. Când localizarea persoanei solicitate este cunoscuta, autoritatea judiciară emitentă poate transmite mandatul de arestare european direct autorității judiciare de executare.. 2. Autoritatea judiciară emitentă poate, în orice situație, sa decidă sa emită o alerta cu privire la persoana solicitată în Sistemul de Informații Schengen (SIS). 3. Alertarea respectiva va fi efectuată în conformitate cu prevederile Articolului 95 al Convenției din 19.06.1990 de implementare a Acordului Schengen din 14.06.1985 privind eliminarea gradată a controalelor la frontierele comune. O alerta în Sistemul de Informații Schengen va fi echivalenta cu un mandat de arestare european însoțit de informațiile specificate la Articolul 8(1). Pe o perioada de tranziție, pana când SIS va putea transmite toate informațiile descrise la Articolul 8(1), alerta va fi echivalenta cu un mandat de arestare european pana la primirea originalului si a formularului corespunzător de către autoritatea judiciară executoare.
ART. 83 Procedura de transmitere (1) Autoritățile judiciare române pot transmite mandatul european de arestare prin orice mijloc de transmitere sigur, care lasă o urmă scrisă, cu condiția ca autoritatea judiciară de executare să poată verifica autenticitatea acestuia. (2) În cazul în care locul unde se află persoana urmărită nu este cunoscut, transmiterea unui mandat european de arestare se poate efectua prin Sistemul Informatic Schengen, prin intermediul sistemului de telecomunicații securizat al Rețelei Judiciare Europene, când acesta va fi disponibil, prin Ministerul Justiției, pe calea Organizației Internaționale a Poliției Criminale (Interpol) sau prin orice alt mijloc care lasă o urmă scrisă, în condiții care permit ca autoritatea judiciară de executare să poată verifica autenticitatea. (3) Dacă autoritatea judiciară emitentă nu cunoaște autoritatea judiciară de executare, se va efectua cercetarea necesară, inclusiv prin punctele de contact ale Rețelei Judiciare Europene sau prin direcția de specialitate a Ministerului Justiției, pentru a obține informațiile necesare de la Statul Membru de	Decizia – cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre Articolul 10 Procedurile detaliate de transmitere a mandatului de arestare european 1. Dacă autoritatea judiciară emitentă nu cunoaște autoritatea judiciară executoare, aceasta va efectua cercetarea necesară, inclusiv prin punctele de contact ale Rețelei Judiciare Europene (8), pentru a obține informația respectiva de la Statul Membru executor. 2. Dacă autoritatea judiciară emitentă dorește aceasta, transmiterea poate fi efectuată prin intermediul sistemului de telecomunicații al Rețelei Judiciare Europene. 3. Dacă nu este posibil sa se solicite serviciile SIS, autoritatea judiciară emitentă poate solicita Interpol sa transmită un mandat de arestare european. 4. Autoritatea judiciară emitentă poate transmite mandatul de arestare european prin orice mijloc sigur capabil sa producă înregistrări scrise în condiții care sa permită Statului Membru executor sa stabilească autenticitatea acestuia.

executare. (4) Orice dificultate care ar interveni în legătură cu transmiterea sau verificarea autenticității unui mandat european de arestare se va soluționa prin contact direct între autoritatea judiciară emitentă și autoritatea judiciară de executare sau cu sprijinul Ministerului Justiției. (5) Ulterior transmiterii mandatului european de arestare, autoritatea judiciară română emitentă poate transmite orice informații suplimentare necesare pentru executarea mandatului. (6) Autoritățile judiciare emitente române transmit o copie a mandatului european de arestare Ministerului Justiției.	5. Orice dificultăți privind transmiterea sau autenticitatea oricărui document necesar pentru executarea mandatului de arestare european vor fi soluționate prin contacte directe între autoritățile judiciare implicate, sau, unde este cazul, cu implicarea autorităților centrale ale Statelor Membre. 6. Dacă autoritatea care primește un mandat de arestare european nu este competentă să acționeze în legătura cu acesta, îl va înainta automat la autoritatea competentă din Statul sau și va informa în consecință autoritatea judiciară emitentă.
Titlul articolului 84 se modifică și va avea următorul cuprins: „Transferul temporar și audierea persoanei solicitate în timpul executării mandatului european de arestare”	Decizia – cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre Articolul 24 Predarea amanată sau condiționată 1. Autoritatea judiciară executoare poate, după ce a decis să execute mandatul de arestare european, să amâne predarea persoanei solicitate astfel încât aceasta să poată fi anchetată în Statul Membru executor sau, dacă a fost deja condamnată, aceasta să poată executa, pe teritoriul aceluși stat, o sentință pronunțată pentru o faptă altă decât cea la care se referă mandatul de arestare european. 2. În locul amânării predării, autoritatea judiciară executoare poate preda temporar persoana solicitată Statului Membru emitent în condiții ce se vor stabili prin acord mutual între autoritățile judiciare executoare și emitentă. Acordul va fi făcut în scris și condițiile vor fi obligatorii pentru toate autoritățile Statului Membru emitent.
La articolul 85, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins: „1) În cazul în care mandatul european de arestare a fost emis pentru una din faptele enumerate mai jos, indiferent de denumirea infracțiunii în statul membru emitent, și care este sancționată în statul membru emitent cu închisoarea sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate pe o perioadă de minimum 3 ani, predarea se va acorda chiar dacă nu este îndeplinită condiția dublei incriminări: 1. participare la un grup criminal organizat; 2. terorism; 3. trafic de persoane; 4. exploatare sexuală a copiilor și pornografie infantilă; 5. trafic ilicit de droguri și substanțe psihotrope; 6. trafic ilicit de arme, muniții și substanțe explozive; 7. corupție; 8. fraudă, incluzând cea împotriva intereselor financiare ale comunităților europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene; 9. spălare a produselor infracțiunii; 10. contrafacere de monedă, inclusiv a monedei euro; 11. fapte legate de criminalitatea informatică; 12. fapte privind mediul înconjurător, inclusiv traficul cu specii de animale și vegetale pe cale de dispariție;	Decizia – cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre Sfera mandatului de arestare european 1. Un mandat de arestare european poate fi emis pentru acte sancționabile de către legea Statului Membru emitent cu o pedeapsă privativă de libertate sau o dispoziție de deținere pe o perioadă maximă de cel puțin 12 luni sau, dacă a fost pronunțată o sentință sau s-a emis un ordin de deținere, pentru sentințe de cel puțin patru luni. 2. Următoarele fapte, dacă sunt sancționabile în Statul Membru emitent cu o pedeapsă privativă de libertate sau cu un ordin de deținere pe o perioadă maximă de cel puțin trei ani și astfel cum sunt definite de legea Statului Membru emitent, vor conduce, în conformitate cu clauzele prezentei Dispoziții Cadru și fără verificarea dublei criminalități a actului, la predarea în baza unui mandat de arestare european : - participare la o organizație criminală, - terorism, - traficul de persoane, - exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă, - traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope, - traficul ilicit de arme, muniții și explozivi, - corupție

13. facilitarea intrării și șederii ilegale;
14. omor, lovire și vătămare corporală gravă;
15. trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
16. lipsire de libertate în mod ilegal, răpire și luare de ostatici;
17. rasism și xenofobie;
18. furt organizat sau armat;
19. trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
20. înșelăciune;
21. deturnare de fonduri;
22. contrafacere și piraterie de bunuri;
23. falsificare de acte oficiale și uz de acte oficiale falsificate;
24. falsificare de mijloace de plată;
25. trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
26. trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
27. trafic de vehicule furate;
28. viol;
29. incendiere cu intenție;
30. crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
31. sechestrare ilegală de nave și aeronave;
32. sabotaj.

- fraudă, inclusiv cea care afectează interesele financiare ale Comunităților Europene în interesul Convenției din 26.07.1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene,
- spălarea produselor infracțiunii,
- contrafacerea monedei, inclusiv euro,
- fapte legate de criminalitatea informatică,
- fapte privind mediul înconjurător, inclusiv traficul ilicit cu specii de animale aflate în pericol și cu specii și varietăți de plante aflate pe cale de dispariție,
- facilitarea intrării și șederii ilegale,
- omor și vătămare corporală gravă,
- trafic ilicit cu organe și țesuturi,
- răpirile, reținerea ilegală și luarea de ostateci,
- rasismul și xenofobia,
- furt organizat sau armat,
- traficul ilicit cu bunuri culturale, inclusiv antichități și lucrări de artă,
- excrocheria,
- tâlhăria și abuzul
- contrafacerea și pirateria rea de bunuri,
- falsificarea documentelor administrative și traficul cu acestea,
- falsificarea mijloacelor de plată,
- traficul ilicit cu substanțe hormonale și alți stimulente de creștere,
- traficul ilicit de materiale nucleare și radioactive,
- traficul cu vehicule furate,
- violul;
- incendierea voluntară,
- crimele în jurisdicția Curții Penale Internaționale,
- sechestrarea ilegală a aeronavelor și navelor,
- sabotajul.

3. Consiliul poate decide în orice moment, în unanimitate, după consultarea Parlamentului European în condițiile specificate la Articolul 39(1) din Tratatul Uniunii Europene (TUE), să adauge alte categorii de infracțiuni la lista conținută la paragraful 2. Consiliul va examina, în lumina raportului înaintat de Comisie conform Articolului 34(3), dacă lista trebuie extinsă sau modificată.

4. Pentru infracțiunile altele decât cele cuprinse în paragraful 2, predarea poate fi supusă condiției ca faptele pentru care a fost emis mandatul de arestare european să constituie infracțiune în conformitate cu legea Statului Membru executor, indiferent de elementele constitutive și indiferent cum descrise.

Decizia – cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre

Articolul 5

Garanțiile acordate de Statul Membru emitent în cazuri speciale
Executarea mandatului de arest european de către autoritatea judiciară executoare poate fi supusă, conform legii Statului Membru executor, următoarelor condiții :

La articolul 87 alin. (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) în cazul în care infracțiunea în baza căreia s-a emis mandatul european de arestare este sancționată cu pedeapsa detenției pe viață sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate pe viață, dispozițiile legale ale statului membru emitent trebuie să prevadă posibilitatea revizuirii pedepsei sau a măsurii de siguranță aplicate ori liberarea condiționată, după executarea a 20 de ani din pedeapsă sau măsura de siguranță aplicată, ori aplicarea unor măsuri de clemență.

	1. daca mandatul de arest european a fost emis in scopul executării unei sentințe sau a unei ordin de deținere impuse printr-o hotărâre pronunțată in lipsa sau daca persoana in cauza nu a fost citata personal sau informata in alt fel cu privire la data si locul audierii care a condus la hotărârea pronunțată in lipsa, cedarea poate fi supusa condiției ca autoritatea judecătoreasca emitenta sa dea o asigurare considerata adecvata care sa garanteze persoanei care face obiectul mandatului de arestare european ca va avea posibilitatea sa facă apel pentru rejudecarea cauzei in Statul Membru emitent si sa fie prezenta la judecata ; 2. daca infracțiunea pe baza căreia s-a emis mandatul de arestare european este sancționabila cu pedeapsa privativa de libertate pe viata sau cu un ordin de deținere pe viata, executarea mandatului de arestare respectiv poate fi supus condiției ca Statul Membru emitent sa aibă o prevedere in sistemul sau judiciar pentru revizuirea pedepsei sau măsurii impuse, la cerere sau cel mai târziu la 20 de ani, sau pentru aplicarea masurilor de clementa la care persoana este îndreptățită sa apeleze in conformitate cu legea sau practica Statului Membru emitent, vizând neexecutarea pedepsei sau măsurii respective. 3. daca o persoana face obiectul unui mandat de arestare european in scopul urmăririi este cetățean al sau rezident in Statul Membru executor, cedarea poate fi supusa condiției ca persoana, după ce a fost audiata, sa fie returnata in Statul Membru executor pentru a executa pedeapsa privativa de libertate sau dispoziția de deținere pronunțată împotriva sa in Statul Membru emitent.
La alineatul (2) al art. 88, după litera c) se introduce o nouă literă, litera c) ¹, cu următorul cuprins: „când mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse, dacă persoana solicitată este cetățean român și instanța română competentă dispune executarea pedepsei în România, potrivit legii române.”	Decizia – cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre Articolul 4 Temeiuri pentru neexecutarea opționala a mandatului de arestare Autoritatea judiciara executoare poate refuza sa execute mandatul de arestare european : 1. daca, in unul din cazurile menționate la Articolul 2(4), actul pe care se bazează mandatul de arestare european nu constituie infracțiune in Statul Membru executor ; inasa, cu privire la impozite sau taxe, vama sau schimb valutar, executarea mandatului de arestare european nu va fi refuzata pe temeiul ca legea Statului Membru executor nu impune același fel de impozite sau taxe sau nu conține același tip de reguli privitoare la impozite, taxe, si reglementari vamale si de schimb valutar ca legea Statului Membru emitent, 2. daca persoana care este supusa mandatului de arestare european este urmărita in Statul Membru executor pentru același act ca si cel pe care se bazează mandatul de arestare european ; 3. daca autoritatea judecătoreasca a Statului Membru executor a decis fie sa nu urmărească pentru infracțiunea pe care se bazează mandatul de arestare european fie sa stopeze urmărirea, sau daca s-a pronunțat o hotărâre rămasa definitiva împotriva persoanei solicitate intr-un Stat Membru, pentru aceleași acte, care împiedica continuarea urmăririi ; 4. daca urmărirea sau sancționarea penala a persoanei solicitate este oprita conform legii Statului Membru executor iar faptele cad in jurisdicția celui Stat

	Membru conform legii penale a acestuia ; 5. daca autoritatea judiciara executoare este informata ca persoana solicitata a fost judecata prin hotărâre definitiva intr-un terț Stat cu privire la aceleași fapte, cu condiția ca dacă s-a pronunțat o sentința, sentința a fost executata sau este in curs de executare sau nu mai poate fi executata conform legii din statul unde s-a pronunțat sentința ; 6. daca mandatul de arestare european a fost emis in scopul executării unei sentințe privative de libertate sau a unei dispoziții de detenție in cazul in care persoana solicitata sta in, sau este cetățean al, sau este rezidenta in Statul Membru executor, iar acel Stat se angajează sa execute sentința sau dispoziția de deținere in conformitate cu legea sa interna ; 7. daca mandatul de arestare european se refera la infracțiuni care ; (a) sunt considerate de legea Statului Membru executor ca fiind comise integral sau in parte pe teritoriul Statului Membru executor sau intr-un loc tratat ca atare; sau (b) au fost comise in afara teritoriului Statului Membru emitent iar legea Statului Membru executor nu permite urmărirea pentru aceeași infracțiune comisă in afara teritoriului sau.
După art. 88 se introduce un nou articol, art. 88¹, cu următorul cuprins: „ART. 88¹ Proceduri prealabile (1) De îndată ce curtea de apel primește un mandat european de arestare sau o semnalare în Sistemul Informatic Schengen, președintele secției penale repartizează cauza în condițiile legii, unui complet format din doi judecători. (2) Instanța verifică dacă mandatul european de arestare conține informațiile prevăzute la art. 79 alin. (1). (3) Dacă informațiile comunicate de statul membru emitent sunt insuficiente pentru luarea unei hotărâri privind predarea, instanța solicită de urgență autorității judiciare emitente informațiile suplimentare necesare și fixează un termen limită pentru primirea acestora, ținând cont de termenele maxime prevăzute la art. 95. (4) Autoritatea judiciară emitentă poate oricând, din proprie inițiativă, să transmită orice informație pe care o consideră utilă. (5) Dacă mandatul european de arestare conține informațiile necesare și este tradus potrivit dispozițiilor art. 79 alin. (4), instanța solicită procurorului general de pe lângă curtea de apel să ia măsurile necesare pentru identificarea persoanei solicitate, reținerea și prezentarea acesteia în fața instanței.”	Decizia – cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre Articolul 15 Hotărârea de predare 1. Autoritatea judiciara executoare va decide, in limita de timp si in condițiile definite in prezenta Decizie Cadru, daca persoana urmează sa fie predată. 2. Daca autoritatea judiciara executoare constata ca informațiile comunicate de Statul Membru emitent sunt insuficiente pentru a-i permite sa decidă asupra predării, aceasta va solicita ca informațiile suplimentare necesare, in special cu privire la Articolele 3 la 5 si Articolul 8, sa-i fie furnizate de urgenta si poate stabili o limita de timp pentru primirea acestora, luând in considerare necesitatea de respectare a limitelor de timp stabilite la Articolul 17. 3. Autoritatea judiciara emitenta poate in orice moment sa transmită autorității judiciare executoare orice informații suplimentare utile.
ART. 89 Arestarea persoanei solicitate (1) În termen de cel mult 24 de ore de la reținere, persoana solicitată este prezentată instanței competente.	Decizia – cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre Articolul 12

(2) Instanța informează persoana solicitată asupra existenței unui mandat european de arestare împotriva sa, asupra conținutului acestuia, asupra posibilității de a consimți la predarea către statul membru emitent, precum și cu privire la drepturile sale procesuale. (3) Instanța dispune arestarea persoanei solicitate prin încheiere motivată. (4) Persoana arestată este depusă în arest. (5) Instanța comunică autorității judiciare emitente arestarea persoanei solicitate.	Tinerea în detenție a persoane Dacă o persoană este arestată pe baza unui mandat de arestare european, autoritatea judiciară executoare va adopta o hotărâre dacă persoana solicitată să rămână în detenție, în conformitate cu legea Statului Membru executor. Persoana poate fi eliberată provizoriu în orice moment în conformitate cu legea internă a Statului Membru executor, cu condiția ca autoritatea competentă a acelui Stat Membru să ia măsurile pe care le considera necesare pentru a preveni dispariția persoanei solicitate.
ART. 90 Audierea persoanei arestate (1) Instanța procedează la audierea persoanei solicitate în termen de cel mult 48 de ore de la arestarea acesteia. (2) Persoana arestată va fi întrebată, mai întâi, asupra consimțământului la predare. (3) Instanța se asigură că persoana arestată a consimțit voluntar la predare și în deplină cunoștință de cauză, cunoscând consecințele juridice ale consimțământului, în special caracterul irevocabil al acestuia. În același fel procedează și în cazul renunțării la efectele regulii specialității. (4) Dacă persoana arestată consimte la predare se întocmește un proces – verbal care se semnează de persoana solicitată, membrii completului de judecată, reprezentantul Ministerului Public și de grefier. În același proces-verbal se consemnează, dacă este cazul, și renunțarea la drepturile conferite de regula specialității. (5) Dacă persoana arestată nu consimte la predare, instanța procedează la audierea acesteia. (6) Opoziția persoanei solicitate la predare se poate baza numai pe existența unei erori cu privire la identitatea acesteia sau a unui motiv de refuz al executării mandatului european de arestare. (7) Instanța poate fixa, cu respectarea termenelor maxime prevăzute la art. 95, un termen pentru administrarea probelor propuse de persoana arestată sau de procuror ori pentru transmiterea unor informații suplimentare de către autoritatea judiciară emitentă, cu privire la cauzele de refuz sau de condiționare a predării. (8) Procurorul pune concluzii în toate cazurile. (9) În cursul procedurii, instanța, ascultând și concluziile procurorului, dispune, la fiecare 30 de zile, prin încheiere, asupra menținerii măsurii arestării sau punerii în libertate a persoanei solicitate, în acest din urmă caz, luând toate măsurile necesare pentru a evita fuga persoanei solicitate, inclusiv a măsurilor preventive prevăzute de lege. (10) În scopul luării unei decizii potrivit alineatului precedent, instanța ține seama de toate împrejurările cauzei și de necesitatea asigurării executării mandatului european de arestare.	Decizia – cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre Articolul 14 Audierea persoanei solicitate Dacă persoana arestată nu consimte la predare sau conform Articolului 13, aceasta va avea dreptul să fie audiată de autoritatea judiciară executoare, în conformitate cu legea Statului Membru executor.
ART. 91 Drepturile persoanei arestate în baza unui mandat european de arestare	Decizia – cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între

(1) Persoana arestată are dreptul să fie informată cu privire la conținutul mandatului european de arestare. (2) Persoana arestată are dreptul să fie asistată de un apărător ales sau numit din oficiu de instanță. (3) Persoana arestată care nu înțelege sau nu vorbește limba română are dreptul la interpret, asigurat gratuit de către instanță.	statele membre Articolul 11 Drepturile persoanei solicitate 1. Când o persoana solicitata este arestata, autoritatea judiciara executoare competenta va informa, in conformitate cu legea sa naționala, acea persoana cu privire la mandatul de arestare european si la conținutul acestuia, si de asemenea cu privire la posibilitatea de a consimți sa se predea autorității judiciare emitente. 2. O persoana solicitata care este arestata in scopul executării unui mandat de arestare european va avea dreptul sa fie asistata de un avocat si de un interpret in conformitate cu legea națională a Statului Membru de executare.
ART. 92 Predarea temporară sau luarea declarației persoanei solicitate (1) În situațiile prevăzute la art. 81 alin. (1) lit. a), dacă autoritatea judiciară emitentă o solicită, se poate aproba predarea temporară a persoanei solicitate în statul membru emitent sau se procedează la luarea unei declarații acestei persoane. (2) În cazul în care s-a acordat predarea temporară, aceasta se efectuează în condițiile și pe durata stabilite de comun acord între autoritatea judiciară emitentă și cea de executare. În toate cazurile, persoana urmărită va trebui să se întoarcă în România pentru a participa la desfășurarea procedurii de predare în baza mandatului european de arestare. (3) În cazul în care nu se acordă predarea temporară sau aceasta nu este solicitată, autoritatea judiciară de executare română procedează la luarea unei declarații persoanei solicitate, cu participarea persoanei desemnate de autoritatea judiciară emitentă, dacă este cazul, în conformitate cu legea statului membru emitent. Audierea persoanei solicitate se face potrivit prevederilor Codului de procedură penală român și în condițiile stabilite potrivit înțelegerii dintre autoritățile judiciare implicate. În toate cazurile se vor respecta drepturile procesuale ale persoanei urmărite.	Decizia – cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre Articolul 23 Limitele de timp pentru predarea persoanei 1. Persoana solicitata va fi predata cat mai repede posibil la o data convenita intre autoritățile interesate. 1. Persoana va fi predata nu mai târziu de 10 zile de la decizia definitiva privind executarea mandatului de arestare european. 3. Daca predarea persoanei solicitate in perioada specificata la paragraful 2 este împiedicata de circumstanțe dincolo de controlul vreunuia dintre Statele Membre, autoritățile judiciare emitenta si executoare vor lua imediat contactul una cu cealaltă si vor conveni o alta data de predare. In acest caz, predarea va avea loc in termen de 10 zile de la noua data astfel convenita. 4. Predarea poate fi in mod excepțional amânata temporar din motive umanitare serioase, de exemplu daca exista suficiente temeiuri sa se creadă ca predarea va pune in mod manifest in pericol viata sau sănătate persoanei solicitate. Executarea mandatului de arestare european va avea loc imediat ce aceste motive încetează sa existe. Autoritatea judiciara executoare va informa imediat autoritatea judiciara emitenta si vor conveni o noua data de predare. In acest caz, predarea va avea loc in termen de 10 zile de la noua data astfel convenita. 5. La expirarea limitelor de timp specificate la paragrafele 2 la 4, daca persoana este încă privata de libertate, va fi eliberata.
ART. 93 Executarea mandatului european de arestare în cazul în care persoana solicitată consimte la predare (1) În cazul în care persoana solicitată consimte la predare, hotărârea instanței prin care se ia act de consimțământul acesteia are aceleași efecte juridice ca hotărârea de predare prevăzută la art. 94. (2) Hotărârea menționată la alin. (1) este definitivă.	Decizia – cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre Articolul 13 Consimțământul la predare 1. Daca persoana arestata indica faptul ca consimte sa se predea, consimțământul respectiv si, daca este cazul, renunțarea expresa la dreptul la 'regula specialității' menționata la Articolul 27(2) se va da in fata autoritarii

	judiciare executoare, in conformitate cu legea interna a Statului Membru executor. 2. Fiecare Stat Membru va adopta masurile necesare pentru a asigura ca, consimțământul si, daca este cazul, renunțarea menționate la paragraful 1, sunt luate astfel încât sa rezulte ca persoana in cauza le-a dat voluntar si in deplina cunoștința a consecințelor. In acest scop, persoana solicitata va avea dreptul la avocat. 3. Consimțământul si, daca este cazul, renunțarea menționate la paragraful 1 for fi înregistrate formal in conformitate cu procedura prevăzuta de legea interna a Statului Membru executor. 4. In principiu, consimțământul nu poate fi revocat. Fiecare Stat Membru poate prevedea ca, consimțământul si, daca este cazul, renunțarea pot fi revocate, in conformitate cu regulile aplicabile conform legii interne. In acest caz, perioada dintre data consimțământului si cea a revocării sale nu va fi luata in considerare la stabilirea limitelor de timp specificate la Articolul 17. Un Stat Membru care dorește sa aibă recurs la aceasta posibilitate va informa in consecința Secretariatul General al Consiliului la adoptarea prezentei Decizii Cadru si va specifica procedura prin care va fi posibila revocarea consimțământului si orice modificare a acesteia.
ART. 94 Hotărârea privind executarea unui mandat european de arestare (1) Instanța se pronunță prin hotărâre cu privire la executarea unui mandat european de arestare în cel mult 5 zile de la data la care a avut loc audierea persoanei solicitate. (2) Dacă informațiile comunicate de statul membru emitent sunt insuficiente pentru a permite luarea unei hotărâri privind predarea, informațiile suplimentare necesare vor fi solicitate de urgență și se va fixa un termen pentru primirea acestora, ținând cont de termenele maxime prevăzute la art. 95.	Decizia – cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre Articolul 15 Hotărârea de predare 1. Autoritatea judiciara executoare va decide, in limita de timp si in condițiile definite in prezenta Decizie Cadru, daca persoana urmează sa fie predată. 2. Daca autoritatea judiciara executoare constata ca informațiile comunicate de Statul Membru emitent sunt insuficiente pentru a-i permite sa decidă asupra predării, aceasta va solicita ca informațiile suplimentare necesare, in special cu privire la Articolele 3 la 5 si Articolul 8, sa-i fie furnizate de urgenta si poate stabili o limita de timp pentru primirea acestora, luând in considerare necesitatea de respectare a limitelor de timp stabilite la Articolul 17. 3. Autoritatea judiciara emitenta poate in orice moment sa transmită autorității judiciare executoare orice informații suplimentare utile.
ART. 94¹ Căi de atac (1) Împotriva încheierilor menționate la art. 89 alin. (3) și 90 alin. (9) se poate declara recurs în termen de 24 de ore de la pronunțare. (2) Hotărârea menționată la art. 94 poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la pronunțare. (3) Recursul formulat în scris trebuie motivat. (4) Când recursul este declarat oral, acesta trebuie motivat în termen de 24 de	

ore de la declarare în cazul prevăzut la alin. (1) și în termen de 5 zile, în cazul prevăzut la alin. (2). (5) Cererea de recurs și motivele acesteia se comunică părții interesate. (6) În cazul declarării recursului, cauza se transmite de îndată ce acesta este motivat sau la expirarea termenului pentru motivare a acestuia, Secției Penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție."	
ART. 94² Soluționarea recursului Recursul declarat în condițiile menționate la art. 94¹ se soluționează cu precădere, în termen de cel mult 3 zile de la transmiterea dosarului cauzei la Înalta Curte de Casație și Justiție.	
La articolul 100, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins: „ (3) În situația în care România este statul de executare, statul emitent va trebui să solicite autorizarea la care se referă alin. (2), iar autoritatea judiciară română de executare va decide, în termen de cel mult 30 de zile de la primirea cererii, dacă infracțiunea care motivează cererea a fost motivul predării în conformitate cu dispozițiile prezentei legi, și fără a aduce atingere garanțiilor la care se referă art. 87.	Decizia – cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre Articolul 27 Eventuala urmărire pentru alte infracțiuni 1. Fiecare Stat Membru poate comunica Secretariatului General al Consiliului ca, în relațiile sale cu alte State Membre care au făcut aceeași comunicare, se prezumă ca fiind dat consimțământul la urmărirea, condamnarea sau detenția în vederea executării unei sentințe privative de libertate sau a unei dispoziții de deținere pentru o infracțiune comisa de persoana solicitată înainte de predarea sa, alta decât cea pentru care a fost predată, dacă într-un caz particular autoritatea judiciară executoare nu declară altfel în declarația sa privind predarea. 2. Cu excepția cazurilor menționate la paragrafele 1 și 3, o persoană predată nu poate fi urmărită, condamnată sau privată în alt fel de libertate pentru o infracțiune comisa înainte de predarea sa, alta decât cea pentru care a fost predată. 3. Paragraful 2 nu se aplică în următoarele cazuri : (a) când persoana având posibilitatea să părăsească teritoriul Statului Membru în care a fost predată nu l-a părăsit în termen de 45 de zile de la eliberarea sa definitivă, sau s-a întors în acel teritoriu după ce îl părăsise; (b) infracțiunea nu este pedepsibilă prin sentința privativă de libertate sau dispoziție de detenție; (c) urmărirea penală nu conduce la aplicarea unei măsuri de restrângere a libertății personale ; (d) când persoana putea fi supusă unei pedepse sau a unei măsuri care nu implică privarea de libertate, în special o pedeapsă financiară sau o măsură înlocuitoare, chiar dacă pedeapsa sau măsura conduce la o restrângere a libertății sale personale; (e) când persoana a consimțit să fie predată, în același timp cu renunțarea la regula de specialitate, în conformitate cu Articolul 13; (f) când persoana, după predarea sa, a renunțat expres la dreptul la regula de

	specialitate cu privire la infracțiuni specifice precedente predării sale. Renunțarea se va da înaintea autorităților judiciare competente din Statul Membru emitent și va fi înregistrată în conformitate cu legea internă a aceluși Stat. Renunțarea va fi redactată astfel încât să rezulte clar că persoana a renunțat voluntar și în deplină cunoștință a consecințelor. În acest scop persoana va avea dreptul la consultanță juridică ; (g) în cazul în care autoritatea judiciară executoare care predă persoana își da acordul în conformitate cu paragraful 4. 4. Se va prezenta autorității judiciare executoare o cerere de consimțământ împreună cu informațiile menționate la Articolul 8(1) și traducerea menționată la Articolul 8(2). Consimțământul se va da când infracțiunea pentru care este cerut este ea însăși supusă predării în conformitate cu prevederile prezentei Dispoziții Cadru. Consimțământul va fi refuzat pe temeiurile menționate la Articolul 3 iar altfel poate fi refuzat numai pe temeiurile menționate la Articolul 4. Decizia va fi luată nu mai târziu de 30 de zile de la primirea cererii. Pentru situațiile menționate la Articolul 3 Statul Membru emitent trebuie să dea garanțiile prevăzute în articolul respectiv.
Articolul 102 se modifică și va avea următorul cuprins : „ART. 102 Predarea ulterioară (1) Consimțământul la predarea de către statul român a unei persoane către alt stat membru, în baza unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune comisă înaintea predării sale, se presupune că a fost dat către toate acele state membre care au transmis o notificare în același sens Secretariatului General al Consiliului Uniunii Europene, dacă autoritatea judiciară română de executare nu dispune altfel prin hotărârea de predare. (2) În orice caz, consimțământul autorității judiciare române de executare la predarea ulterioară a persoanei solicitate de către un stat membru emitent către un alt stat nu este necesar dacă persoana solicitată: a) având ocazia să părăsească teritoriul statului căruia i-a fost predată, nu a făcut acest lucru în termen de 45 de zile de la punerea sa definitivă în libertate sau s-a întors pe acest teritoriu după ce l-a părăsit; b) a consimțit să fie predată unui stat membru, altul decât statul de executare, în baza unui mandat european de arestare. Consimțământul se exprimă în fața autorității judiciare competente a statului membru emitent și se consemnează într-un proces-verbal întocmit conform dreptului intern al acestuia. Persoana urmărită are dreptul de a fi asistată de un avocat. Consimțământul trebuie exprimat în mod liber și în deplină cunoștință de cauză asupra consecințelor sale; c) renunță la regula specialității, în conformitate cu dispozițiile art. 100 alin. (3) și (4) lit. a) - c). (3) În situațiile nereglementate de alin. (1) și (2), este necesară aprobarea autorității judiciare române de executare, care se va solicita în conformitate cu dispozițiile art. 82, anexând cererii informațiile prevăzute la art. 79 alin. (1),	Decizia – cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre Articolul 28 Predare sau extrădarea ulterioară 1. Fiecare Stat Membru poate comunica Secretariatului General al Consiliului ca, în relațiile sale cu alte State Membre care au făcut aceeași comunicare, consimțământul pentru predarea unei persoane unui Stat Membru altul decât Statul Membru executor conform unui mandat de arestare european emis pentru o infracțiune comisă anterior predării acesteia, se prezumă ca fiind dat, dacă într-un caz particular autoritatea judiciară executoare declară altfel în decizia sa cu privire la predare. 2. În orice caz, o persoană care a fost predată Statului Membru emitent conform unui mandat de arestare european poate, fără consimțământul Statului Membru executor, să fie predată unui Stat Membru altul decât Statul Membru executor conform unui mandat de arestare european emis pentru orice infracțiune comisă anterior predării sale în următoarele cazuri: (a) când persoana solicitată, având posibilitatea să părăsească teritoriul Statului Membru către care a fost predată, nu l-a părăsit în termen de 45 de zile de la eliberarea sa definitivă, sau s-a înapoiat pe acel teritoriu după ce l-a părăsit ; (b) când persoana solicitată consimte să fie predată unui Stat Membru altul decât Statul Membru executor conform unui mandat de arestare european. Consimțământul va fi dat în fața autorităților judiciare competente ale Statului Membru emitent și va fi înregistrat în conformitate cu legea națională a aceluși Stat. Acesta va fi redactat astfel încât să rezulte clar că persoana în cauză l-a dat în mod voluntar în deplină cunoștință privind consecințele. În acest scop, persoana solicitată va avea dreptul la consultanță juridică ;

însoțite de o traducere. (4) Când România nu a transmis notificarea la care se referă alin. (1), consimțământul statului român la predarea unei persoane de către statul emitent unui stat terț, în baza unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune anterioară predării sale de către statul român, se exprimă pe baza cererii de autorizare formulate de către statul emitent. Cererea se aprobă de către autoritatea română de executare în termen de cel mult 30 de zile de la primirea acesteia, dacă infracțiunea care motivează cererea constituie motiv de predare în conformitate cu dispozițiile prezentei legi, și fără a aduce atingere garanțiilor la care se referă art. 89 (5) Dispozițiile alineatelor precedente în mod corespunzător și în cazul în care România este stat emitent.	(c) cand persoana solicitata nu se supune regulei de specialitate, in conformitate cu Articolul 27(3)(a), (e), (f) si (g). 3. Autoritatea judiciara executoare consimte la predarea catre alt Stat Membru in conformitate cu urmatoarele reguli : (a) cererea pentru consimtamant va fi prezentata in conformitate cu Articolul 9, insotita de informatiile mentionate la Articolul 8(1) si o traducere conform Articolului 8(2) ; (b) consimtamantul se va da cand infractiunea pentru care este cerut este ea insasi supusa predarii in conformitate cu prevederile prezentei Dispozitii Cadru. (c) decizia va fi luata nu mai tarziu de 30 de zile de la primirea cererii ; (d) consimtamantul va fi refuzat pe temeiurile mentionate la Articolul 3 iar altfel poate fi refuzat numai pe temeiurile mentionate la Articolul 4. Pentru situatiile mentionate la Articolul 5 Statul Membru emitent trebuie sa dea garantiile prevazute in articolul respectiv. 4. Independent de paragraful 1, o persoana care a fost predata conform unui mandat de arestare european nu va fi extradata unui tert Stat fara consimtamantul autoritatii competente a Statului Membru care a predat persoana. Consimtamantul respectiv va fi dat in conformitate cu Conventiile prin care Statul Membru este legat, precum si cu dreptul sau intern.
TITLUL IV Transferul de proceduri în materie penală	
ART. 110 Condiții Transferul procedurii penale poate fi solicitat numai dacă statul solicitat are competența de jurisdicție în cauză și extrădarea nu poate fi solicitată ori, în cazul în care s-a solicitat extrădarea, cererea a fost respinsă.	CONVENȚIA EUROPEANĂ privind transferul de proceduri în materie penală ART. 7 1. Urmărirea nu poate fi exercitată în statul solicitat decât atunci când fapta în legătură cu care s-a solicitat începerea urmăririi ar fi infracțiune în cazul comiterii pe teritoriul acestui stat și când autorul ar fi pasibil de o condamnare și în baza legilor acestui stat. 2. Dacă infracțiunea a fost comisă de o persoană investită cu o funcție publică în statul solicitant sau cu privire la o persoană investită cu o funcție publică la o instituție ori la un bun care are caracter public în acest stat, aceasta va fi considerată în statul solicitat ca și cum ar fi fost comisă de o persoană investită cu o funcție în acest stat sau cu privire la o persoană, instituție ori bun corespunzând, în acest din urmă stat, aceluia ce face obiectul infracțiunii. ART. 8 1. Un stat contractant poate solicita unui alt stat contractant să înceapă urmărirea în unul sau mai multe dintre cazurile următoare: a) dacă acuzatul are reședința obișnuită în statul solicitat; b) dacă acuzatul este cetățean al statului solicitat sau dacă acest stat este statul său de origine; c) dacă acuzatul execută sau urmează să execute o pedeapsă privativă de libertate în statul solicitat; d) când acuzatul face obiectul, în statul solicitat, al unei urmăririi judiciare pentru aceeași infracțiune sau pentru alte infracțiuni;

e) dacă se consideră că transferul urmăririi este justificat prin interesul de a descoperi adevărul și, mai ales, dacă elementele de probă cele mai importante se găsesc în statul solicitat;

f) dacă se consideră că executarea unei eventuale condamnări în statul solicitat este susceptibilă să amelioreze posibilitățile de reintegrare socială a condamnatului;

g) dacă se consideră că prezența acuzatului la audieri nu poate fi asigurată în statul solicitat;

h) dacă statul solicitant consideră că nu este în măsură să execute o eventuală condamnare, chiar atunci când are calea extrădării, și că statul solicitat este în măsură să o facă.

2. În cazul în care acuzatul a fost condamnat efectiv într-un stat contractant, acest stat nu poate solicita transferul urmăririi pentru unul sau mai multe dintre cazurile menționate la paragraful 1 al acestui articol decât atunci când nu poate executa condamnarea respectivă, chiar având calea extrădării, și atunci când celălalt stat contractant nu acceptă principiul executării unei hotărâri date în străinătate sau refuză executarea unei astfel de hotărâri.

ART. 114¹

Aplicarea principiului NON BIS IN IDEM

(1) O persoană în privința căreia s-a pronunțat o hotărâre definitivă pe teritoriul unui stat membru al spațiului Schengen, nu poate fi urmărită sau judecată pentru aceleași fapte dacă, în caz de condamnare, hotărârea a fost executată, este în curs de executare sau nu mai poate fi executată potrivit legii statului care a pronunțat condamnarea.

(2) Cu toate acestea, dispozițiile alin. (1) nu se aplică dacă:

a) faptele vizate de hotărârea străină s-au săvârșit în tot sau în parte pe teritoriul României. În acest caz, excepția nu se aplică dacă faptele s-au săvârșit în parte pe teritoriul statului membru unde s-a pronunțat hotărârea;

b) dacă faptele vizate de hotărârea străină constituie o infracțiune contra siguranței statului sau împotriva altor interese esențiale ale României;

c) dacă faptele vizate de hotărârea străină au fost săvârșite de un funcționar român prin încălcarea obligațiilor sale de serviciu.

(3) Excepțiile menționate la alin. (2) nu se aplică atunci când, pentru aceleași fapte, statul membru interesat a cerut preluarea urmăririi penale sau a acordat extrădarea persoanei în cauză."

Convenția din 19 iulie 1990 de aplicare a acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea graduală a controalelor la frontierele comune, Schengen, 19 iunie 1990

CAP. 3 Aplicarea principiului NON BIS IN IDEM

ART. 54 O persoana în privința careia s-a pronunțat o hotărâre definitivă într-o Parte Contractantă, nu poate fi urmărită pentru aceleași fapte de o altă Parte Contractantă, cu condiția ca, în caz de condamnare, hotărârea să fi fost executată, să fie în curs de executare sau să nu mai poată fi executată potrivit legii Partii Contractante care a pronunțat condamnarea.

ART. 55 (1) În momentul ratificării, acceptării sau aprobării prezentei Convenții, o Parte Contractantă poate declara că nu se considera legată prin dispozițiile articolului 54, într-unul sau mai multe din următoarele cazuri:

a) dacă faptele vizate de hotărârea străină s-au petrecut în tot sau în parte pe propriul sau teritoriu; în acest din urmă caz, excepția nu se aplică dacă faptele s-au petrecut în parte pe teritoriul Partii Contractante unde s-a pronunțat hotărârea;

b) dacă faptele vizate de hotărârea străină constituie o infracțiune contra siguranței statului sau împotriva altor interese care sunt în egală măsură esențiale pentru acea Parte Contractantă; c) dacă faptele vizate de hotărârea străină au fost săvârșite de un funcționar al acelei Partii Contractante prin încălcarea obligațiilor sale de serviciu.

(2) O Parte Contractantă care a făcut o declarație privind excepțiile menționate în paragraful 1, litera b) trebuie să precizeze categoriile de fapte pedepsibile pentru care se poate aplica excepția.

(3) O Parte Contractantă poate retrage oricând o declarație care privește una sau mai multe excepții menționate la paragraful 1.

(4) Excepțiile care au făcut obiectul unei declarații conform paragrafului 1 nu se aplică atunci când, pentru aceleași fapte, Partea Contractantă interesată a cerut unei alte Partii Contractante să efectueze urmărirea sau a acordat extradarea persoanei în cauză.

ART. 56 Dacă o Parte Contractantă continuă procedurile împotriva unei persoane față de care s-a pronunțat o hotărâre definitivă pentru aceleași fapte într-o altă Parte Contractantă, orice perioadă de privare de libertate care este o consecință a faptelor respective, executată pe teritoriul ultimei Partii Contractante trebuie dedusă din orice hotărâre pronunțată. De asemenea, în măsura în care legislația națională permite, se iau în considerare și alte pedepse decît perioadele de detenție deja executate.

ART. 57 (1) Când o Parte Contractantă acuză o persoană de săvîrșirea unei fapte pedepsibile și autoritățile competente ale acestei Partii au motive să creadă că acuzația privește fapte pedepsibile pentru care persoana a fost deja judecată de o altă Parte Contractantă, aceste autorități solicită, dacă consideră necesar, informațiile relevante de la autoritățile competente ale Partii Contractante pe al cărei teritoriu s-a pronunțat deja hotărîrea.

(2) Informațiile cerute trebuie furnizate în cel mai scurt termen și trebuie luate în considerare în acțiunile care se îndeplinesc în cadrul procedurii pînă la urmă.

(3) În momentul ratificării, acceptării ori aprobării acestei Convenții, fiecare Parte Contractantă nominalizează autoritățile competente să ceară și să primească informațiile prevăzute în acest articol.

ART. 58 Dispozițiile mai sus nu împiedică aplicarea dispozițiilor mai largi din legislația națională cu privire la principiul NON BIS IN IDEM în cazul hotărîrilor pronunțate în străinătate.

TITLUL V

Recunoașterea și executarea hotărîrilor penale și a actelor judiciare

Convenția europeană privind valoarea internațională a hotărîrilor repressive (Haga, 1970)

ART. 4

1. O sancțiune nu poate fi pusă în executare de către un alt stat contractant decît dacă, potrivit legii acestuia, fapta pentru care s-a pronunțat sancțiunea ar fi constituit, în cazul în care a fost săvîrșită în acest stat, o infracțiune și autorul ar fi fost sancționabil.

2. Dacă prin condamnare sunt reprimite mai multe infracțiuni dintre care unele nu îndeplinesc condițiile prevăzute la paragraful 1, statul de condamnare indică partea din sancțiune aplicabilă infracțiunilor care îndeplinesc aceste condiții.

ART. 5

Statul de condamnare nu poate cere executarea unei sancțiuni unui alt stat contractant decît dacă una sau mai multe dintre următoarele condiții sunt îndeplinite:

a) dacă condamnatul are reședința sa obișnuită în celălalt stat;

ART. 116

Condiții pentru recunoaștere

(1) Recunoașterea pe teritoriul României a unei hotărîri penale străine sau unui act judiciar străin poate avea loc dacă:

a) România și-a asumat o asemenea obligație printr-un tratat internațional la care este parte;

b) a fost respectat dreptul la un proces echitabil, în sensul art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de România prin Legea nr. 30/1994;

c) nu a fost pronunțată pentru o infracțiune politică sau pentru o infracțiune militară care nu este o infracțiune de drept comun;

d) respectă ordinea publică a statului român;

e) hotărîrea sau actul judiciar poate produce efecte juridice în România, potrivit legii penale române;

f) nu s-a pronunțat o condamnare pentru aceleași fapte împotriva aceleași persoane în România;

g) nu s-a pronunțat o condamnare pentru aceleași fapte împotriva aceleași persoane într-un alt stat care a fost recunoscută în România.

(2) Hotărârile penale străine pot fi recunoscute în România și dacă nu este întrunită condiția prevăzută la alin. (1) lit. a), pe bază de reciprocitate. În acest sens, instanța competentă solicită Ministerului Justiției verificarea îndeplinirii condiției reciprocității.

(3) Executarea hotărârii este posibilă, independent de verificarea condițiilor prevăzute la alin. (1), și atunci când se referă la un cetățean român a cărui extrădare a fost, în prealabil, acordată de România statului străin în care s-a pronunțat hotărârea.

b) dacă executarea sancțiunii în celălalt stat este susceptibilă să amelioreze posibilitățile de reintegrare socială a condamnatului;

c) dacă este vorba de o sancțiune privativă de libertate care ar putea fi executată în celălalt stat, în continuarea unei alte sancțiuni privative de libertate pe care condamnatul o execută sau urmează să o execute în acest stat;

d) dacă celălalt stat este statul de origine al condamnatului și s-a declarat deja că este gata să preia executarea acestei sancțiuni;

e) dacă apreciază că nu este în măsură să asigure el însuși executarea sancțiunii, chiar recurgând la extrădare, iar celălalt stat are această posibilitate.

ART. 6

Executarea cerută în condițiile stabilite prin dispozițiile precedente nu poate fi refuzată în întregime sau în parte decât în unul dintre următoarele cazuri:

- a) dacă executarea ar fi contrară principiilor fundamentale ale ordinii de drept a statului solicitat;
- b) dacă statul solicitat consideră că infracțiunea reprimată prin condamnare îmbracă un caracter politic sau este vorba de o infracțiune pur militară;
- c) dacă statul solicitat consideră că există motive serioase de a se crede că respectiva condamnare a fost provocată sau agravată din considerente de rasă, religie, cetățenie sau opinie politică;
- d) dacă executarea este contrară angajamentelor internaționale ale statului solicitat;
- e) dacă fapta constituie obiect de urmărire în statul solicitat sau dacă acesta hotărăște să înceapă urmărirea;
- f) dacă autoritățile competente ale statului solicitat au hotărât să nu înceapă urmărirea sau să înceteze urmărirea pe care au exercitat-o pentru aceeași faptă;
- g) dacă fapta a fost săvârșită în afara teritoriului statului solicitant;
- h) dacă statul solicitat nu este în măsură să pună în executare sancțiunea;
- i) dacă cererea este întemeiată pe art. 5 lit. e) și nici una dintre celelalte condiții prevăzute de acest articol nu este îndeplinită;
- j) dacă statul solicitat consideră că statul solicitant este în măsură să asigure el însuși executarea sancțiunii;
- k) dacă, din cauza vârstei sale în momentul săvârșirii faptei, condamnatul nu ar putea fi urmărit în statul solicitat;
- l) dacă sancțiunea este prescrisă potrivit legii statului solicitat;
- m) în măsura în care prin hotărâre se pronunță o decădere.

ART. 122

Legea aplicabilă și efectele executării

- (1) Executarea unei hotărâri penale străine are loc potrivit legii române.
- (2) Hotărârile penale străine recunoscute și executate în România produc aceleași efecte ca și hotărârile pronunțate de instanțele române.
- (3) Statul străin care solicită executarea este singurul competent să decidă asupra unei căi extraordinare de atac împotriva hotărârii de executat.
- (4) Amnistia și grațierea pot fi acordate atât de statul străin, cât și de statul român.

Convenția europeană privind valoarea internațională a hotărârilor repressive (Haga, 1970)

ART. 10

1. Executarea este guvernată de legea statului solicitat și numai acest stat este competent să ia toate hotărârile corespunzătoare, îndeosebi în ceea ce privește eliberarea condiționată.
2. Numai statul solicitant are dreptul să statueze asupra oricărei forme de recurs vizând revizuirea condamnării.
3. Oricare dintre cele două state poate să exercite dreptul de amnistiere sau

(5) Statul străin trebuie să informeze statul român asupra intervenirii oricăreia dintre cauzele care determină încetarea executării, prevăzute la alin. (4).

(6) Începerea executării pedepsei în România are ca efect renunțarea statului străin la executarea pe teritoriul acestuia, exceptând cazul în care condamnatul se sustrage de la executarea pedepsei, caz în care acest stat redobândește dreptul la executare. În cazul pedepsei amenzii, statul străin redobândește dreptul la executare începând din momentul în care este informat asupra neexecutării, totale sau parțiale, a acestei pedepse.

de grațiere.

ART. 11

1. De îndată ce statul de condamnare a prezentat cererea de executare, el nu mai poate pune în executare sancțiunea care formează obiectul cererii. Totuși statul de condamnare poate pune în executare o sancțiune privativă de libertate atunci când condamnatul se află deja deținut pe teritoriul acestui stat, în momentul prezentării cererii.

2. Statul solicitant își recapătă dreptul de executare:

a) dacă își retrage cererea mai înainte ca statul solicitat să îl fi informat despre intenția sa de a da curs cererii;

b) dacă statul solicitat îl informează despre refuzul său de a da curs cererii;

c) dacă statul solicitat renunță în mod expres la dreptul său de executare. Renunțarea nu poate avea loc decât dacă cele două state interesate consimt la aceasta sau dacă executarea nu mai este posibilă în statul solicitat. Ea este, în acest din urmă caz, obligatorie, dacă statul solicitant a cerut-o.

ART. 12

1. Autoritățile competente ale statului solicitat trebuie să pună capăt executării de îndată ce au cunoștință despre o grațiere, amnistie, o cale de atac vizând revizuirea sau despre orice altă hotărâre având ca efect înlăturarea caracterului executoriu al sancțiunii. Se procedează tot astfel în cazul executării unei amenzi, când condamnatul a plătit-o autorității competente a statului solicitant.

2. Statul solicitant informează, fără întârziere, statul solicitat despre orice hotărâre sau orice alt act de procedură intervenit pe teritoriul său, care, potrivit paragrafului precedent, pun capăt dreptului de executare.

TITLUL VI

Transferarea persoanelor condamnate

Alineatele (1), (3), (4) și (8) ale articolului 139 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„ (1) În cazul în care procedura de soluționare a cererii de transferare continuă, toate documentele, inclusiv cele furnizate de statul de executare, sunt supuse mai întâi examenului de regularitate internațională la Ministerul Justiției. Dispozițiile art. 40 se aplică în mod corespunzător. După observarea îndeplinirii condițiilor, ministerul transmite cererea și actele ajutătoare, însoțite de traduceri, procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel competentă. La dosar se vor atașa și înscrisurile depuse în legătură cu cererea de transferare de către oficiul consular străin competent, potrivit art. 135 alin. (2).

(3) Procurorul general sesizează, în vederea soluționării cererii de transferare, curtea de apel în a cărei circumscriptie se află locul de detenție ori, în cazul în care condamnatul nu a început executarea pedepsei, domiciliul

Convenția din 19 iunie 1990

de aplicare a acordului de la Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea graduala a controalelor la frontierele comune, Schengen, 19 iunie 1990

ART. 67 Dispozițiile următoare se aplica între Partile Contractante care sint parti la Conventia Consiliului Europei din 21 martie 1983 cu privire la transferul persoanelor condamnate, pentru a completa aceasta Conventie.

ART. 68 (1) Partea Contractanta pe teritoriul careia s-a pronuntat o pedeapsa privativa de libertate sau o masura de siguranta restrictiva de libertate care beneficiaza de autoritate de lucru judecat, cu privire la un cetatean al altei Parti Contractante care se sustrage de la executarea acestei pedepse sau masuri de siguranta refugiindu-se pe teritoriul tarii sale, poate cere acestei din urma Parti Contractante, daca persoana evadata se afla pe teritoriul sau, sa reia executarea pedepsei sau a masurii de siguranta.

acestui. Totodată, înainte de sesizarea curții de apel, procurorul general va verifica dacă persoana condamnată face obiectul unui dosar penal aflat pe rolul autorităților judiciare române, informând în mod corespunzător instanța. În cazul în care obținerea informațiilor ar conduce la întârzierea procedurii de transfer, procurorul general va dispune sesizarea curții de apel, urmând ca acestea să fie obținute cel mai târziu până la primul termen de judecată.

(4) Cererea se judecă în camera de consiliu, cu participarea procurorului, cu citirea persoanei condamnate, precum și, dacă este cazul, cu participarea unui interpret. Condamnatul poate fi asistat, la cerere, de un apărător ales ori, în lipsă, numit din oficiu. Judecarea cererii se face de urgență și cu precădere, iar hotărârea se motivează în cel mult 5 zile de la pronunțare și se comunică Ministerului Justiției.

(8) În cazul unei persoane, care după de a fost condamnată printr-o hotărâre penală definitivă pronunțată de o instanță română, evadează, în cazul începerii executării pedepsei ori, în cazul în care nu a început executarea pedepsei, se sustrage de la executarea pedepsei, refugiindu-se pe teritoriul statului al cărui resortisant este, statul roman va putea adresa acestui stat o cerere de preluare a executării pedepsei aplicate. Cererea se formulează de către instanța de executare, în cazul în care persoana condamnată se sustrage de la executarea pedepsei, sau de către instanța în a cărei circumscripție se află locul de deținere, în cazul în care persoana condamnată a început executarea pedepsei. Cererea poate include și solicitarea ca statul pe teritoriul căruia s-a refugiat persoana condamnată să ia măsura arestării sau orice altă măsură pentru a garanta că persoana condamnată va rămâne pe teritoriul său până la comunicarea hotărârii asupra cererii de preluare a executării. La cerere se vor anexa documentele prevăzute la 133 alin. (3) și art. 134 alin. (2) lit. a), b) și d). După traducerea cererii și a actelor anexe acestea se transmit la Ministerul Justiției spre a fi comunicate autorității centrale din statul solicitat."

(2) Înainte de primirea documentelor pe care se bazează cererea de reluare a executării pedepsei sau a măsurii de siguranță, sau numai a restului de pedeapsă neexecutat și înainte de adoptarea unei decizii cu privire la această cerere, Partea Contractantă solicitată poate, la cererea Partii Contractante solicitante, să retina persoana condamnată sau să ia alte măsuri pentru a garanta prezenta acesteia pe teritoriul său.

ART. 69 Transferul executării în temeiul articolului 68 nu este condiționat de acordul persoanei careia i s-a aplicat pedeapsa sau măsura de siguranță. Celelalte dispoziții ale Convenției Consiliului Europei asupra transferului persoanelor condamnate din 21 martie 1983 sunt aplicabile prin analogie.

Protocolul adițional la Convenția europeană asupra transferării persoanelor condamnate, adoptat la Strasbourg la 18 decembrie 1997

ARTICOLUL 2

Persoanele evadate din statul de condamnare

1. Atunci când un cetățean al uneia dintre părți, față de care o hotărâre de condamnare definitivă a fost pronunțată pe teritoriul unei alte părți, vizează să se sustragă executării sau urmăririi executării condamnării în statul de condamnare, refugiindu-se pe teritoriul primei părți înainte de a-și fi executat condamnarea, statul de condamnare poate să adreseze primei părți o cerere prin care să îl solicite ca aceasta să se ocupe de executarea condamnării.

2. Partea solicitată poate, la cererea părții solicitante, înainte de primirea documentelor în sprijinul cererii sau în așteptarea hotărârii privind cererea, să procedeze la arestarea persoanei condamnate sau să ia orice altă măsură corespunzătoare, menită să asigure că aceasta nu îi va părăsi teritoriul. Orice cerere în acest sens va fi însoțită de informațiile menționate în paragraful 3 al art. 4 din convenție. Arestarea, cu acest titlu, a persoanei condamnate nu poate duce la agravarea situației sale penale.

3. Transferul executării condamnării nu necesită consimțământul persoanei condamnate.

TITLUL VII

Asistența judiciară în materie penală

ART. 165

Audierile prin videoconferință

(1) În cazul în care o persoană care se află pe teritoriul României trebuie să fie audiată ca martor sau expert de către autoritățile judiciare ale unui stat străin și este inoportun sau imposibil pentru acea persoană să se înfățișeze personal pe teritoriul aceluia stat, statul străin poate solicita ca audierea să aibă loc prin videoconferință, potrivit alineatelor următoare.

(2) O asemenea cerere poate fi acceptată de statul român dacă nu contravine principiilor sale fundamentale de drept și cu condiția să dispună de mijloacele tehnice care să permită efectuarea audierii prin videoconferință.

Convenția Uniunii Europene privind asistența judiciară internațională în materie penală, din 29 mai 2000

Articolul 10

Audierea prin videoconferință

1. Dacă o persoană se află pe teritoriul unui Stat Membru și dacă trebuie să fie audiată în calitate de martor sau de expert de autoritățile judiciare ale unui alt Stat Membru, acesta din urmă, în cazul în care nu este recomandabil sau posibil ca acea persoană care urmează să fie audiată să se prezinte personal pe teritoriul său, poate solicita ca audierea să aibă loc prin videoconferință, așa

(3) În cererea de audiere prin videoconferință trebuie să se precizeze, în afară de informațiile prevăzute la art. 159, motivul pentru care nu este oportun sau este imposibil ca martorul sau expertul să fie prezent personal la audiere, precum și denumirea autorității judiciare și numele persoanelor care vor proceda la audiere.

(4) Martorul sau expertul vor fi citați potrivit legii române.

(5) Autoritățile judiciare competente pentru aplicarea prezentului articol sunt curțile de apel, în cursul judecării, respectiv Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în cursul urmăririi penale.

(6) Audiarea prin videoconferință se desfășoară potrivit următoarelor reguli:

a) audiarea are loc în prezența judecătorului sau procurorului român competent, după caz, asistat, după caz, de un interpret; acesta verifică identitatea persoanei audiate și este obligat să asigure respectarea principiilor fundamentale ale legii române. În cazul în care constată că sunt încălcate principiile fundamentale ale dreptului român, judecătorul sau procurorul ia de îndată măsurile necesare pentru a asigura desfășurarea audierii în conformitate cu legea română;

b) autoritățile judiciare române competente și cele ale statului solicitant convin, după caz, asupra măsurilor de protecție a martorului sau expertului;

c) audiarea se efectuează direct de către autoritatea judiciară competentă a statului solicitant sau sub coordonarea acesteia, potrivit legii sale interne;

d) martorul sau expertul va fi asistat, după caz, de un interpret, potrivit legii române;

e) persoana chemată ca martor sau expert poate invoca dreptul de a nu depune mărturie, care îi este conferit fie de legea română, fie de legea statului solicitant.

(7) Fără a aduce atingere măsurilor convenite pentru protecția martorilor, autoritatea judiciară română întocmește un proces-verbal în care se consemnează data și locul audierii, identitatea persoanei audiate, informații privind depunerea jurământului și condițiile tehnice în care audiarea s-a desfășurat. Procesul-verbal se transmite autorității judiciare competente a statului solicitant.

(8) Dispozițiile Codului de procedură penală se aplică în mod corespunzător.

(9) Dispozițiile prezentului articol se pot aplica și în cazul audierii învinuitorilor sau inculpaților, dacă persoana în cauză consimte și dacă există un acord în acest sens între autoritățile judiciare române și cele ale statului solicitant.

(10) Cheltuielile legate de stabilirea legăturii video, cele legate de punerea la dispoziție a acestei legături în statul solicitant, remunerarea interpreților și indemnizațiile plătite martorilor și experților, precum și cheltuielile de deplasare în statul solicitat, vor fi rambursate de statul străin solicitant statului român, dacă acesta din urmă nu a renunțat expres la rambursarea acestor cheltuieli în totalitate sau parțial.

(11) Dispozițiile prezentului articol se aplică în mod corespunzător și în cazul în care asistența este solicitată de autoritățile judiciare române.

cum se prevede la paragrafele 2 - 8.
2. Statul Membru solicitat va fi de acord ca audiarea să aibă loc prin videoconferință cu condiția ca folosirea videoconferinței să nu contravină principiilor fundamentale ale dreptului său și cu condiția ca el să dispună de mijloacele tehnice astfel încât audiarea să poată avea loc. Dacă Statul membru solicitat nu are acces la mijloacele tehnice pentru organizarea unei videoconferințe, acest mijloc îi poate fi pus la dispoziție de Statul Membru solicitant prin acord mutual.

3. Cererile de audiere prin videoconferință vor conține, în afara de informațiile menționate la Articolul 14 din Convenția Europeană pentru Asistență Mutuală și cu Articolul 37 din Tratatul Benelux, motivul pentru care nu este recomandabil sau nu este posibil ca martorul sau expertul să participe personal, numele autorității judiciare și numele persoanelor care vor efectua audiarea.

4. Autoritatea judiciară a Statului Membru solicitat va cita persoana în cauză să compară în conformitate cu formele stabilite de dreptul său. 5. În ceea ce privește audiarea prin videoconferință, următoarele reguli trebuie aplicate:

(a) autoritatea judiciară a Statului Membru solicitat va fi prezentă pe parcursul audierii, și dacă este necesar, va fi asistată de un interpret, și va fi de asemenea responsabilă să asigure atât identificarea persoanei care urmează să fie audiată cât și respectarea principiilor fundamentale de drept ale Statului Membru solicitat. Dacă autoritatea judiciară a Statului Membru solicitat consideră că în cursul audierii principiile fundamentale de drept ale Statului Membru solicitat sunt încălcate, ea va lua imediat măsurile care sunt necesare pentru a asigura că audiarea continuă în conformitate cu numitele principii;

(b) măsurile pentru protecția persoanei care urmează să fie audiată vor fi convenite, dacă este necesar, între autoritățile competente ale Statului Membru solicitant și ale Statului Membru solicitat;

(c) audiarea va avea loc direct, fiind ținută de sau sub îndrumarea autorității judiciare a Statului Membru solicitant în conformitate cu propriile sale legi;

(d) la cererea Statului Membru solicitant sau a persoanei care urmează să fie audiată, Statul Membru solicitat va lua măsuri ca persoana care va fi audiată să fie asistată de un interpret, dacă este necesar;

(e) persoana care urmează să fie audiată poate recurge la dreptul său de a nu depune mărturie, drept la care poate recurge în conformitate fie cu legile din Statul Membru solicitat fie cu acelea din Statul Membru solicitant.

6. Fără prejudiciu față de orice măsuri convenite pentru protecția persoanelor, autoritatea judiciară a Statului Membru solicitat va întocmi, la încheierea audierii, un proces-verbal în care se menționează data și locul audierii, identitatea persoanei audiate, identitățile și funcțiile tuturor celorlalte persoane din Statul Membru solicitat care au luat parte la audiere, orice declarații sub prestare de jurământ luate și condițiile tehnice în care audiarea a avut loc. Documentul va fi

înaintat de autoritatea competentă a Statului Membru solicitat autorității competente a Statului Membru solicitant.

7. Costul aferent stabilirii conexiunii video, costurile aferente întreținerii conexiunii video în Statul Membru solicitat, remunerația cuvenită interpreților care sunt puși la dispoziție de acesta ca și diurna acordată martorilor și experților ca și costurile lor de deplasare în Statul Membru solicitat vor fi rambursate de Statul Membru solicitant Statului Membru solicitat, dacă acesta din urmă nu renunță la rambursarea integrală sau parțială a acestor cheltuieli.

8. Fiecare Stat Membru va lua măsurile necesare pentru a asigura că, în cazul în care martorii sau experții sunt audiați pe teritoriul său în conformitate cu acest Articol și refuză să depună mărturie dacă are obligația de a depune mărturie sau de a nu depune mărturie în conformitate cu adevărul, dreptul său național se aplică în același mod ca și cum audierea ar avea loc în cadrul unei proceduri naționale.

9. Statele Membre pot, la discreția lor, aplica de asemenea prevederile acestui Articol, acolo unde este cazul și cu acordul autorităților lor judiciare competente, la audierile care au loc prin videoconferință, și care implica un inculpat. În acest caz, decizia de a organiza videoconferință, și modul în care videoconferința va avea loc vor fi în funcție de acordul dintre Statele Membre în cauză, în conformitate cu legile lor naționale și cu instrumentele internaționale relevante, inclusiv cu Convenția Europeană pentru Drepturile Omului și Libertățile Fundamentale.

Orice Stat Membru poate, atunci când trimite notificarea conform Articolului 27(2), să declare că nu va aplica primul subparagraf. Această declarație poate fi retrasă oricând.

Audierile vor avea loc numai cu consimțământul inculpatului. Aceste reguli după cum se va dovedi a fi necesar, în vederea protejării drepturilor inculpatului, vor fi adoptate de Consiliu printr-un act executiv legal.

Convenția Uniunii Europene privind asistența judiciară internațională în materie penală, din 29 mai 2000

Articolul

Schimbul spontan de informații

7

1. În limitele dreptului lor național, autoritățile competente din Statele Membre pot schimba informații, fără o cerere în acest scop, în legătură cu delictele penale și cu abaterile de la regulile de drept prevăzute la Articolul 3(1), pedepsirea sau soluționarea cărora este de competența autorității de primire la data la care informațiile sunt transmise.

2. Autoritatea care transmite informațiile poate, în conformitate cu legile sale naționale, impune condițiile de utilizare a acestora de către autoritatea care la primește.

ART. 166

Transmiterea spontană de informații

(1) Autoritățile judiciare române pot, fără cerere prealabilă, să transmită autorităților competente ale unui stat străin informațiile obținute în cadrul unei anchete, atunci când consideră că acestea ar putea ajuta statul destinatar să inițieze o procedură penală sau când informațiile ar putea conduce la formularea unei cereri de asistență judiciară.

(2) Statul român poate impune anumite condiții privitoare la modul de utilizare a informațiilor transmise, potrivit prevederilor alin. (1). Statul destinatar este obligat să respecte condițiile impuse.

ART. 167 Livrări supravegheate (1) Autoritățile judiciare române competente autorizează, la cerere, în condițiile legii române, livrări supravegheate, în cadrul unor proceduri penale privind infracțiuni care pot da loc la extradare. (2) Livrările supravegheate se derulează potrivit legii române. (3) Dispozițiile prezentului articol se aplică în mod corespunzător și în cazul în care asistența este solicitată de autoritățile judiciare române.	3. Autoritatea care primește informațiile este obligată să respecte acele condiții. Convenția Uniunii Europene privind asistența judiciară internațională în materie penală, din 29 mai 2000 Articolul 12 Livrări controlate 1. Fiecare Stat Membru se angajează să asigure ca, la cererea unui alt Stat Membru, livrări controlate să fie premise pe teritoriul său în cadrul investigațiilor penale în legătură cu delictele extradabile. 2. Decizia de a efectua livrări controlate va fi luată în fiecare caz individual de autoritățile competente ale Statului Membru solicitat, cu respectarea legilor naționale ale acelui Stat Membru. 3. Livrările controlate vor avea loc în conformitate cu procedurile Statului Membru solicitat. Dreptul de a acționa și de a conduce și controla operațiunile va aparține autorităților competente ale acelui Stat Membru.
ART. 168 Anchete sub acoperire (1) Statul român poate conveni cu un stat străin să își acorde asistență reciprocă pentru desfășurarea unor anchete de către agenți sub acoperire. (2) Autoritățile române competente vor decide, de la caz la caz, potrivit legii române. (3) În condițiile legii române, autoritățile judiciare române și cele străine vor stabili modalitățile concrete de desfășurare a anchetei și statutul juridic al agenților.	Convenția Uniunii Europene privind asistența judiciară internațională în materie penală, din 29 mai 2000 Articolul 14 Investigații sub acoperire 1. Statul Membru solicitant și Statul Membru solicitat pot conveni să se sprijine reciproc în desfășurarea investigațiilor penale de către ofițeri care acționează sub acoperire sau sub o falsă identitate (investigații sub acoperire). 2. Decizia asupra cererii este luată în fiecare caz individual de autoritățile competente ale Statului Membru solicitat cu respectarea legilor și procedurilor sale naționale. Durata investigațiilor sub acoperire, condițiile detaliate, și situația juridică a ofițerilor implicați în cursul investigațiilor sub acoperire vor fi convenite între Statele Membre cu respectarea legilor și procedurilor lor naționale. 3. Investigațiile sub acoperire vor avea loc în conformitate cu legile și cu procedurile naționale din Statele Membre pe teritoriul cărora au loc investigațiile sub acoperire. Statele Membre implicate vor coopera pentru a asigura că investigația sub acoperire este pregătită și supravegheată și să ia măsurile necesare pentru siguranța ofițerilor care acționează sub acoperire sau sub o identitate falsă. 4. Atunci când trimite notificarea prevăzută la Articolul 27(2), orice Stat Membru poate declara că nu este obligat prin acest Articol. Această declarație poate fi retrasă oricând.
ART. 169 Echipe comune de anchetă (1) În vederea facilitării soluționării unei cereri de comisie rogatorie, se pot constitui echipe comune de anchetă, cu un obiectiv precis și cu o durată	Convenția Uniunii Europene privind asistența judiciară internațională în materie penală, din 29 mai 2000 Articolul 13 Echipe mixte de investigații

limitată care poate fi prelungită prin acordul statelor implicate. Componența echipei este decisă de comun acord.

(2) O echipă comună de anchetă poate fi creată în special când:

a) în cadrul unei proceduri în curs în statul solicitant se impune efectuarea unor anchete dificile și care implică importante mijloace umane și de altă natură, care privesc ambele state;

b) mai multe state efectuează anchete care necesită o acțiune coordonată și concertată în statele în cauză.

(3) Cererea de formare a unei echipe comune de anchetă poate fi formulată de orice stat implicat. Echipa este formată în unul dintre statele în care ancheta trebuie efectuată.

(4) Cererea de formare a unei echipe comune de anchetă cuprinde propuneri referitoare la componența echipei.

(5) Componenții echipei comune desemnați de autoritățile române au calitatea de "membri", în timp ce cei desemnați de un stat străin au calitatea de "membri detașați".

(6) Activitatea echipei comune de anchetă pe teritoriul statului român se desfășoară potrivit următoarelor reguli generale:

a) conducătorul echipei este un reprezentant al autorității judiciare române competente;

b) acțiunile echipei se desfășoară conform legii române. Membrii echipei și membrii detașați ai echipei își execută sarcinile sub responsabilitatea persoanei prevăzute la lit. a).

(7) Membrii detașați pe lângă echipa comună de anchetă sunt abilitați să fie prezenți la efectuarea oricăror acte procedurale, cu excepția cazului când conducătorul echipei decide contrariul.

(8) Atunci când echipa comună de anchetă urmează să efectueze acte de procedură pe teritoriul statului solicitant, membrii detașați pot cere autorităților lor competente să efectueze actele respective.

(9) Un membru detașat pe lângă echipa comună de anchetă poate, conform dreptului său național și în limitele competențelor sale, să furnizeze echipei informațiile care sunt la dispoziția statului care l-a detașat în scopul derulării anchetelor penale efectuate de echipă.

(10) Informațiile obținute în mod obișnuit de un membru sau un membru detașat în cadrul participării la o echipă comună de anchetă și care nu pot fi obținute în alt mod de către autoritățile competente ale statelor implicate pot fi utilizate în scopurile următoare:

a) în scopul pentru care a fost creată echipa;

b) pentru a descoperi, a cerceta sau a urmări alte infracțiuni, cu consimțământul statului pe teritoriul căruia au fost obținute informațiile;

c) pentru a preveni un pericol iminent și serios pentru securitatea publică și cu respectarea dispozițiilor prevăzute la lit. b);

d) în alte scopuri, cu condiția ca acest lucru să fie convenit de către statele care au format echipa.

1. Cu acordul mutual, autoritățile competente ale două sau ale mai multor State Membre pot înființa o echipă mixtă de investigații pentru un anumit scop, care poate fi autorizată, cu acordul mutual, să efectueze investigații penale într-unul sau în mai multe State Membre care organizează echipa. Structura echipei va fi stabilită în acord.

Echipa mixtă de investigații poate fi înființată în special în cazurile în care:

(a) investigațiile unui Stat Membru în delictele penale necesită investigații dificile și solicitante având legături cu alte State Membre;

(b) un număr de State Membre desfasoară investigații în delictes penale în care circumstanțele cazului necesită o acțiune coordonată, concertată a Statelor Membre implicate.

Cererea pentru înființarea unei echipe mixte de investigații poate fi făcută de oricare din Statele Membre în cauză. Echipa va fi înființată într-unul din Statele Membre în care se scontează că investigațiile vor avea loc.

2. În afară de informațiile din prevederile Articolului 14 din Convenția Europeană pentru Asistență Mutuală și ale Articolului 37 din Tratatul Benelux, cererile pentru înființarea unei echipe mixte de investigații va include propunerile pentru structura echipei.

3. Echipele mixte de investigații vor funcționa pe teritoriul Statelor Membre care le înființează în următoarele condiții generale:

(a) șeful echipei va fi un reprezentant al autorității competente care ia parte la investigațiile penale din Statul Membru în care echipa funcționează. Șeful echipei va acționa în limitele competenței sale conform legilor naționale;

(b) echipa va efectua operațiunile în conformitate cu legile din Statul Membru în care funcționează. Membrii echipei își vor îndeplini sarcinile sub conducerea persoanei menționate la subparagraful (a), luând în considerare condițiile stabilite de propriile lor autorități în acordul pentru înființarea echipei;

(c) Statul Membru în care echipa funcționează va lua măsurile organizatorice necesare în acest scop.

4. În acest Articol, membrii echipei mixte de investigații din Statele Membre în afara Statului Membru în care echipa funcționează se consideră a fi "detașați" în cadrul echipei.

5. Membrii detașați în echipele mixte de investigații vor fi îndrituiți să fie prezenți atunci când sunt luate măsuri de investigații în Statul Membru de operare. Totuși, din motive speciale, în conformitate cu legile din Statul Membru în care echipa funcționează, șeful echipei poate decide altfel.

6. Membrii detașați în echipa mixtă de investigații, în conformitate cu legile din

Statul Membru în care echipa funcționează, li se poate încredința de către șeful echipei sarcina luării anumitor măsuri de investigații, cu aprobarea autorităților competente din Statul Membru de operare și a Statului Membru de detasare.

7. Dacă echipa mixtă de investigații are nevoie ca anumite măsuri de investigații să fie luate într-unul din Statele Membre fondatoare ale echipei, membrii trimiși ca detașați în echipă de către acel Stat Membru pot solicita propriilor lor autorități competente să ia acele măsuri. Acele măsuri vor fi considerate în acel Stat Membru în condițiile care se aplică dacă au fost solicitate în cadrul unei investigații naționale.

8. În cazul în care echipa mixtă de investigații are nevoie de asistență de la un Stat Membru în afara acelor care au înființat echipa, sau de la un terț Stat, cererea de asistență poate fi făcută de autoritățile competente ale Statului de operațiuni către autoritățile competente ale celui alt Stat implicat în conformitate cu instrumentele sau cu măsurile necesare.

9. Un membru al unei echipe mixte de investigații poate, în conformitate cu legile sale naționale și în limitele competenței sale, să pună la dispoziția echipei informațiile de care dispune în Statul Membru care l-a detașat în scopul investigațiilor penale efectuate de echipă.

10. Informațiile obținute legal de un membru sau de un membru detașat în timp ce face parte dintr-o echipă mixtă de investigații care nu sunt în alt mod disponibile autorităților competente ale Statelor Membre în cauză pot fi utilizate în următoarele scopuri:

(a) în scopurile în care echipa a fost înființată;

(b) în funcție de consimțământul prealabil al Statului Membru în care informațiile au devenit disponibile, în vederea depistării, investigării și urmăririi delictelor penale. Acest consimțământ poate fi refuzat numai în cazurile în care utilizarea acestora ar periclita investigațiile penale din Statul Membru în chestiune sau în legătură cu care acel Stat Membru ar putea refuza asistența mutuală;

(c) pentru prevenirea unui pericol iminent și grav pentru siguranța publică, și fără prejudiciu față de subparagraful (b) dacă este demarată ulterior o investigație penală;

(d) pentru alte scopuri în măsura în care se convine aceasta între Statele membre care au înființat echipa.

11. Acest Articol este fără prejudiciu față de orice alte prevederi sau măsuri existente în legătură cu înființarea și funcționarea echipelor mixte de investigații.

12. În măsura în care legile din Statele Membre în chestiune permit sau prevederile oricărui instrument juridic aplicabil dintre ele permit, pot fi convenite pentru alte persoane decât reprezentanții autorităților competente din Statele Membre care înființează echipa mixtă de investigații pentru a lua parte la activitățile echipei. Aceste persoane pot, de exemplu, include funcționari superiori ai organismelor înființate conform Tratatului Uniunii Europene. Drepturile conferite membrilor sau membrilor detașați ai echipei în virtutea acestui Articol nu se aplică acestor persoane dacă acordul nu prevede în mod expres altceva.

ART. 170

Supravegherea transfrontalieră

(1) Sub rezerva existenței unor dispoziții contrare în convenția aplicabilă în relația cu acel stat, agenții unui stat străin, care, în cadrul unei anchete judiciare, supraveghează pe teritoriul acelui stat o persoană ce se presupune că a participat la săvârșirea unei infracțiuni care dă loc la extrădare sau o persoană față de care sunt motive serioase să se creadă că poate duce la identificarea sau localizarea persoanei menționate mai sus, sunt autorizați să continue această supraveghere pe teritoriul statului român, în baza unei cereri de asistență judiciară prezentată în prealabil. La cerere, supravegherea poate fi exercitată de autoritățile române competente.

(2) Cererea de asistență judiciară prevăzută la alin. (1) va fi adresată Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și va cuprinde toate informațiile pertinente în cauză, în conformitate cu prevederile convenției aplicabile. Prin autorizație Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție va putea stabili anumite condiții.

(3) Atunci când, din considerente de urgență, autorizarea prealabilă a statului român nu poate fi solicitată, agenții străini ce acționează în cadrul anchetei judiciare aflate în faza de urmărire penală sunt autorizați să continue pe teritoriul României supravegherea unei persoane bănuite că a comis una din faptele enumerate la alin. (5), în condițiile următoare:

a) trecerea frontierei va fi comunicată imediat, în timpul supravegherii, Ministerului Justiției, precum și structurii Poliției de Frontieră constituită în cadrul punctului de trecere a frontierei;

b) o cerere de asistență judiciară conform alin. (1) și care expune motivele ce justifică trecerea frontierei, fără autorizație prealabilă, va fi transmisă fără întârziere.

(4) Supravegherea prevăzută la alin. (1) și (2) nu se poate desfășura decât în condițiile următoare:

a) agenții observatori trebuie să respecte dispozițiile prezentului articol și ale legii române;

b) sub rezerva situațiilor prevăzute la alin. (3), pe timpul supravegherii, agenții au asupra lor un document care să ateste că le-a fost acordată permisiunea;

c) agenții de supraveghere trebuie să fie permanent în măsură să justifice calitatea lor oficială;

d) agenții de supraveghere pot purta armamentul din dotare în timpul supravegherii, cu excepția cazului când prin autorizație Parchetul de pe lângă

Cel de-al doilea Protocol adițional la Convenția europeană de asistență judiciară în materie penală, Strasbourg, 8 December 2001

Articolul 17 – Supravegherea transfrontalieră

1. Agenții uneia dintre Părți care, în cadrul unei anchete judiciare, supraveghează în țara lor o persoană ce se presupune că a participat la săvârșirea unei fapte pasibile de pedeapsă care dă loc la extrădare, sau o persoană față de care sunt motive serioase să se creadă că poate duce la identificarea sau localizarea persoanei susmenționate, sunt autorizați să continue această supraveghere pe teritoriul unei alte Părți, atunci când aceasta a autorizat supravegherea transfrontalieră pe baza unei cereri de asistență judiciară prezentată în prealabil. Autorizarea poate fi supusă unor condiții.

La cerere, supravegherea va fi încredințată agenților Părții pe teritoriul căreia se efectuează.

Cererea de asistență judiciară menționată la paragraful 1 trebuie să fie adresată unei autorități desemnate de fiecare din Părți și care este competentă să acorde sau să transmită autorizarea cerută.

2. Atunci când, din considerente de urgență, autorizarea prealabilă a celeilalte Părți nu poate fi cerută, agenții observatori ce acționează în cadrul anchetei judiciare sunt autorizați să continue, dincolo de frontieră, supravegherea unei persoane bănuite că a comis fapte pasibile de pedeapsă și enumerate la paragraful 6, în condițiile următoare:

a) trecerea frontierei va fi comunicată imediat în timpul supravegherii autorității Părții desemnate la paragraful 4, pe teritoriul căreia continuă supravegherea;

b) o cerere de asistență judiciară prezentată conform paragrafului 1 și care expune motivele ce justifică trecerea frontierei, fără autorizație prealabilă, va fi transmisă fără întârziere.

Supravegherea va fi încetată imediat de Partea pe teritoriul căreia are loc o cere, ca urmare a comunicării prevăzute la punctul a) sau a cererii prevăzute la punctul b) sau dacă autorizația nu este obținută la cinci ore după trecerea frontierei.

3. Supravegherea prevăzută la paragrafele 1 și 2 nu se poate desfășura decât în condițiile generale următoare:

Înalta Curte de Casație și Justiție a prevăzut altfel; utilizarea ei este interzisă, cu excepția cazului de legitimă apărare;

e) pătrunderea în domiciliul unei persoane și în alte locuri inaccesibile publicului este interzisă;

f) agenții de supraveghere nu pot nici reține, nici aresta persoana supravegheată;

g) despre orice operațiune de supraveghere se va întocmi un raport către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, care va cere inclusiv prezentarea în persoană a agenților care au efectuat supravegherea;

h) autoritatea statului căruia îi aparțin agenții care au efectuat supravegherea, la cererea autorității competente române, poate asista la ancheta subsecventă operațiunii, inclusiv la procedurile judiciare;

i) autoritățile statului căruia îi aparțin agenții de supraveghere la cererea autorităților române, contribuie la desfășurarea în bune condiții a anchetei ce urmează operațiunii la care au participat, inclusiv la procedurile judiciare.

(5) Supravegherea prevăzută la alin. (3) nu poate avea loc decât pentru una din următoarele fapte:

a) omor, omor calificat și omor deosebit de grav;

b) viol;

c) distrugere și distrugere calificată, săvârșită prin incendiere, explozie sau prin orice asemenea mijloc;

d) falsificare de monede și alte valori;

e) furt și tăinuire în formă calificată;

f) delapidare;

g) lipsire de libertate în mod ilegal;

h) infracțiuni privind traficul de persoane și infracțiuni în legătură cu traficul de persoane;

i) infracțiuni privind traficul de droguri sau precursori;

j) infracțiuni privitoare la nerespectarea regimului armelor și munițiilor, materiilor explozive, materialelor nucleare și al altor materii radioactive;

k) transport ilegal de deșeuri toxice și dăunătoare;

l) trafic de migranți;

m) abuz sexual asupra minorilor;

n) șantaj.

(6) Supravegherea prevăzută la alin. (3) va înceta dacă autorizația nu a fost obținută în termen de 5 ore de la trecerea frontierei de stat.

a) Agenții observatori trebuie să respecte dispozițiile prezentului articol și dreptul Părții pe teritoriul căreia operează; ei trebuie să se supună ordinelor autorităților locale competente;

b) Sub rezerva situațiilor prevăzute la paragraful 2, pe timpul supravegherii, agenții au asupra lor un document care să ateste că le-a fost acordată permisiunea;

c) Agenții observatori trebuie să fie în măsură să justifice în orice clipă calitatea lor oficială;

d) Agenții observatori pot purta armă de serviciu în timpul supravegherii, în afara deciziei contrare expresă a Părții solicitate; utilizarea ei este interzisă, cu excepția cazului de legitimă apărare;

e) Pătrunderea în domiciliul unei persoane și în alte locuri inaccesibile publicului este interzisă;

f) Agenții observatori nu pot nici reține, nici aresta persoana supravegheată;

g) Orice operațiune va face obiectul unui raport către autoritățile Părții pe teritoriul căreia s-a desfășurat; înfățișarea agenților observatori poate fi cerută;

h) Autoritățile Părții căreia îi aparțin agenții observatori, la cererea autorităților Părții pe teritoriul căreia are loc supravegherea, contribuie la desfășurarea în bune condiții a anchetei ce urmează operațiunii la care au participat, inclusiv la procedurile judiciare.

4. Orice Parte, în momentul semnării sau în momentul depunerii instrumentului său de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, prin declarație adresată Secretarului General al Consiliului Europei, va indica, pe de o parte, ce agenți și, pe de altă parte, ce autorități desemnează pentru aplicarea paragrafelor 1 și 2 ale prezentului articol. Ulterior, orice Parte poate, în orice moment și în același mod, să schimbe elementele declarației sale.

5. Părțile pot, în plan bilateral, să extindă domeniul de aplicare al prezentului articol, și să adopte dispoziții suplimentare pentru executarea acestui articol.

6. Supravegherea, așa cum este prevăzută la paragraful 2, nu poate avea loc decât pentru una din următoarele fapte pasibile de pedeapsă:

- asasinat;

- omor;

- viol;

- incendiere voluntară;

- falsificare de monede;

- furt și tăinuire în formă calificată;

- delapidare;

- răpire și luare de ostateci;

- trafic de ființe umane;

- trafic ilegal de stupefiante și substanțe psihotrope;

- infracțiuni referitoare la regimul legal în materie de arme și muniții;

- distrugere prin materii explozive;

- transport ilegal de deșeuri toxice și dăunătoare;

- trafic de migranți;

- abuz sexual asupra copiilor.

ART. 171**Interceptarea și înregistrarea convorbirilor și comunicărilor**

- (1) În vederea soluționării unei cauze penale, autoritățile judiciare ale statului solicitant sau autoritățile competente astfel desemnate de către statul solicitant, pot adresa autorităților române o cerere de asistență judiciară având ca obiect interceptarea telecomunicațiilor și transmiterea lor imediată către statul solicitat sau interceptarea înregistrării și a transmiterii ulterioare a înregistrării telecomunicațiilor către statul solicitant, în cazul în care persoana urmărită:
- a) se află pe teritoriul statului solicitant și acesta are nevoie de asistență tehnică pentru a putea intercepta comunicațiile de la țintă;
 - b) se află pe teritoriul statului român, în cazul în care comunicațiile dinspre țintă pot fi interceptate în statul român.
 - c) se află pe teritoriul unui stat terț, care a fost informat și dacă statul solicitant are nevoie de asistență tehnică pentru interceptarea comunicărilor de la țintă.
- (2) Cererile prezentate în aplicarea prezentului articol trebuie să îndeplinească următoarele condiții:
- a) să indice și să confirme emiterea unui ordin sau a unui mandat de interceptare și înregistrare, în cadrul unui proces penal;
 - b) să conțină informații care să permită identificarea țintei interceptării;
 - c) să indice faptele penale care fac obiectul anchetei penale;
 - d) să menționeze durata interceptării;
 - e) dacă este posibil, să conțină suficiente date tehnice, în special numărul de conectare la rețea, pentru a permite prelucrarea cererii.
- (3) Dacă cererea se formulează în conformitate cu dispozițiile alin. (1) litera b), ea va trebui să conțină și o descriere a faptelor. Autoritățile judiciare române pot solicita orice alte informații suplimentare care sunt necesare pentru a le permite să aprecieze dacă măsura solicitată ar fi luată și într-o cauză națională similară.

Convenția Uniunii Europene privind asistența judiciară internațională în materie penală, din 29 mai 2000**INTERCEPTAREA TELECOMUNICAȚIILOR****Articolul 17**

Autoritățile competente să dispună interceptarea telecomunicațiilor

În scopul aplicării prevederilor Articolelor 18, 19 și 20, "autoritatea competentă" înseamnă autoritatea judiciară, sau, în cazul în care autoritățile judiciare nu au competență în zona acoperită de acele prevederi, o autoritate competentă echivalentă, precizată în conformitate cu Articolul 24(1)(e) și acționând în scopul unei investigații penale.

Articolul 18**Cererile de interceptare a telecomunicațiilor**

1. În scopul unei investigații penale, o autoritate competentă din Statul Membru solicitant poate, în conformitate cu cerințele legilor naționale, să facă o cerere către autoritatea competentă din Statul Membru solicitat pentru:

(a) interceptarea și transmiterea imediată către Statul Membru solicitant a telecomunicațiilor; sau

(b) interceptarea, înregistrarea și transmiterea ulterioară către Statul Membru solicitant a înregistrării telecomunicațiilor.

2. Cererile în baza paragrafului 1 pot fi făcute în legătură cu utilizarea mijloacelor de telecomunicații de către subiectul interceptării, dacă acest subiect este prezent în:

(a) Statul Membru solicitant și Statul Membru solicitat (?) are nevoie de asistență tehnică a Statului Membru solicitat pentru interceptarea comunicațiilor sale;

(b) Statul Membru solicitant și comunicațiile sale pot fi interceptate în acel Stat Membru;

(c) un terț Stat Membru care a fost informat conform Articolului 20(2)(a) și Statul Membru solicitant au nevoie de asistență tehnică a Statului Membru solicitat în vederea interceptării comunicațiilor sale.

3. Cu derogare de la Articolul 14 din Convenția Europeană pentru Asistență Mutuală și de la Articolul 37 din Tratatul Benelux, cererile în baza acestui Articol vor include următoarele:

(a) precizarea autorității care face cererea;

(b) confirmarea că a fost emis un ordin sau un mandat legal de interceptare în legătură cu o investigație penală;

(d) precizarea acțiunii penale investigată;

(e) durata de interceptare solicitată; și

(f) dacă este posibil, furnizarea de date tehnice suficiente, în special numărul respectiv de conectarea la rețea, pentru a asigura că acea cerere poate fi îndeplinită.

4. În cazul unei cereri conform paragrafului 2(b), cererea va include de asemenea un rezumat al faptelor. Statul Membru solicitat poate solicita orice informații suplimentare pentru a-i permite să decidă dacă măsura solicitată va fi luată de el într-un caz național similar.

5. Statul Membru solicitat se angajează să îndeplinească cererile menționate la paragraful 1(a):

(a) în cazul unei cereri conform paragrafului 2(a) și 2(c), la primirea informațiilor menționate la paragraful 3. Statul Membru solicitat poate permite ca interceptarea să fie efectuată fără formalități suplimentare;

(b) în cazul unei cereri conform paragrafului 2(b), la prezentarea informațiilor prevăzute la paragrafele 3 și 4 și dacă măsura solicitată ar fi luată de el într-un caz național similar. Statul Membru solicitat poate dispune ca respectiv consimțământul său să depindă de orice condiții care ar trebui să fie respectate într-un caz național similar.

6. Dacă transmiterea imediată nu este posibilă, Statul Membru solicitat se angajează să respecte cererile conform paragrafului 1(b) la prezentarea informațiilor din paragrafele 3 și 4 și dacă măsura solicitată ar fi luată într-un caz național similar. Statul Membru solicitat poate dispune ca respectiv consimțământul său să fie în funcție de orice condiție care ar trebui să fie respectată într-un caz național similar.

7. La trimiterea notificării prevăzute la Articolul 27(2), orice Stat Membru poate declara că este legat de prevederile paragrafului 6 numai atunci când nu poate efectua transmisia imediată. În acest caz celălalt Stat Membru poate aplica principiul reciprocității.

8. Atunci când face o cerere în conformitate cu paragraful 1(b), Statul Membru solicitant poate solicita de asemenea, dacă are un motiv special pentru a face aceasta, o transcriere a înregistrării. Statul Membru solicitat va analiza aceste cereri în conformitate cu legile și cu procedurile sale naționale.

9. Statul Membru care primește informațiile prevăzute la paragrafele 3 și va păstra acele informații în mod confidențial așa cum se prevede în legile sale naționale.

Articolul

19

Interceptarea telecomunicațiilor pe teritoriul național prin intermediul furnizorilor de servicii

1. Statele Membre vor lua măsuri pentru ca sistemele serviciilor de telecomunicații exploatate printr-un soft de legătură pe teritoriile lor, care pentru interceptarea legală a comunicațiilor unui subiect prezent într-un alt Stat Membru nu sunt direct accesibile pe teritoriul acestuia din urmă, pot fi făcute direct accesibile în vederea interceptării legale de către acel Stat Membru prin intermediul unui furnizor de servicii desemnat prezent pe teritoriul său.

2. În cazul menționat la paragraful 1, autoritățile competente ale unui Stat Membru vor fi îndrituite, în scopul unei investigații penale și în conformitate cu dreptul național aplicabil și cu condiția ca subiectul interceptării să fie prezent în acel Stat Membru, să desfășoare interceptarea prin intermediul unui furnizor de servicii desemnat prezent pe teritoriul său fără implicarea Statului Membru pe teritoriul căreia softul de legătură este situat.

3. Paragraful 2 se aplică de asemenea dacă interceptarea este efectuată la cererea făcută conform Articolului 18(2)(b).

4. Nimic din acest Articol nu va împiedica un Stat Membru să facă o cerere către un Stat Membru pe teritoriul căruia se află softul de legătură pentru interceptarea legală a telecomunicațiilor în conformitate cu Articolul 18, în special dacă nu există nici un intermediar în Statul Membru solicitant.

ART. 177

Neprezentarea martorului sau expertului

Martorul sau expertul care nu s-a prezentat în urma primirii citației de înfățișare a cărei comunicare a fost cerută nu va putea fi supus, chiar dacă citația va cuprinde un ordin categoric, nici unei sancțiuni sau măsuri de constrângere, în afară de cazul în care el va reveni din proprie inițiativă pe teritoriul statului român solicitant și dacă va fi din nou citat aici, în mod legal.

Convenția din 19 iulie 1990 de aplicare a acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea graduală a controalelor la frontierele comune, Schengen, 19 iunie 1990

ART. 52

(3) Expertul sau martorul care nu se prezintă în instanță, deși a fost citat prin postă, nu poate fi supus nici unei sancțiuni sau unei măsuri restrictive, chiar dacă în citație se face mențiune cu privire la aplicarea unei pedepse, cu excepția cazului în care ulterior intra de bunăvoie pe teritoriul Partii solicitante și aici este din nou citat legal. Autoritatea care expediază citatii prin postă asigură ca

acestea sa nu implice nici o pedeapsa. Aceasta dispozitie nu aduce atingere articolului 34 din Tratatul Benelux privind extradarea si asistenta judiciara in materie penala din 27 iunie 1962, modificat prin Protocolul din 11 mai 1974.

ART. 180

Transferul temporar al persoanelor deținute, pe teritoriul statului solicitant

(1) Persoana deținută, a cărei prezență în vederea audierii ca martor sau a confruntării este cerută de către autoritățile judiciare solicitante, va fi transferată temporar pe teritoriul aceluia stat, cu condiția reîntoarcerii sale în termenul indicat de către autoritatea judiciară solicitată și sub rezerva dispozițiilor art. 178, în măsura în care acestea pot fi aplicate în mod corespunzător.

(2) În cazul cererilor adresate autorităților judiciare române, competența de soluționare a cererii aparține instanței în a cărei rază teritorială se află locul de deținere. În acest sens, instanța va dispune ascultarea persoanei deținute, în prezența unui avocat ales sau numit din oficiu, precum și a unui interpret, dacă este cazul, în camera de consiliu, cu participarea procurorului. Persoanei deținute i se face cunoscut obiectul cererii, cerându-i-se să declare dacă este de acord să fie transferată temporar pe teritoriul statului solicitant în vederea audierii ca martor. Declarația sa este consemnată într-un proces verbal semnat de președintele completului de judecată, grefier și interpret.

(3) În cazul în care persoana deținută nu consimte, instanța va dispune prin încheiere respingerea cererii. Încheierea este definitivă și se comunică în termen de 48 de ore de la pronunțare Ministerului Justiției.

(4) În cazul în care persoana deținută consimte la transferarea sa temporară, instanța va verifica dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (6), urmând a dispune prin încheiere admiterea sau respingerea cererii, după caz. Încheierea poate fi atacată cu recurs, în termen de 24 de ore de la pronunțare, de către procurorul competent. Recursul se soluționează în termen de 3 zile.

(5) Încheierea prevăzută la alin. (4), se comunică Ministerului Justiției, în termen de 24 de ore de la data rămânării definitive, care va informa autoritatea centrală a statului solicitant cu privire la decizia autorității judiciare române. Încheierea prin care instanța a dispus transferarea temporară a persoanei deținute se comunică și Ministerului Administrației și Internelor, care asigură predarea sub escortă a persoanei deținute potrivit alin. (9).

(6) Transferarea poate fi refuzată:

a) dacă prezența persoanei deținute este necesară într-un proces penal în curs pe teritoriul României;

b) dacă transferarea persoanei deținute este susceptibilă să îi prelungească detenția;

c) dacă există alte motive care se opun transferării sale pe teritoriul statului solicitant.

(7) Persoana transferată rămâne în detenție pe teritoriul statului solicitant și, dacă este cazul, pe teritoriul statului solicitat pentru tranzit, în afară de cazul în care autoritatea judiciară română competentă nu cere punerea acesteia în libertate, în condițiile Codului de procedură penală.

(8) Locul predării deținutului către statul solicitant, precum și locul preluării

Cel de-al doilea Protocol adițional la Convenția europeană de asistență judiciară în materie penală, Strasbourg, 8 December 2001

Articolul 3 – Transferarea temporară a persoanelor deținute pe teritoriul Părții solicitante

Articolul 11 al Convenției este înlocuit cu dispozițiile următoare:

„ 1. Orice persoană deținută, a cărei înfățișare personală pentru urmărire, cu excepția prezentării sale pentru judecată, este cerută de Partea solicitantă, va fi transferată temporar pe teritoriul său, sub condiția înapoierii sale în termenul indicat de Partea solicitată și sub rezerva dispozițiilor articolului 12 al prezentei Convenții, în măsura în care acestea pot fi aplicate.

Transferarea va putea fi refuzată:

a) dacă persoana deținută nu consimte ;

b) dacă prezența sa este necesară într-un proces penal în curs pe teritoriul Părții solicitate;

c) dacă transferarea sa este susceptibilă să-i prelungească detenția, sau

d) dacă alte considerații imperioase se opun transferării sale pe teritoriul Părții solicitante.

2. Sub rezerva dispozițiilor articolului 2 al prezentei Convenții, într-un caz prevăzut la paragraful 1, tranzitul persoanei deținute pe teritoriul unui stat terț va fi acordat la cererea însoțită de toate documentele necesare, adresată de Ministerul Justiției al Părții solicitante Ministerului Justiției al Părții solicitate pentru tranzit. Orice Parte va putea să refuze acordarea tranzitului resortisanților săi.

3. Persoana transferată va trebui să rămână în detenție pe teritoriul Părții solicitante și, dacă este cazul, pe teritoriul Părții solicitate pentru tranzit, în afară de cazul în care Partea solicitată pentru transferare nu cere punerea acesteia în libertate.”

sale de la acest stat vor fi un punct de frontieră al statului român. Deținutul este predat și preluat sub escortă. Ministerul Administrației și Internelor va asigura predarea și preluarea, informând Ministerul Justiției.

(9) Dispozițiile alin. (7) se aplică în mod corespunzător în cazul în care statul român este stat solicitant.

(10) În cazul cererilor formulate de autoritățile judiciare române, sub rezerva dispozițiilor art. 154 alin. (2) lit. a) și b), tranzitul pe teritoriul unui stat terț, al persoanei deținute va fi acordat la cererea adresată de către Ministerul Justiției, autorității centrale a statului solicitat pentru tranzit, însoțită de toate documentele necesare.

ART. 181

Transferul temporar al persoanelor deținute, pe teritoriul statului solicitat

(1) În cazul în care obiectul cererii de asistență judiciară adresate statului solicitat presupune efectuarea unor acte de procedură pentru îndeplinirea cărora este necesară prezența unei persoane deținute în România, autoritatea judiciară română solicitantă poate transfera temporar această persoană pe teritoriul statului unde ancheta trebuie să aibă loc, dacă între autoritățile române și autoritățile statului solicitat există un acord în acest sens. Modalitățile de transfer temporar al persoanei și termenul până la care trebuie să fie trimisă pe teritoriul României vor fi stabilite prin acordul respectiv.

(2) Persoana transferată va rămâne în detenție pe teritoriul statului solicitat și, eventual, pe teritoriul statului de tranzit, cu excepția cazului în care autoritățile judiciare române au cerut punerea sa în libertate.

(3) Perioada de detenție pe teritoriul statului solicitat se deduce din durata detenției pe care trebuie sau va trebui să o efectueze persoana respectivă pe teritoriul României.

Cel de-al doilea Protocol adițional la Convenția europeană de asistență judiciară în materie penală, Strasbourg, 8 December 2001

Articolul 13 – Transferul temporar al persoanelor deținute, pe teritoriul Părții solicitate

1. În caz de acord între autoritățile competente ale Părților respective, o Parte care a cerut o măsură de anchetă ce ar putea impune prezența unei persoane deținute pe teritoriul său, poate transfera temporar această persoană pe teritoriul Părții unde ancheta trebuie să aibă loc.

2. Acordul prevede modalitățile de transfer temporar al persoanei și termenul până la care trebuie să fie trimisă pe teritoriul Părții solicitante.

3. Dacă se cere ca persoana respectivă să consimtă la transferul ei, o declarație de consimțământ sau o copie a acesteia este pusă fără întârziere la dispoziția Părții solicitate.

4. Persoana transferată va trebui să rămână în detenție pe teritoriul Părții solicitate, și, eventual, pe teritoriul Părții de tranzit, cu condiția ca Partea solicitantă a transferului să nu ceară punerea sa în libertate.

5. Perioada de detenție pe teritoriul Părții solicitate este dedusă din durata detenției pe care trebuie sau va trebui să o efectueze persoana respectivă pe teritoriul Părții solicitante.

6. Articolul 11, paragraful 2 și articolul 12 al Convenției se aplică prin analogie.

7. Fiecare stat contractant poate, în orice moment, printr-o declarație adresată Secretarului General al Consiliului Europei, să declare că, pentru realizarea acordului prevăzut de paragraful 1 al prezentului articol, va fi cerut consimțământul prevăzut de paragraful 3 al prezentului articol, sau că acesta va fi cerut în anumite condiții precizate în declarație.

Convenția Uniunii Europene privind asistența judiciară internațională în materie penală, din 29 mai 2000

9

Articolul
Transferul temporar de persoane reținute în custodie în scopul
investigațiilor

1. În cazul în care există un acord între autoritățile competente ale Statelor Membre în chestiune, Statul Membru care a solicitat o investigație pentru care este necesară prezența persoanei reținute în custodie pe propriul său teritoriu poate transfera temporar acea persoană pe teritoriul Statului Membru în care investigația urmează să aibă loc.

2. Acordul va include măsurile luate în vederea transferului temporar al persoanei și data până la care acea persoană trebuie să fie returnată pe teritoriul Statului Membru solicitant.

3. În cazul în care este necesar consimțământul la transfer al persoanei în cauză, o declarație de consimțământ sau o copie a acesteia va fi trimisă prompt Statului Membru solicitant.

4. Perioada de custodie pe teritoriul Statului Membru solicitat va fi dedusă din perioada de detenție pe care persoana în cauză este obligată să o efectueze pe teritoriul Statului Membru solicitant.

5. Prevederile Articolelor 11(2) și (3), 12 și 20 din Convenția Europeană pentru Asistență Mutuală se aplică *mutatis mutandis* la acest Articol.

6. Atunci când se trimite notificarea prevăzută la Articolul 27(2), fiecare Stat Membru poate declara că, înainte de a se ajunge la un acord în conformitate cu paragraful 1 al acestui Articol, consimțământul menționat la paragraful 3 al acestui Articol va fi solicitat sau va fi solicitat în baza anumitor condiții indicate în declarație.

ART. 182

Înfățișarea personală a persoanelor condamnate și transferate

Dispozițiile art. 179 și 180 se aplică în mod corespunzător și persoanelor deținute pe teritoriul României, în urma transferării lor în vederea executării unei pedepse pronunțate pe teritoriul statului de condamnare, atunci când înfățișarea personală în scopul revizuirii judecătii este cerută de către statul de condamnare.

Cel de-al doilea Protocol adițional la Convenția europeană
de asistență judiciară în materie penală, Strasbourg, 8 December 2001

Articolul 14 –Înfățișarea personală a persoanelor condamnate și transferate

Dispozițiile articolelor 11 și 12 ale Convenției se aplică prin analogie și persoanelor deținute pe teritoriul Părții solicitate, în urma transferării lor în vederea executării unei pedepse pronunțate pe teritoriul Părții solicitante, atunci când înfățișarea personală în scopul revizuirii judecătii este cerută de către Partea solicitantă.

ART. 184

Comunicarea actelor de procedură

- (1) Comunicarea actelor de procedură se efectuează în condițiile prezentului titlu și în conformitate cu dispozițiile tratatelor internaționale pertinente.
- (2) Prin acte de procedură se înțelege, în principal, citațiile pentru părți sau martori, actul de inculpare, alte acte de urmărire penală, hotărârile judecătorești, cererile pentru exercitarea căilor de control judiciar sau actele privind executarea unei pedepse, plata unei amenzi ori plata cheltuielilor de procedură.

Convenția Uniunii Europene privind asistența judiciară internațională în materie penală, din 29 mai 2000

Articolul 5

Expedierea și remiterea actelor procedurale

1. Fiecare Stat Membru va trimite documentele procedurale destinate persoanelor care se află pe teritoriul unui alt Stat Membru, direct lor, prin poștă.
2. Documentele procedurale pot fi trimise prin intermediul autorităților competente ale Statului Membru solicitat numai dacă:
 - (a) adresa persoanei destinatară a documentului este necunoscută sau nesigură; sau
 - (b) dreptul procedural relevant al Statului Membru solicitant solicită dovada remiterii documentului destinatarului, în afară de dovada care poate fi obținută de la poștă; sau
 - (c) nu a fost posibil ca documentul să fie remis prin poștă; sau
 - (d) Statul Membru solicitant are motive bine întemeiate să considere că expedierea prin poștă va fi ineficientă sau este inadecvată.
3. În cazul în care există motive să se creadă că destinatarul nu înțelege limba în care documentul este redactat, documentul, sau cel puțin pasaje importante din acesta, trebuie să fie traduse în (într-una din) limba (limbile) Statului Membru pe teritoriul căruia destinatarul se află. Dacă autoritatea care a emis documentul procedural cunoaște că destinatarul înțelege numai o altă limbă, documentul, sau cel puțin pasaje importante din acesta, trebuie să fie traduse în acea altă limbă.
4. Toate documentele procedurale vor fi însoțite de un raport în care se menționează că destinatarul poate obține informații de la autoritatea care a emis documentul sau de la alte autorități din acel Stat Membru în legătură cu drepturile și obligațiile sale în baza documentului. Paragraful 3 se aplică de asemenea aceluia raport.
5. Acest Articol nu afectează aplicarea Articolelor 8, 9 și 12 din Convenția Europeană pentru Asistență Mutuală și Articolele 32, 34 și 35 din Tratatul Benelux.

Convenția din 19 iulie 1990 de aplicare a acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea graduală a controalelor la frontierele comune, Schengen, 19 iunie 1990

	ART. 52 (1) Fiecare Parte Contractanta poate transmite acte procedurale direct prin posta persoanelor care se gasesc pe teritoriul altei Parti Contractante. Partile Contractante transmit Comitetului executiv o lista a actelor care pot fi trimise in acest mod. (2) Daca exista motive sa se creada ca destinatarul nu intelege limba in care este redactat actul, acest act, sau cel putin pasajele importante ale acestuia, trebuie tradus in limba sau in una din limbile Partii Contractante pe teritoriul careia se gaseste destinatarul. Daca autoritatea care expediază actul stie ca destinatarul nu cunoaste decit o alta limba, actul, sau cel putin pasajele importante ale acestuia, trebuie traduse in aceasta limba. (4) Daca fapta care constituie temeiul cererii de asistenta judiciara este sanctionabila, potrivit dreptului intern al ambelor Parti Contractante, ca fiind o incalcare a normelor juridice, constatata de autoritatile administrative a caror decizie poate fi atacata cu recurs in fata unei jurisdictii competente mai ales in materie penala, expedierea actelor procedurale se efectueaza in principiu conform procedurii prezentate in paragraful 1. (5) Contrar dispozitiilor paragrafului 1, trimiterea actelor de procedura se poate face prin intermediul autoritatilor judiciare ale Partii Contractante solicitate atunci cind adresa destinatarului este necunoscuta sau cind Partea Contractanta solicitanta cere o notificare formală.
ART. 187 Comunicarea prin poștă a actelor de procedură (1) Autoritățile judiciare române pot transmite direct, prin poștă, actele de procedură și hotărârile judecătorești persoanelor care se află pe teritoriul unui stat străin, dacă prin instrumentul juridic internațional aplicabil în relația cu acel stat se prevede astfel. (2) În cazul prevăzut la alin. (1), actele de procedură și hotărârile judecătorești sunt însoțite de o notă care indică faptul că destinatarul poate obține de la autoritatea judiciară emitentă informații asupra drepturilor și obligațiilor sale.	Convenția Uniunii Europene privind asistența judiciară internațională în materie penală, din 29 mai 2000 – ART. 5 Convenția din 19 iulie 1990 de aplicare a acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea graduală a controalelor la frontierele comune, Schengen, 19 iunie 1990 - ART. 52
ART. 187⁴ Acordarea asistenței Potrivit prezentei secțiuni, asistența judiciară se acordă și: a) în proceduri privind fapte pedepsibile conform legii române sau legii statului membru solicitant ca fiind încălcări ale normelor juridice, constatate de autoritățile administrative a căror decizie poate fi atacată în fața unei instanțe competente în materie penală; b) în proceduri privind acordarea de despăgubiri pentru cercetare abuzivă sau condamnare nelegală; c) în procedurile necontencioase; d) în acțiunile civile alăturate acțiunilor penale, atât timp cât instanța nu a hotărât definitiv în ce privește latura penală; e) pentru a notifica comunicări judiciare care privesc executarea unei	Convenția din 19 iulie 1990 de aplicare a acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea graduală a controalelor la frontierele comune, Schengen, 19 iunie 1990 ART. 49 De asemenea, se acorda asistenta judiciara: a) in proceduri privind fapte pedepsibile conform dreptului intern al uneia sau al ambelor Parti Contractante ca fiind incalcari ale normelor juridice, constatate de autoritatile administrative a caror decizie poate fi atacata cu recurs in fata unei jurisdictii competente mai ales in materie penala; b) in proceduri privind acordarea de despagubiri pentru cercetare nejustificata sau condamnare nelegala; c) in procedurile gratioase; d) in actiunile civile alaturate actiunilor penale, atit timp cit instanta nu a hotarit definitiv in ce priveste latura penala;

pedepse sau a unei măsuri de siguranță, achitarea unei amenzi sau plata cheltuielilor de judecată; f) pentru măsuri privind suspendarea pronunțării sau amânarea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță, liberarea condiționată sau suspendarea ori întreruperea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță.	e) pentru a notifica comunicari judiciare care privesc executarea unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță, achitarea unei amenzi sau plata cheltuielilor de judecată; f) pentru măsuri privind suspendarea pronunțării sau amânarea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță, liberarea condiționată sau suspendarea ori întreruperea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță.
ART. 187⁵ Asistența în materie de taxe și accize (1) Statul român acordă, în conformitate cu dispozițiile Convenției europene de asistență judiciară în materie penală din 20 aprilie 1959, asistență judiciară cu privire la încălcările dispozițiilor legale în materia accizelor, a taxei pe valoarea adăugată și în materie vamală. (2) În cazul în care România este stat solicitant, informațiile și probele obținute de la statul solicitat nu vor fi transmise sau utilizate pentru alte anchete, urmăriri sau proceduri decât cele menționate în cerere, cu excepția cazului în care are consimțământul prealabil al statului solicitat. (3) Asistența judiciară prevăzută în prezentul articol poate fi refuzată atunci când valoarea totală prezumată a taxelor vamale neachitate în întregime sau eludate nu depășește 25.000 euro sau echivalentul în lei, sau atunci când valoarea prezumată a mărfurilor exportate sau importate fără autorizație nu depășește 100.000 euro sau echivalentul în lei, cu excepția situației în care, date fiind circumstanțele sau identitatea celui acuzat, statul solicitant consideră cazul ca fiind foarte grav. (4) Dispozițiile prezentului articol se aplică, de asemenea, atunci când asistența judiciară solicitată se referă la fapte care sunt pasibile doar de o amendă pentru încălcări ale normelor juridice sancționate de autorități administrative și atunci când emană de la o autoritate judiciară.	Convenția din 19 iulie 1990 de aplicare a acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea graduală a controalelor la frontierele comune, Schengen, 19 iunie 1990 ART. 50 (1) Partile Contractante se angajează să își acorde, în conformitate cu convenția și cu tratatul menționate în articolul 48, asistență judiciară cu privire la încălcările dispozițiilor legale și reglementare în materia accizelor, a taxei pe valoare adăugată și în materie vamală. (2) Cererile întemeiate pe fraudă dispozițiilor privind accizele nu pot fi respinse pe motivul că țara solicitată nu percepe accize asupra marfurilor vizate în cerere. (3) Partea Contractantă solicitantă nu va transmite și nu va utiliza informațiile și probele evidente, obținute de la Partea Contractantă solicitată, pentru alte anchete, urmăriri sau proceduri decât cele menționate în cerere, cu excepția cazului în care are consimțământul prealabil al Partii Contractante solicitate. (4) Asistența judiciară prevăzută în prezentul articol poate fi refuzată atunci când valoarea totală prezumată a taxelor vamale neachitate în întregime sau eludate nu depășește 25.000 ECU, sau atunci când valoarea prezumată a marfurilor exportate sau importate fără autorizație nu depășește 100.000 ECU, cu excepția situației în care, date fiind circumstanțele sau identitatea celui acuzat, Partea Contractantă solicitantă consideră cazul ca fiind foarte grav. (5) Dispozițiile prezentului articol se aplică, de asemenea, atunci când asistența judiciară solicitată se referă la fapte care sunt pasibile doar de o amendă pentru încălcări ale normelor juridice sancționate de autorități administrative și atunci când emană de la o autoritate judiciară.
ART. 187⁶ Percheziții și sechestre (1) Dispozițiile art. 163 alin. 1 nu se aplică în relația cu statele parte la Convenției de aplicare a Acordurilor de la Schengen. (2) În relația cu statele menționate la alin. (1), pentru executarea cererilor de comisi rogatorii având ca obiect percheziții sau sechestre pot fi impuse, totuși, următoarele condiții: a) legislația română și cea a statului solicitat să prevadă pentru fapta care a determinat cererea de comisie rogatorie o pedeapsă privativă de libertate sau o măsură de siguranță cu caracter restrictiv de libertate, al cărei maxim este de cel puțin șase luni, sau legislația uneia dintre părți să prevadă o sancțiune echivalentă, iar în legislația celeilalte părți fapta să fie pedepsită ca fiind o încălcare a normelor juridice, constatată de autoritățile administrative a căror decizie poate fi atacată cu recurs în fața unei instanțe competente în materie penală;	Convenția din 19 iulie 1990 de aplicare a acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea graduală a controalelor la frontierele comune, Schengen, 19 iunie 1990 ART. 51 Partile Contractante nu pot subordona admisibilitatea comisiilor rogatorii privind percheziții și sechestre îndeplinirii altor condiții decât cele de mai jos: a) legislația celor două Parti Contractante să prevadă pentru fapta care a determinat cererea de comisie rogatorie o pedeapsă privativă de libertate sau o măsură de siguranță cu caracter restrictiv de libertate, al cărei maxim este de cel puțin șase luni, sau legislația uneia dintre Partile Contractante să prevadă o sancțiune echivalentă, iar în legislația celeilalte Parti Contractante, fapta să fie pedepsită ca fiind o încălcare a normelor juridice, constatată de autoritățile administrative a căror decizie poate fi atacată cu recurs în fața unei jurisdicții competente mai ales în materie penală; b) efectuarea comisiei rogatorii să fie compatibilă cu dreptul intern al Partii

b) efectuarea comisiei rogatorii sa fie compatibilă cu legea română. ART. 187⁷ Transmiterea actelor de procedură prin poştă (1) În cazul transmiterii prin poştă a actelor procedurale, dacă există motive să se creadă că destinatarul nu înţelege limba în care este redactat actul, acest act, sau cel puţin pasajele importante ale acestuia, trebuie tradus în limba sau în una din limbile statului membru pe teritoriul căruia se găseşte destinatarul. Dacă autoritatea care expediază actul ştie că destinatarul nu cunoaşte decât o altă limbă, actul, sau cel puţin pasajele importante ale acestuia, trebuie traduse în această limbă. (2) Expertul sau martorul care nu se prezintă în instanţă, deşi a fost citat prin poştă, nu poate fi supus nici unei sancţiuni sau unei măsuri restrictive, chiar dacă în citaţie se face menţiune cu privire la aplicarea unei pedepse, cu excepţia cazului în care ulterior intră de bună voie pe teritoriul României şi aici este din nou legal citat. Autoritatea care expediază citaţii prin poştă se asigură ca acestea să nu implice nici o pedeapsă. (3) Dacă fapta care constituie temeiul cererii de asistenţă judiciară este sancţionabilă, potrivit dreptului intern al ambelor state, ca fiind o încălcare a normelor juridice, constatată de autorităţile administrative a căror decizie poate fi atacată în faţa unei instanţe competente în materie penală, expedierea actelor procedurale se efectuează în principiu conform procedurii prevăzute la alin. (1). (5) Atunci când adresa destinatarului este necunoscută sau când se cere o notificare formală, trimiterea actelor de procedură se poate face prin intermediul autorităţilor judiciare ale statului membru solicitat. Secţiunea 2 Alte dispoziţii privind asistenţa judiciară aplicabile în relaţia cu statele membre ale Uniunii Europene	Contractante solicitate. Convenţia din 19 iulie 1990 de aplicare a acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea graduală a controalelor la frontierele comune, Schengen, 19 iunie 1990 ART. 52 (1) Fiecare Parte Contractanta poate transmite acte procedurale direct prin posta persoanelor care se gasesc pe teritoriul altei Parti Contractante. Partile Contractante transmit Comitetului executiv o lista a actelor care pot fi trimise in acest mod. (2) Daca exista motive sa se creada ca destinatarul nu intelege limba in care este redactat actul, acest act, sau cel putin pasajele importante ale acestuia, trebuie tradus in limba sau in una din limbile Partii Contractante pe teritoriul careia se gaseste destinatarul. Daca autoritatea care expediaza actul stie ca destinatarul nu cunoaste decit o alta limba, actul, sau cel putin pasajele importante ale acestuia, trebuie traduse in aceasta limba. (3) Expertul sau martorul care nu se prezinta in instanta, desi a fost citat prin posta, nu poate fi supus nici unei sanctiuni sau unei masuri restrictive, chiar daca in citatie se face mentiune cu privire la aplicarea unei pedepse, cu exceptia cazului in care ulterior intra de buna voie pe teritoriul Partii solicitante si aici este din nou citat legal. Autoritatea care expediaza citatii prin posta asigura ca acestea sa nu implice nici o pedeapsa. Aceasta dispozitie nu aduce atingere articolului 34 din Tratatul Benelux privind extradarea si asistenta judiciara in materie penala din 27 iunie 1962, modificat prin Protocolul din 11 mai 1974. (4) Daca fapta care constituie temeiul cererii de asistenta judiciara este sanctionabila, potrivit dreptului intern al ambelor Parti Contractante, ca fiind o incalcare a normelor juridice, constatata de autoritatile administrative a caror decizie poate fi atacata cu recurs in fata unei jurisdictii competente mai ales in materie penala, expedierea actelor procedurale se efectueaza in principiu conform procedurii prezentate in paragraful 1. (5) Contrar dispozitiilor paragrafului 1, trimiterea actelor de procedura se poate face prin intermediul autoritatilor judiciare ale Partii Contractante solicitate atunci cind adresa destinatarului este necunoscuta sau cind Partea Contractanta solicitanta cere o notificare formală.
Art. 187⁸ Supravegherea transfrontalieră În aplicarea dispoziţiilor prezentei Secţiuni, lista prevăzută la art. 170 alin. (5) se completează cu următoarele fapte : a) ucidere din culpă; b) fraudă gravă; c) spălare de bani; d) trafic ilicit de substanţe nucleare şi substanţe radioactive; e) participarea la organizaţiile criminale, menţionate în Acţiunea Comună 98/733/JHA din 21 decembrie 1998 privind învinovatarea participării la organizaţiile criminale în Statele Membre ale Uniunii Europene; f) infracţiunile de terorism prevăzute în Decizia Cadru 2002/475/JHA of 13	Convenţia din 19 iulie 1990 de aplicare a acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea graduală a controalelor la frontierele comune, Schengen, 19 iunie 1990 ART. 40 (1) Agentii de politie ai unei Parti Contractante care, in cadrul unei anchete judiciare, supravegheaza pe teritoriul statului lor o persoana suspectata ca a participat la savirsirea unei fapte penale care poate atrage extradarea, sint autorizate sa continue aceasta supraveghere pe teritoriul altei Parti Contractante, daca aceasta a autorizat supravegherea transfrontaliera pe baza unei cereri prealabile de asistenta judiciara. Prin autorizatie se pot impune anumite conditii. La cerere, supravegherea este incredintata agentilor de politie ai Partii Contractante pe teritoriul careia se desfasoara. Cererea de asistenta judiciara mentionata la alineatul 1 trebuie sa fie adresata

June 2002 privind combaterea terorismului.

unei autoritati desemnate de fiecare din Partile Contractante si care este competenta sa acorde sau sa transmita autorizatia ceruta.

(2) Cind, pentru motive deosebit de urgente, autorizarea prealabila a celeilalte Parti Contractante nu poate fi solicitata, agentii care efectueaza supravegherea sint autorizati sa continue dincolo de frontiera supravegherea unei persoane suspectate ca a savirsit faptele penale enumerate la paragraful 7, in conditiile de mai jos:

a) trecerea frontierei sa fie comunicata imediat, in timpul supravegherii, agentilor de politie ai Partii Contractante desemnate la paragraful 5, pe teritoriul careia continua supravegherea;

b) cererea de asistenta judiciara, prezentata conform paragrafului 1 si care arata motivele care justifica trecerea frontierei fara autorizare prealabila, sa fie transmisa fara intirziere;

Supravegherea se opreste imediat daca, in urma comunicarii la care se refera litera a), sau in urma cererii de la litera b), Partea Contractanta pe teritoriul careia are loc supravegherea cere acest lucru, sau daca autorizatia nu a fost obtinuta in decurs de 5 ore de la trecerea frontierei.

(3) Supravegherea la care se refera paragrafele 1 si 2 nu poate fi exercitata decit in urmatoarele conditii generale:

a) agentii care efectueaza supravegherea trebuie sa se conformeze dispozitiilor prezentului articol si dreptului intern al Partii Contractante pe al carei teritoriu opereaza; ei trebuie sa se conformeze instructiunilor autoritatilor locale competente;

b) cu exceptia situatiilor prevazute la paragraful 2, agentii de politie vor avea asupra lor in timpul supravegherii un document, care atesta acordarea autorizatiei;

c) agentii care efectueaza supravegherea trebuie sa fie in masura sa dovedeasca in orice moment ca actioneaza in calitate oficiala;

d) agentii care efectueaza supravegherea pot purta arma de serviciu in timpul supravegherii, cu exceptia cazului in care exista o decizie contrara expresa a Partii solicitate; folosirea armei este interzisa, cu exceptia cazului legitimei aparari;

e) intrarea in domiciliu si in alte locuri neaccesibile publicului este interzisa;

f) agentii care efectueaza supravegherea nu pot sa verifice identitatea si nici sa aresteze persoana supravegheata;

g) despre orice operatiune se intocmeste un raport catre autoritatile Partii Contractante pe teritoriul careia are loc; se poate cere prezentarea personala a agentilor care efectueaza supravegherea;

h) autoritatile Partii Contractante ai carei agenti au efectuat supravegherea asista la cererea autoritatilor Partii Contractante pe teritoriul careia s-a desfasurat supravegherea, la ancheta subsecventa operatiunii la care au luat parte, inclusiv la procedurile judiciare.

Art. 187⁹

Urmărirea transfrontalieră

(1) Agenții unui stat străin, care, pe teritoriul statului lor, urmăresc o persoană

Convenția din 19 iulie 1990 de aplicare a acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea graduală a controalelor la frontierele comune, Schengen, 19 iunie 1990

prinsă în flagrant săvârșind una din infracțiunile prevăzute la alin. (5), sau care a participat la săvârșirea unei astfel de infracțiuni, pot continua urmărirea pe teritoriul statului român, fără autorizație prealabilă dacă, din cauza urgenței deosebite a situației, autoritățile competente ale statului român nu au putut fi informate în prealabil, prin mijloace de comunicații directe, precum telefon, fax, radio, despre pătrunderea pe teritoriul acestora, sau când autoritățile române competente nu au putut ajunge la timp la locul respectiv pentru a prelua acțiunea de urmărire.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică și în situația în care persoana urmărită, aflându-se în stare de arest preventiv sau în executarea unei pedepse privative de libertate, a evadat.

(3) Agenții statului străin care efectuează urmărirea contactează autoritatea română competentă cel târziu în momentul trecerii frontierei de stat a României. La cererea autorității române competente, urmărirea va înceta imediat. La cererea agenților străini care efectuează urmărirea, agenții români iau măsurile necesare în vederea stabilirii identității persoanei urmărite sau pentru a se dispune reținerea sau arestarea preventivă a acesteia, în condițiile legii.

(4) Urmărirea se poate efectua numai cu respectarea următoarelor condiții generale:

a) agenții care efectuează urmărirea trebuie să respecte legislația română și să se conformeze instrucțiunilor autorităților române competente;

b) urmărirea se efectuează numai peste frontierele terestre;

c) pătrunderea în domiciliul unei persoane și în alte locuri inaccesibile publicului este interzisă;

d) agenții care efectuează urmărirea trebuie să fie ușor de identificat, fie prin purtarea uniformei, ori a unei inscripții la loc vizibil pe haine, fie prin dispozitive accesorii plasate pe vehicul; folosirea de haine civile combinată cu folosirea de vehicule nemarcate, fără identificările menționate mai sus, este interzisă;

e) agenții de urmărire pot purta armamentul din dotare, utilizarea acestuia fiind interzisă, cu excepția cazului de legitimă apărare;

f) după fiecare activitate menționată la alin. (1), (2) și (3) agenții care efectuează urmărirea se prezintă în fața autorității române competente și prezintă o informare cu privire la misiunea lor; la cererea autorității române competente, ei sunt obligați să rămână la dispoziția acesteia până când împrejurările în care s-a desfășurat acțiunea au fost suficient lămurite; această prevedere este aplicabilă chiar dacă urmărirea nu s-a finalizat cu arestarea preventivă a persoanei urmărite;

g) autoritatea statului căruia îi aparțin agenții care au efectuat urmărirea, la cererea autorității competente române, poate asista la ancheta subsecventă operațiunii, inclusiv la procedurile judiciare;

h) din momentul în care a fost reținută în condițiile alin. (6) lit. (b), pentru a fi adusă în fața autorităților române competente, persoana urmărită poate fi supusă numai unei percheziții în scopul asigurării securității transferului acesteia; în timpul transferului se pot folosi cătușele; obiectele aflate asupra persoanei urmărite pot fi confiscate.

ART. 41 (1) Agenții unei Parti Contractante care, pe teritoriul statului lor, urmăresc o persoană prinsă în flagrant săvârșind una dintre faptele penale prevăzute la paragraful 4 sau care a participat la săvârșirea unei astfel de fapte penale, pot continua urmărirea pe teritoriul celeilalte Parti Contractante fără autorizație prealabilă, cind, datorita urgenței deosebite, autoritățile competente ale celeilalte Parti Contractante nu au putut fi informate în prealabil despre pătrunderea pe acest teritoriu printr-unul din mijloacele de comunicare prevăzute la articolul 44 sau cind autoritățile nu au putut fi la timp la locul respectiv pentru a prelua efectuarea urmaririi.

Aceeasi dispozitie se aplica si in situatia in care persoana urmarita, aflindu-se in stare de arest preventiv sau in executarea unei pedepse privative de libertate, a evadat.

Agenții care efectuează urmărirea contactează autoritățile competente ale Partii Contractante pe teritoriul careia are loc urmărirea cel tirziu in momentul trecerii frontierei. La cererea Partii Contractante pe teritoriul careia are loc urmărirea, aceasta este oprita imediat. La cererea agentilor care efectueaza urmărirea, autoritățile locale competente retin persoana urmarita pentru a-i stabili identitatea sau pentru a o aresta.

(2) Urmărirea se efectuează conform uneia dintre următoarele modalități, definite în declarația menționată la paragraful 9:

a) agenții care efectuează urmărirea nu au dreptul să retina persoana urmarita;

b) dacă nu se formulează nici o cerere de întrerupere a urmării și dacă autoritățile locale competente nu pot interveni suficient de rapid, agenții care efectuează urmărirea pot să retina persoana urmarita pina cind agentii Partii Contractante pe teritoriul careia are loc urmărirea ii pot stabili identitatea sau o pot aresta, acestia din urma trebuind sa fie informati fara intirziere.

(3) Urmărirea se efectuează în conformitate cu dispozițiile paragrafelor 1 și 2, într-una din modalitățile următoare, definite în declarația menționată în paragraful 9:

a) într-o anumită zonă sau într-un anumit interval de timp de la trecerea frontierei, care vor fi determinate în declarație;

b) fără limitare în spațiu și timp.

(4) În declarația prevăzută la paragraful 9, Partile Contractante definesc faptele penale la care se referă paragraful 1, într-una din modalitățile următoare:

a) următoarele infracțiuni:

- asasinat;
- omor;
- viol;
- incendiere voluntară;
- falsificare de monedă;
- furt agravat și tănuire agravată;
- șantaj;
- rapire și luare de ostatici;
- trafic de ființe umane;
- trafic ilicit de stupefiante și substanțe psihotrope;

(5) Urmărirea prevăzută la alin. (1) nu poate avea loc decât pentru una din următoarele fapte:

- a) ucidere din culpă, omor, omor calificat, omor deosebit de grav;
- b) viol;
- c) distrugere și distrugere calificată, săvârșită prin incendiere, explozie sau prin orice asemenea mijloc;
- d) falsificare de monede și alte valori;
- e) furt și tâlhărie în formă calificată și primire de bunuri furate;
- f) șantaj;
- g) lipsire de libertate în mod ilegal;
- h) infracțiuni privind traficul de persoane și infracțiuni în legătură cu traficul de persoane;

- i) infracțiuni privind traficul de droguri sau precursori;
- j) infracțiuni privitoare la nerespectarea regimului armelor și munițiilor, materiilor explozive, materialelor nucleare și al altor materii radioactive;
- k) transport ilegal de deșeuri toxice și dăunătoare;

l) părăsirea locului accidentului fără încuviințarea poliției ori a procurorului care efectuează cercetarea locului faptei de către conducătorul oricărui vehicul angajat într-un accident de circulație de pe urma căruia a rezultat uciderea sau vătămarea integrității corporale ori a sănătății uneia sau mai multor persoane.

(6) În cazul în care autoritățile române competente nu solicită încetarea urmăririi și în măsura în care acestea nu pot interveni suficient de rapid, agenții străini care efectuează urmărirea pot să țină în custodia acestora persoana urmărită până când agenții români îi stabilesc identitatea sau până când persoana este reținută sau arestată preventiv, după caz, în condițiile legii, cu informarea imediată a agenților români.

(7) O persoană care, în urma acțiunii prevăzute la alin. (6), a fost reținută sau arestată preventiv de autoritățile române competente, va fi menținută în detenție pentru interogatoriu, indiferent de cetățenie. Dispozițiile Codului de procedură penală se aplică în mod corespunzător. Dacă persoana nu este cetățean român, aceasta va fi pusă în libertate, după cel mult șase ore de la luarea măsurii reținerii sau arestării preventive, fără a se include orele între miezul nopții și ora 9.00 dimineata, dacă autoritățile române competente nu au primit în prealabil o cerere pentru arestarea provizorie a persoanei respective în scopul extrădării sale, indiferent de modalitatea acesteia.

- infracțiuni privind regimul armelor și materiilor explozive;
- distrugerea prin folosire de materii explozive;
- transport ilicit de deșeuri toxice și periculoase;
- parasierea locului unui accident care a produs moartea sau vătămarea corporala grava.

b) infracțiuni care pot atrage extradarea.

(5) Urmărirea se poate efectua numai cu respectarea următoarelor condiții generale:

a) agenții care efectuează urmărirea trebuie să se conformeze dispozițiilor prezentului articol și dreptului intern al Partii Contractante pe teritoriul careia acționează; ei trebuie să se conformeze instrucțiunilor autorităților locale competente;

b) urmărirea se efectuează numai peste frontierele terestre;

c) patrunderea în domiciliu sau în locuri neaccesibile publicului este interzisă;

d) agenții care efectuează urmărirea trebuie să fie ușor de identificați, fie prin purtarea uniformei, fie printr-o brasardă sau prin dispozitive accesorii plasate pe vehicul; este interzisă folosirea tinutei civile concomitent cu utilizarea vehiculelor fără semnele de identificare menționate anterior; agenții care efectuează urmărirea trebuie să fie în măsură să dovedească oricând că acționează în calitate oficială;

e) agenții care efectuează urmărirea își pot purta arma de serviciu; folosirea ei este interzisă, cu excepția cazurilor de legitima apărare;

f) din momentul în care persoana urmărită a fost reținută conform paragrafului 2, litera b), pentru a fi adusă în fața autorităților locale competente, ea nu poate fi supusă decât unei percheziții de siguranță; în timpul transferului sau se pot utiliza catusele; obiectele găsite asupra persoanei urmărite pot fi sechestrate;

g) după fiecare operație menționată la paragrafele 1, 2 și 3, agenții care efectuează urmărirea se prezintă în fața autorităților locale competente ale Partii Contractante pe teritoriul careia au operat și efectuează o informare cu privire la misiunea lor; la cererea acestor autorități, ei sunt obligați să rămână la dispoziția lor până când împrejurările în care s-a desfășurat acțiunea au fost suficient lămurite; aceasta prevedere este aplicabilă chiar dacă urmărirea nu s-a finalizat cu arestarea persoanei urmărite;

h) autoritățile Partii Contractante careia îi aparțin agenții urmăritori asistă, dacă autoritățile Partii Contractante pe teritoriul careia s-a desfășurat supravegherea o cer, la ancheta subsecventă operațiunii la care au luat parte, inclusiv la procedurile judiciare.

(6) O persoană care, în urma acțiunii prevăzute la paragraful 2, a fost arestată de autoritățile competente, poate fi reținută pentru interogatoriu, indiferent de cetățenia sa. Regulile pertinente din dreptul intern se aplică prin analogie.

Dacă aceasta persoană nu are cetățenia Partii Contractante pe teritoriul careia a fost arestată, este pusă în libertate în cel mult în 6 ore de la arestare, fără a socoti orele de la miezul nopții până la 9.00, cu excepția cazului în care autoritățile locale competente au primit în prealabil o cerere de arestare preventivă în scopul extradării în orice formă.

(7) Agenții vizati de paragrafele precedente sunt:

să ceară, în cazul prevăzut la paragraful 2 al acestui articol, ca, în același timp, să fie transmisă o copie de pe comisia rogatorie ministerului său de justiție.

7. Prevederile prezentului articol nu vor putea aduce atingere dispozițiilor acordurilor sau înțelegerilor bilaterale în vigoare dintre părțile contractante, potrivit cărora este prevăzută transmiterea directă a cererilor de asistență judiciară între autoritățile părților.

Al doilea protocol adițional la Convenția de asistență judiciară internațională în materie penală – STE 30

ARTICOLUL 4

Căi de comunicare

Articolul 15 din convenție este înlocuit cu dispozițiile următoare:

"1. Cererile de asistență judiciară, precum și orice informație promptă vor fi adresate în scris de Ministerul Justiției al părții solicitante Ministerului Justiției al părții solicitate și vor fi înapoiate pe aceeași cale. Totuși, ele pot fi adresate direct de autoritatea judiciară a părții solicitante autorității judiciare a părții solicitate și înapoiate pe aceeași cale.

2. Cererile prevăzute la art. 11 din prezenta convenție, precum și cele prevăzute la art. 13 din cel de-al doilea protocol adițional la prezenta convenție vor fi adresate în toate cazurile de Ministerul Justiției al părții solicitante Ministerului Justiției al părții solicitate și înapoiate pe aceeași cale.

3. Cererile de asistență judiciară referitoare la procedurile prevăzute la paragraful 3 al art. 1 din prezenta convenție pot fi, de asemenea, adresate direct de către autoritatea administrativă sau judiciară a părții solicitante autorității administrative sau judiciare a părții solicitate, după caz, și înapoiate pe aceeași cale.

4. Cererile de asistență judiciară formulate în temeiul art. 18 sau 19 al celui de-al doilea protocol adițional la prezenta convenție pot fi, de asemenea, adresate de către autoritatea competentă a părții solicitante autorității competente a părții solicitate.

5. Cererile prevăzute la paragraful 1 al art. 13 din prezenta convenție vor putea fi adresate de către autoritățile judiciare direct serviciului competent al părții solicitate și răspunsurile vor putea fi trimise înapoi direct de către acest serviciu. Cererile prevăzute la paragraful 2 al art. 13 din prezenta convenție vor fi adresate de către Ministerul Justiției al părții solicitante Ministerului Justiției al părții solicitate.

6. Cererile privind copiile sentințelor și măsurile prevăzute la art. 4 din protocolul adițional la prezenta convenție pot fi adresate direct autorităților competente. Orice stat contractant va putea, în orice moment, printr-o declarație adresată secretarului general al Consiliului Europei, să indice autoritățile pe care le consideră competente, potrivit scopului prezentului paragraf.

7. În caz de urgență și atunci când transmiterea directă este permisă de prezenta convenție, aceasta se va putea efectua prin intermediul Organizației

Internațională a Poliției Criminale (Interpol).

8. Orice parte va putea, în orice moment, prin declarație adresată secretarului general al Consiliului Europei, să își rezerve dreptul de a supune executarea cererilor de asistență judiciară sau a unora dintre ele uneia sau mai multor dintre condițiile următoare:

- a) o copie a cererii trebuie să fie adresată autorității centrale astfel desemnate;
- b) cererea, cu excepția cazului când este urgentă, trebuie să fie adresată autorității centrale astfel desemnate;
- c) în cazul transmiterii directe pentru motiv de urgență, o copie să fie comunicată în același timp Ministerului Justiției al acesteia;
- d) anumite cereri sau toate cererile de asistență judiciară trebuie să îi fie adresate pe o altă cale decât cea prevăzută de prezentul articol.

9. Cererile de asistență judiciară sau orice altă comunicare în temeiul prezentei convenții sau al protocoalelor sale pot fi transmise prin intermediul mijloacelor electronice de comunicație sau prin orice alt mijloc de telecomunicație, cu condiția ca partea solicitantă să fie pregătită să producă în orice moment, la cerere, o urmă scrisă a expedierii, precum și originalul. Totuși, orice stat contractant poate, în orice moment, prin declarație adresată secretarului general al Consiliului Europei, să indice condițiile în care este pregătit să accepte și să răspundă cererilor primite pe cale electronică sau prin orice alt mijloc de telecomunicație.

10. Prezentul articol nu va aduce atingere dispozițiilor acordurilor sau convențiilor bilaterale în vigoare între părți, care prevăd transmiterea directă a cererilor de asistență judiciară între autoritățile părților."

Convenția din 19 iunie 1990

de aplicare a acordului de la Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea graduală a controalelor la frontierele comune, Schengen, 19 iunie 1990

ART. 53 (1) Cererile de asistentă judiciară se pot face direct între autoritățile judiciare și pot fi înapoiate în același mod.

(2) Paragraful 1 nu aduce atingere posibilității de a trimite și de a înapoia cererea între Ministerele Justiției sau prin intermediul birourilor naționale centrale ale Organizației Internaționale a Poliției Criminale.

(3) Cererile de transfer temporar sau de tranzit al persoanelor arestate preventiv sau detinute sau al persoanelor împotriva cărora s-au luat măsuri privative de libertate, precum și schimbul periodic sau ocazional de date privind cazierul judiciar trebuie efectuate prin intermediul Ministerelor Justiției.

(4) În sensul Convenției europene de asistentă judiciară în materie penală din 20 aprilie 1959, prin Ministerul Justiției se înțelege, în cazul Republicii Federale Germania fie Ministerul Federal al Justiției, fie Ministrii sau Senatorii Justiției ai Statelor Federate.

(5) Comunicările făcute în scopul urmăririi încălcărilor legislației privind timpul de conducere a autovehiculului și de odihnă, conform articolului 21 din Convenția europeană de asistentă judiciară în materie penală din 20 aprilie 1959 sau conform articolului 42 din Tratatul Benelux privind extradarea și asistentă

- in Regatul Belgiei: membrii politiei judiciare de pe langa parchete, ai jandarmeriei si ai politiei comunale, precum si agentii vamali in ceea ce priveste atributiile lor referitoare la traficul ilicit de stupefianta si substante psihotrope, la traficul de arme si materii explozive si la transportul ilicit de deseuri toxice si periculoase, in conditiile stabilite prin acordurile bilaterale pertinente la care se refera paragraful 6;

- in Republica Federala Germania: agentii din Polizeien des Bundes und der Liinder, precum si agentii Zollfahndungsdienst (serviciul de cercetari vamale) in calitatea lor de agenti auxiliari ai Ministerului;

Public, numai in ceea ce priveste traficul ilicit de stupefianta si substante psihotrope si traficul de arme;

- in Republica Franceza: ofiterii si agentii politiei judiciare din politia nationala si jandarmeria nationala, precum si agentii vamali in ceea ce priveste atributiile lor referitoare la traficul ilicit de stupefianta si substante psihotrope, la traficul de arme si materii explozive si la transportul ilicit de deseuri toxice si periculoase, in conditiile stabilite prin acordurile bilaterale pertinente la care se refera paragraful 6;

- in Marele Ducat al Luxemburgului: agentii jandarmeriei si ai politiei, precum si agentii vamali in ceea ce priveste atributiile lor referitoare la traficul ilicit de stupefianta si substante psihotrope, la traficul de arme si materii explozive si la transportul ilicit de deseuri toxice si periculoase, in conditiile stabilite prin acordurile bilaterale pertinente la care se refera paragraful 6;

- in Regatul Olandei: agentii din Rijkspolitie si din Gemeentepolitie, precum si agentii serviciului fiscal de informare si cercetare competenti in materia drepturilor vamale si a accizelor, in ceea ce priveste atributiile lor referitoare la traficul ilicit de stupefianta si substante psihotrope, la traficul de arme si materii explozive si la transportul ilicit de deseuri toxice si periculoase, in conditiile stabilite prin acordurile bilaterale pertinente la care se refera paragraful 6.

(8) In ceea ce priveste Partile Contractante vizate, prezentul articol nu trebuie sa aduca atingere articolului 27 din Tratatul Benelux privind extradarea si asistenta judiciara in materie penala din 27 iunie 1962, modificat prin Protocolul din 11 mai 1974.

(9) In momentul semnarii prezentei conventii, fiecare Parte Contractanta face o declaratie in care defineste, in baza paragrafelor 2, 3 si 4, modalitatile de efectuare a urmaririi pe teritoriul sau pentru fiecare dintre Partile Contractante cu care are frontiera comuna.

O Parte Contractanta poate inlocui in orice moment declaratia sa cu alta, cu conditia ca aceasta sa nu restringa domeniul de aplicare a celei anterioare.

Fiecare declaratie este facuta dupa concertari cu fiecare Parte Contractanta interesata si in spiritul echivalentei regimurilor aplicabile de o parte si de alta a frontierelor interne.

(10) La nivel bilateral, Partile Contractante pot extinde sfera de aplicare a paragrafului 1 si pot adopta dispozitii suplimentare in aplicarea prezentului articol.

(1) În timpul operațiunilor și activităților menționate la art. 187⁸ și art. 187⁹, agenții străini care desfășoară urmărirea pe teritoriul României sunt asimilați persoanelor care au aceeași calitate în statul român în privința infracțiunilor comise împotriva lor sau de către ei.

(2) În cazul în care pe timpul desfășurării operațiunilor prevăzute la art. 187⁸, agenții străini produc un prejudiciu, statul ai cărui agenți sunt răspunde pentru acest prejudiciu, în conformitate cu legea română.

(3) Statul ai cărui agenți au cauzat prejudicii unei persoane pe teritoriul României restituie statului român totalitatea sumelor pe care le-a plătit victimelor sau altor persoane îndreptățite în numele acestora.

(4) Fără a aduce atingere exercitării drepturilor față de terți și cu excepția dispoziției din alin. (3), statul român nu va solicita în cazul prevăzut la alin. (2) Restituirea contravalorii prejudiciilor pe care le-a suferit din cauza unui alt stat.

1985 privind eliminarea graduală a controalelor la frontierele comune, Schengen, 19 iunie 1990

ART. 42 În cursul operațiunilor prevăzute în articolele 40 și 41, agenții care acționează pe teritoriul altei Parti Contractante sunt considerați agenți ai acelei Parti Contractante în ceea ce privește faptele pedepsibile comise împotriva lor sau de către ei.

ART. 43 (1) În cazul în care agenții unei Parti Contractante acționează pe teritoriul altei Parti Contractante potrivit articolelor 40 și 41 din prezenta convenție, prima Parte Contractantă răspunde pentru orice prejudicii cauzate de ei în cursul misiunii, conform legislației Partii Contractante pe teritoriul careia acționează.

(2) Partea Contractantă pe al cărei teritoriu s-a produs prejudiciul menționat la paragraful 1 repara acest prejudiciu în condițiile aplicabile în cazul prejudiciilor cauzate de proprii sai agenți.

(3) Partea Contractantă ai cărei agenți au produs un prejudiciu oricărei persoane pe teritoriul altei Parti Contractante trebuie să restituie întreaga sumă plătită de aceasta din urma victimei sau oricărei alte persoane îndreptățite.

(4) Fără a aduce atingere exercitării drepturilor sale față de terți și fără a aduce atingere dispozițiilor paragrafului 3, în cazul prevăzut la paragraful 1, fiecare Parte Contractantă se abține să ceară de la o altă Parte Contractantă restituirea cuantumului despăgubirilor pe care le-a suportat.

Protocol la convenția referitoare la asistența judiciară în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene, stabilit de Consiliu conform art.34 al tratatului asupra Uniunii Europene

Articolul 1

Cerere de informare asupra conturilor bancare

1. Fiecare stat membru ia, în condițiile prevăzute de prezentul articol, măsurile necesare pentru a stabili, ca răspuns la o cerere trimisă de un alt stat membru, dacă o persoană fizică sau juridică ce face obiectul unei anchete penale deține sau controlează unul sau mai multe conturi, indiferent de natura sa, într-o bancă oarecare situată pe teritoriul său și, dacă este așa, furnizează toate informațiile privind conturile inventariate.

La cerere și în măsura în care informațiile pot fi furnizate într-un termen rezonabil, informația privește și conturile pentru care persoana ce face obiectul unei proceduri are procură.

2. Obligația prevăzută de prezentul articol nu se aplică decât în măsura în care banca ce găzduiește contul posedă aceste informații.

3. Obligația prevăzută de prezentul articol se aplică numai dacă ancheta privește:

- o faptă care merită o pedeapsă privativă de libertate sau o măsură de siguranță privativă de libertate cu un maxim de cel puțin patru ani în statul membru solicitant și cu cel puțin doi ani în statul membru solicitat, sau
- o infracțiune prevăzută de articolul 2 al convenției din 1995 privind constituirea

Art. 187¹¹

Informații privind conturile bancare

(1) La cererea autorităților unui stat membru al Uniunii Europene, autoritățile române vor dispune luarea măsurilor necesare în vederea identificării conturilor bancare, indiferent de natura acestora, care sunt controlate sau deținute într-o unitate bancară din România, de către o persoană fizică sau juridică care face obiectul unei anchete penale, și vor furniza acestora numerele conturilor bancare precum și orice alte detalii. Informațiile vor include totodată și date privind conturile pentru care persoana care face obiectul procedurilor are procură, în măsura în care acestea au fost solicitate în mod expres și pot fi furnizate într-un termen rezonabil

(2) Datele prevăzute la alin. (1) vor fi furnizate numai în măsura în care informațiile se află la dispoziția băncii care deține conturile bancare.

(3) Datele prevăzute la alin. (1) vor fi furnizate numai dacă ancheta penală privește, după caz:

- o infracțiune pedepsită cu o pedeapsă privativă de libertate sau la un mandat de executare a pedepsei închisorii pe o perioadă maximă de cel puțin 4 ani, în statul solicitant, și cel puțin 2 ani în statul solicitat, sau
- o infracțiune menționată la art. 2 al Convenției privind constituirea Oficiului European de poliție (Convenția Europol) din 1995 sau în anexa la Convenție, ori

- în măsura în care infracțiunea nu este prevăzută de Convenția Europol, o infracțiune prevăzută de Convenția din 1995 privind Protecția Intereselor Financiare ale Comunităților Europene, de Protocolul Adițional din 1996 sau de către al doilea Protocol Adițional din 1997.

(4) În cazul în care se solicită informațiile prevăzute la alin. (1), autoritatea solicitantă, prin cererea formulată va menționa următoarele:

- motivele pentru care informațiile solicitate sunt considerate a avea o valoare substanțială în vederea cercetării infracțiunii respective;
- elementele pe baza cărora s-a stabilit că băncile aflate pe teritoriul României dețin sau controlează conturile bancare și, în măsura în care deține astfel de date, care sunt băncile implicate;
- orice alte date disponibile care ar putea facilita executarea cererii.

(5) Cererea formulată în temeiul alin. (1) este supusă și următoarelor condiții:

- îndeplinirea cererii să fie compatibilă cu legea română;
- fapta care face obiectul anchetei penale să fie infracțiune potrivit legii române.

(6) În cazul cererilor formulate de autoritățile române, dispozițiile prezentului articol se aplică în mod corespunzător.

unui Birou european de poliție (convenția Europol) sau de anexa la această convenție, așa cum a fost modificată, sau

- în măsura în care nu va fi acoperită de convenția Europol, o infracțiune prevăzută de convenția din 1995 referitoare la protecția intereselor financiare ale comunităților europene, protocolul său din 1996 sau al doilea protocol din 1997.

4. Autoritatea care emite cererea:

- indică motivele pentru care consideră că informațiile cerute sunt susceptibile de a fi fundamentale pentru ancheta asupra infracțiunii,
- precizează motivele care duc la presupunerea că băncile situate în statul membru solicitat dețin conturile respective și indică, în măsura în care dispune de indicii, care sunt băncile care ar putea fi vizate,
- comunică orice informație susceptibilă de a facilita executarea cererii.

5. Statele membre pot subordona executarea unei cereri legate de prezentul articol aceluiași condiții ca cele pe care le aplică pentru cererile de percheziție și de reținere.

6. Consiliul poate decide, conform art.34, paragraful 2, punctul c), al tratatului asupra Uniunii Europene, să extindă domeniul de aplicare prevăzut la paragraful 3.

sunt susceptibile de a fi fundamentale pentru ancheta asupra infracțiunii,

- precizează motivele care duc la presupunerea că băncile situate în statul membru solicitat dețin conturile respective și indică, în măsura în care dispune de indicii, care sunt băncile care ar putea fi vizate,
- comunică orice informație susceptibilă de a facilita executarea cererii.

5. Statele membre pot subordona executarea unei cereri legate de prezentul articol aceluiași condiții ca cele pe care le aplică pentru cererile de percheziție și de reținere.

6. Consiliul poate decide, conform art.34, paragraful 2, punctul c), al tratatului asupra Uniunii Europene, să extindă domeniul de aplicare prevăzut la paragraful 3.

Art. 187¹²

Informații privind operațiunile bancare

(1) La cerere, autoritățile române vor furniza detalii cu privire la conturile bancare indicate de către autoritățile străine solicitante, precum și cu privire la operațiunile bancare care s-au derulat, într-o perioadă delimitată, prin unul sau mai multe din conturile bancare indicate în cerere, inclusiv detalii cu privire la orice expeditor sau destinatar de cont.

(2) Datele prevăzute la alin. (1) vor fi furnizate numai în măsura în care informațiile se află la dispoziția băncii care deține conturile bancare.

(3) În cazul în care se solicită informațiile prevăzute la alin. (1), autoritatea solicitantă, prin cererea formulată, va arăta motivele pentru care informațiile solicitate sunt considerate a avea o valoare substanțială în vederea cercetării infracțiunii respective

(4) Cererea formulată în temeiul alin. (1) este supusă și următoarelor condiții:

- îndeplinirea cererii să fie compatibilă cu legea română;
 - fapta care face obiectul anchetei penale să fie infracțiune potrivit legii române.
- (5) În cazul cererilor formulate de autoritățile române, dispozițiile prezentului

Protocol la convenția referitoare la asistența judiciară în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene, stabilit de Consiliu conform art.34 al tratatului asupra Uniunii Europene

Articolul 2

Cereri de informații asupra tranzacțiilor bancare

1. La cererea statului membru solicitant, statul membru solicitat furnizează informațiile privind conturile bancare respective și operațiunile bancare ce au fost realizate în timpul unei anumite perioade asupra unui sau mai multor conturi specificate în cerere, inclusiv informațiile privind orice cont de punere în circulație sau de primire.

2. Obligația prevăzută de prezentul articol nu se aplică decât în măsura în care banca ce gestionează contul posedă aceste informații.

3. Statul membru solicitant indică în cererea sa motivele pentru care consideră că informațiile cerute sunt pertinente în scopul anchetei asupra infracțiunii.

4. Statele membre pot subordona executarea unei cereri conform prezentului articol aceluiași condiții ca cele pe care le aplică pentru cererile de percheziție

articol se aplică în mod corespunzător. Art. 187¹³ Supravegherea tranzacțiilor bancare (1) Autoritățile române vor asigura la cererea autorităților unui stat membru al Uniunii Europene supravegherea, pe o perioadă determinată, a operațiunilor bancare care se derulează prin unul sau mai multe din conturile bancare indicate de către autoritățile solicitante. (2) În cazul în care se solicită informațiile prevăzute la alin. (1), autoritatea solicitantă, prin cererea formulată, va arăta motivele pentru care informațiile solicitate sunt considerate a avea o valoare substanțială în vederea cercetării infracțiunii respective. (3) Autoritățile judiciare române competente autorizează, în condițiile legii române, supravegherea operațiunilor bancare. În condițiile legii române, autoritățile judiciare române și cele străine vor stabili modalitățile concrete de supraveghere.	sau de reținere. Protocol la convenția referitoare la asistența judiciară în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene, stabilit de Consiliu conform art.34 al tratatului asupra Uniunii Europene Articolul 3 Cereri de urmărire a tranzacțiilor bancare 1. Fiecare stat membru se angajează să fie în măsură ca, la cererea unui alt stat membru, să urmărească timp de o perioadă determinată, operațiunile bancare realizate asupra unuia sau mai multor conturi specificate în cerere și să comunice rezultatul statului membru solicitant. 2. Statul membru solicitant indică în cererea sa motivele pentru care consideră că informațiile cerute sunt pertinente pentru ancheta asupra infracțiunii. 3. Decizia referitoare la urmărirea tranzacțiilor este luată în fiecare caz individual de autoritățile competente ale statului membru solicitat, cu respectarea legislației naționale a acestui stat membru. 4. Modalitățile practice ale urmăririi fac obiectul unui acord între autoritățile competente ale statelor membre solicitante și solicitate.
Art. 187¹⁴ Confidențialitatea Băncile vor asigura caracterul confidențial atât asupra transmiterii informațiilor către autoritățile solicitante, cât și asupra anchetei penale desfășurate, fără a putea divulga aceste date clientului sau oricărei alte persoane.	Protocol la convenția referitoare la asistența judiciară în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene, stabilit de Consiliu conform art.34 al tratatului asupra Uniunii Europene Articolul 4 Confidențialitatea Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a face astfel încât băncile să nu dezvăluie clientului vizat nici altor terți că informațiile au fost transmise statului membru solicitant conform articolelor 1, 2 sau 3 sau că o anchetă este în curs.
Art. 187¹⁵ Obligația de a informa (1) În cazul în care, în cursul executării cererii este necesar să fie efectuate cercetări suplimentare, care nu au putut fi prevăzute sau specificate de către autoritatea solicitantă în cererea inițială, autoritatea română solicitată va informa fără întârziere statul solicitant. (2) După ce a fost informat, potrivit alin. (1) statul solicitant va putea formula o cerere suplimentară, potrivit art. 187¹³. (3) Dispozițiile alin. (1) se aplică și în cazul în care cercetările suplimentare trebuie efectuate de către autoritățile altui stat membru al Uniunii Europene sau ale unui stat terț.	Protocol la convenția referitoare la asistența judiciară în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene, stabilit de Consiliu conform art.34 al tratatului asupra Uniunii Europene Articolul 5 Obligația de a informa Dacă în cursul executării uneia cereri de asistență judiciară autoritatea competentă a statului membru solicitat consideră oportun să întreprindă anchete neprevăzute inițial sau care nu au putut fi specificate în momentul cererii, informează asupra acestui lucru fără întârziere autoritatea solicitantă pentru a-i permite să ia noi măsuri.
Art. 187¹⁶ Cereri suplimentare (1) În cazul în care autoritățile statului solicitant formulează o cerere suplimentară cererii inițiale, cererea va cuprinde doar datele necesare identificării cererii inițiale, precum și alte date suplimentare necesare. (2) Ori de câte ori autoritățile solicitante participă alături de autoritățile române	Protocol la convenția referitoare la asistența judiciară în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene, stabilit de Consiliu conform art.34 al tratatului asupra Uniunii Europene Articolul 6 Cereri suplimentare de asistență judiciară 1. Dacă autoritatea competentă a statului membru solicitant face o cerere de

la executarea cererii de asistență, acestea vor putea adresa direct autorității române solicitate cererea suplimentară prevăzută la alin. (1). O copie a acesteia va fi transmisă și Ministerului Justiției sau Parchetului de lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, după caz.	asistență judiciară care completează o cerere anterioară, nu este obligată să reia informațiile deja furnizate în cererea inițială. Cererea suplimentară conține informațiile necesare identificării cererii inițiale. 2. Dacă, conform dispozițiilor în vigoare, autoritatea competentă care face o cerere de asistență judiciară participă la executarea sa în statul membru solicitat, ea poate, sub rezerva art.6, paragraful 3, al convenției din 2000, să adreseze o cerere suplimentară direct autorității competente a statului membru solicitat atâta vreme cât este prezentă pe teritoriul acestui stat.
Art. 187¹⁷ Secretul bancar Secretul bancar nu poate fi invocat ca motiv de refuz al cooperării privind cererile de asistență formulate de către autoritățile unui stat membru al Uniunii Europene.	Protocol la convenția referitoare la asistența judiciară în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene, stabilit de Consiliu conform art.34 al tratatului asupra Uniunii Europene Articolul 7 Secretul bancar Un stat membru nu invocă secretul bancar drept motiv pentru a respinge orice cooperare privind o cerere de asistență judiciară provenită de la un stat membru.
ART. 187¹⁸ Comunicarea deciziilor de refuz Deciziile de refuz al asistenței judiciare se comunică Secretariatului Consiliului Uniunii Europene și EUROJUST.	Protocol la convenția referitoare la asistența judiciară în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene, stabilit de Consiliu conform art.34 al tratatului asupra Uniunii Europene Articolul 10 Transmiterea la Consiliu a deciziilor de respingere și sesizare a Eurojust 1. Dacă o cerere este respinsă pe baza: - articolului 2, punctul b), al convenției europene de asistență judiciară sau articolului 22, paragraful 2, punctul b), al tratatului Benelux, - articolului 51 al convenției de aplicare Schengen sau articolului 5 al convenției europene de asistență judiciară sau - articolului 1, paragraful 5 sau articolului 2, paragraful 4 al prezentului protocol, și dacă statul membru solicitant își menține cererea și nu poate fi găsită nici-o soluție, decizia de respingere justificată este transmisă Consiliului pentru informare de către statul membru solicitat în vederea unei evaluări eventuale a funcționării cooperării judiciare între statele membre.
Anexa se modifică și va avea următorul cuprins: „ANEXA MANDAT EUROPEAN DE ARESTARE Prezentul mandat este emis de către autoritatea judiciară competentă. Solicit arestarea și predarea în sarcina autorităților judiciare a persoanei menționate în continuare, (în vederea efectuării urmăririi penale sau a executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative	MANDAT EUROPEAN DE ARESTARE Prezentul mandat este emis de către autoritatea judiciară competentă. Solicit arestarea și predarea în sarcina autorităților judiciare a persoanei menționate în continuare, (în vederea efectuării urmăririi penale sau a executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de

de libertate).

a) Informații referitoare la identitatea persoanei solicitate:

Numele:

Prenumele:

Numele avut înaintea căsătoriei (dacă este cazul)

Porecla (dacă este cazul):

Sexul:

Cetățenia:

Data nașterii:

Locul nașterii:

Reședința și/sau domiciliul cunoscut:

Limba (limbile) pe care le înțelege persoana solicitată (dacă sunt cunoscute):

Trăsături fizice particulare/descrierea persoanei urmărite:

Fotografia și amprentele digitale ale persoanei urmărite, dacă sunt disponibile și se pot trimite, sau adresa persoanei care poate fi contactată cu scopul de a le obține sau pentru a obține o caracterizare a ADN (dacă nu s-a inclus o astfel de informație și se dispune de ea pentru transmiterea sa)

b) Actul pe care se întemeiază mandatul de arestare

1. Mandatul de arestare sau hotărârea judecătorească definitivă:

Tipul:

Hotărârea judecătorească definitivă și executorie:

Referința:

c) Informații privind durata pedepsei:

1. Durata maximă a pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate care se poate aplica pentru infracțiune sau infracțiuni:

2. Durata pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate aplicate:

Pedeapsa care rămâne de executat:

d) Hotărârea pronunțată în lipsă și în cadrul unei proceduri judiciare în timpul căreia persoana era absentă sau nereprezentată:

- Persoana în cauză a fost citată personal sau informată prin alte mijloace cu privire la data și locul ședinței în care s-a pronunțat hotărârea în lipsă

- Persoana în cauză nu a fost citată personal și nici informată prin alte mijloace cu privire la data și locul ședinței în care s-a dictat hotărârea în lipsă, însă dispune de următoarele garanții juridice după predarea către autoritățile judiciare (dacă astfel de garanții se pot prezenta anticipat):

Precizarea garanțiilor juridice:

libertate).

a) Informații referitoare la identitatea persoanei solicitate:

Numele:

Prenumele:

Numele avut înaintea căsătoriei (dacă este cazul)

Porecla (dacă este cazul):

Sexul:

Cetățenia:

Data nașterii:

Locul nașterii:

Reședința și/sau domiciliul cunoscut:

Limba (limbile) pe care le înțelege persoana solicitată (dacă sunt cunoscute):

Trăsături fizice particulare/descrierea persoanei urmărite:

Fotografia și amprentele digitale ale persoanei urmărite, dacă sunt disponibile și se pot trimite, sau adresa persoanei care poate fi contactată cu scopul de a le obține sau pentru a obține o caracterizare a ADN (dacă nu s-a inclus o astfel de informație și se dispune de ea pentru transmiterea sa)

b) Actul pe care se întemeiază mandatul de arestare

1. Mandatul de arestare sau hotărârea judecătorească definitivă:

Tipul:

Hotărârea judecătorească definitivă și executorie:

Referința:

c) Informații privind durata pedepsei:

1. Durata maximă a pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate care se poate aplica pentru infracțiune sau infracțiuni:

2. Durata pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate aplicate:

Pedeapsa care rămâne de executat:

d) Hotărârea pronunțată în lipsă și în cadrul unei proceduri judiciare în timpul căreia persoana era absentă sau nereprezentată:

- Persoana în cauză a fost citată personal sau informată prin alte mijloace cu privire la data și locul ședinței în care s-a pronunțat hotărârea în lipsă

- Persoana în cauză nu a fost citată personal și nici informată prin alte mijloace cu privire la data și locul ședinței în care s-a dictat hotărârea în lipsă, însă dispune de următoarele garanții juridice după predarea către autoritățile judiciare (dacă astfel de garanții se pot prezenta anticipat):

Precizarea garanțiilor juridice:

Prezentul mandat se referă la un total de fapte.

Natura și încadrarea juridică a faptelor și dispozițiile legale aplicabile / codul aplicabil:

- ☐ participare la un grup criminal organizat;
- ☐ terorism;
- ☐ trafic de persoane;
- ☐ exploatare sexuală a copiilor și pornografie infantilă;
- ☐ trafic ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
- ☐ trafic ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
- ☐ corupție;
- ☐ fraudă, incluzând cea împotriva intereselor financiare ale comunităților europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
- ☐ spălare a produselor infracțiunii;
- ☐ contrafacere de monedă, inclusiv a monedei euro;
- ☐ fapte legate de criminalitatea informatică;
- ☐ fapte privind mediul înconjurător, inclusiv traficul cu specii de animale și vegetale pe cale de dispariție;
- ☐ facilitarea intrării și șederii în situații ilegale;
- ☐ omor, și vătămare corporală gravă;
- ☐ trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
- ☐ lipsire de libertate în mod ilegal, răpire și luare de ostatici;
- ☐ rasism și xenofobie;
- ☐ furt organizat sau armat;
- ☐ trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- ☐ înșelăciune;
- ☐ deturnare de fonduri;
- ☐ contrafacere și piraterie de bunuri;

Prezentul mandat se referă la un total de fapte.

Natura și încadrarea juridică a faptelor și dispozițiile legale aplicabile / codul aplicabil:

- ☐ participare la un grup criminal organizat;
- ☐ terorism;
- ☐ trafic de persoane;
- ☐ exploatare sexuală a copiilor și pornografie infantilă;
- ☐ trafic ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
- ☐ trafic ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
- ☐ corupție;
- ☐ fraudă, incluzând cea împotriva intereselor financiare ale comunităților europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
- ☐ spălare a produselor infracțiunii;
- ☐ contrafacere de monedă, inclusiv a monedei euro;
- ☐ fapte legate de criminalitatea informatică;
- ☐ fapte privind mediul înconjurător, inclusiv traficul cu specii de animale și vegetale pe cale de dispariție;
- ☐ facilitarea intrării și șederii ilegale;
- ☐ omor și vătămare corporală gravă;
- ☐ trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
- ☐ lipsire de libertate în mod ilegal, răpire și luare de ostatici;
- ☐ rasism și xenofobie;
- ☐ furt organizat sau armat;
- ☐ trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- ☐ înșelăciune;
- ☐ deturnare de fonduri;
- ☐ contrafacere și piraterie de bunuri;

- ☐ falsificare de acte oficiale și uz de acte oficiale falsificate;
- ☐ falsificare de mijloace de plată;
- ☐ trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- ☐ trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
- ☐ trafic de vehicule furate;
- ☐ viol;
- ☐ incendiere intenționată;
- ☐ crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
- ☐ sechestrare ilegală de nave și aeronave;
- ☐ sabotaj.

II. Descrierea detaliată a infracțiunii sau infracțiunilor, altele decât cele enumerate la punctul I:

f) Alte circumstanțe privind fapta sau persoana învinutului/inculpatului (informație facultativă):
(N.B. Se pot include observații asupra extrateritorialității, suspendării termenelor de prescripție.)

g) Prezentul mandat se referă, de asemenea, la remiterea obiectelor care pot constitui mijloace materiale de probă.
Prezentul mandat se referă de asemenea la remiterea obiectelor aflate în posesia persoanei urmărite pentru săvârșirea infracțiunii:
Descrierea și localizarea obiectelor (în cazul în care sunt cunoscute):

h) Infracțiunea sau infracțiunile pentru care s-a emis prezentul mandat sunt sancționate cu pedeapsa detențiunii pe viață:
- dispozițiile legale ale statului membru emitent care prevăd revizuirea pedepsei aplicate sau liberarea condiționată, după executarea a 20 de ani din pedeapsa aplicată,
și/sau
- dispozițiile legale ale statului membru emitent care prevăd aplicarea măsurilor de clemență la care are drept persoana în cauză, în conformitate cu dreptul sau practica statului membru emitent, ce pot determina neexecutarea pedepsei.

i) Autoritatea judiciară emitentă a prezentului mandat:

Denumirea oficială:

Numele reprezentantului său:

Funcția:

Referința dosarului:

Adresa:

Nr. de tel: (prefixul țării) (prefixul orașului) (...)

Nr. de fax: (prefixul țării) (prefixul orașului) (...)

- ☐ falsificare de acte oficiale și uz de acte oficiale falsificate;
- ☐ falsificare de mijloace de plată;
- ☐ trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- ☐ trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
- ☐ trafic de vehicule furate;
- ☐ viol;
- ☐ incendiere voluntară;
- ☐ crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
- ☐ sechestrare ilegală de nave și aeronave;
- ☐ sabotaj.

II. Descrierea detaliată a infracțiunii sau infracțiunilor, altele decât cele enumerate la punctul I:

f) Alte circumstanțe privind fapta sau persoana învinutului/inculpatului (informație facultativă):
(N.B. Se pot include observații asupra extrateritorialității, suspendării termenelor de prescripție.)

g) Prezentul mandat se referă, de asemenea, la remiterea obiectelor care pot constitui mijloace materiale de probă.
Prezentul mandat se referă de asemenea la remiterea obiectelor aflate în posesia persoanei urmărite pentru săvârșirea infracțiunii:
Descrierea și localizarea obiectelor (în cazul în care sunt cunoscute):

h) Infracțiunea sau infracțiunile pentru care s-a emis prezentul mandat sunt sancționate cu pedeapsa detențiunii pe viață:
- dispozițiile legale ale statului membru emitent care prevăd revizuirea pedepsei aplicate sau liberarea condiționată, după executarea a 20 de ani din pedeapsa aplicată,
și/sau
- dispozițiile legale ale statului membru emitent care prevăd aplicarea măsurilor de clemență la care are drept persoana în cauză, în conformitate cu dreptul sau practica statului membru emitent, ce pot determina neexecutarea pedepsei.

i) Autoritatea judiciară emitentă a prezentului mandat:

Denumirea oficială:

Numele reprezentantului său:

Funcția:

Referința dosarului:

Adresa:

Nr. de tel: (prefixul țării) (prefixul orașului) (...)

Nr. de fax: (prefixul țării) (prefixul orașului) (...)

E-mail:
Adresa persoanei de contact (competentă pentru efectuarea predării efective):

În cazul în care se desemnează o autoritate centrală pentru transmiterea și receptarea mandatelor europene de arestare:

Numele autorității centrale:

Persoana de contact, dacă este cazul (funcția/gradul și numele):

Adresa:

Nr. de tel: (prefixul țării) (prefixul orașului) (...)

Nr. de fax: (prefixul țării) (prefixul orașului) (...)

E-mail:

Semnătura autorității judiciare emitente, a reprezentantului sau a amândurora:

Numele:

Funcția:

Data:

Timbru oficial (dacă există)."

E-mail:

Adresa persoanei de contact (competentă pentru efectuarea predării efective):

În cazul în care se desemnează o autoritate centrală pentru transmiterea și receptarea mandatelor europene de arestare:

Numele autorității centrale:

Persoana de contact, dacă este cazul (funcția/gradul și numele):

Adresa:

Nr. de tel: (prefixul țării) (prefixul orașului) (...)

Nr. de fax: (prefixul țării) (prefixul orașului) (...)

E-mail:

Semnătura autorității judiciare emitente, a reprezentantului sau a amândurora:

Numele:

Funcția:

Data:

Timbru oficial (dacă există)."